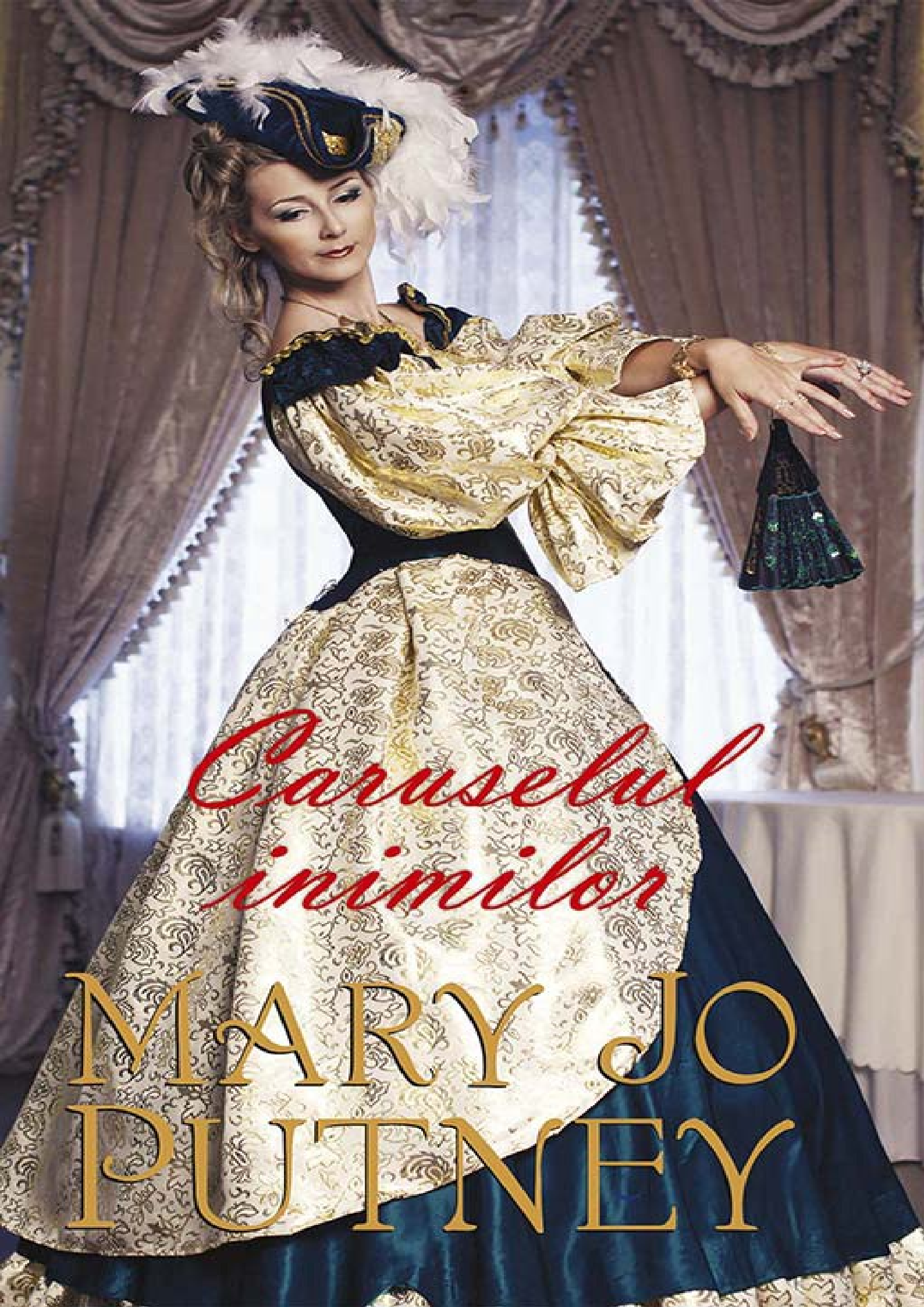
Caruselul
inimilor
MARY JO
PUTNEY

Mary Jo Putney

Caruselul inimilor

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

LIRA
2013

Carousel of Hearts
Mary Jo Putney
Copyright © 1989 Mary Jo Putney

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Caruselul inimilor
Mary Jo Putney

Copyright © 2013 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Tudoriţa Șoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-741-499-8
ISBN PDF: 978-606-741-500-1
ISBN Print: 978-606-686-493-0

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lui Ruth Cohen, care îmi este mai mult
decât un simplu agent literar

prolog

Cu o atitudine ezitantă care nu-i stătea deloc în fire, Lady Forrester, văduva moștenitoare, trase aer adânc în piept, apoi rosti:

— De vreme ce ai refuzat să-ți găsești singură o doamnă de companie, mi-am permis să o caut eu pentru tine.

Lady Antonia Thornton se încruntase preventiv, înainte ca mătușa ei să înceapă să vorbească, dar auzind-o ce grozăvii turuia, se răsuci brusc și o săgetă cu privirea.

— Ce-ai făcut? o întrebă ea pe un ton furibund.

Era un fapt cunoscut că până și bărbații cu un caracter de oțel se făceau mici în fața ochilor cu nuanțe de scorțișoară ai tinerei aristocrate, dar mătușa acesteia avea nervii mult mai tari. Lady Forrester o abordase anume în budoar, sperând că pe teritoriul ei s-ar fi dovedit mai maleabilă. Trebuise să se agațe de orice speranță.

— Ți-am găsit o doamnă de companie. Deja ai întrecut măsura insistând să te ocupi de întreaga moșie după moartea tatălui tău, dar nici să nu-ți treacă prin cap că ai putea locui singură de acum înainte.

Antonia ocoli scaunul și își ridică privirea pentru a o înfrunta direct.

— Am douăzeci și patru de ani, sunt fiica celui de-al nouălea conte de Spenston, baroneasă cu drepturi depline și posed o avere de-a dreptul indecentă, declară ea pornită. Pentru ce naiba ar trebui să stau să înghit toate capriciile unei muieri cu minte de găină?

— Pentru că faci parte din societate, nu trăiești singură, oricât ai vrea tu să nu iei în considerare acest fapt, ridică vocea și Lady Forrester. Nici măcar faptul că ești de viță nobilă sau bogată nu îți garantează libertatea absolută. Deja ți s-a dus buhul că ești mult prea erudită și excentrică, chiar înainte de a-l lăsa pe lordul Ramsay cu buza umflată. Ce crezi că ar spune tatăl tău dacă te-ar vedea cum te porți?

Antonia încremeni, apoi își îndreptă spatele și îi răspunse cu franchețe:

— Tata m-ar fi încurajat să procedez așa cum cred eu că ar fi cel mai bine. Avea oroare de toate fandoselile astea; mai mult, chiar el m-a învățat că majoritatea regulilor impuse de societate sunt de-a dreptul stupide.

Bătrâna doamnă își dădu seama că n-ar fi trebuit să-l aducă în

discuție pe tatăl Antoniei. Defunctul conte fusese un politician cunoscut pentru principiile lui radicale, pe care i le transmisese și fiicei. Prin urmare, se gândi să schimbe tactica.

— Nu pot să te contrazic, multe dintre regulile sociale sunt într-adevăr ridicole. Pe de altă parte, vreau să subliniez un lucru: dacă ești în stare să păstrezi aparențele, atunci capeți mai multă autonomie și te poți dedica activităților care te pasionează. Sunt convinsă că și tatăl tău ți-ar fi spus că ar fi mai bine să-ți focalizezi energia asupra lucrurilor care contează cu adevărat. Remarcând că vorbele ei avuseseră efect, continuă: Să știi că am destulă minte și experiență ca să nu angajez o „muiere cu mintea de găină“, cum ai numit-o tu în mod foarte vulgar. Judith Winslow este o văduvă tânără, rudă din partea soțului meu. Cu doar câțiva ani mai mare ca tine, e foarte inteligentă și nu se dă deloc în vânt după chestii siropoase și inutile. Părerea mea este că v-ați înțelege de minune.

— Poate să fie membră și în Societatea Regală, sări Antonia ca arsă. Nu am nevoie de nici o doamnă de companie și cu asta, basta. Dacă vrei să-ți plasezi ruda săracă, trebuie să cauți în altă parte.

Ușa budoarului era deschisă, așa că toate cuvintele de ocară zburau nestingherite către tânăra slăbuță care aștepta cu o expresie impasibilă pe chip în salonașul alăturat. Judith Winslow se obișnuise să nu fie dorită. Rămăsese orfană de mică, iar de atunci se perindase prin casele multor neamuri, care o trataseră ca pe ceva între rudă săracă și servitoare.

Învățase de timpuriu că pentru a-i evita pe bărbați și mai ales problemele cauzate de aceștia trebuia să se îmbrace cât mai șters. Din același motiv nu se îngrijea și nu se dichisea mai deloc. Singurul care îi arătase interes fusese vicarul, cu care și fusese măritată o scurtă perioadă.

De-abia după cununie, Edwin Winslow îi mărturisise adevărata lui intenție, și anume că, suferind de o boală incurabilă, își dorise o femeie care să-l îngrijească până-n clipa morții. Măcar se purtase onorabil.

În ciuda calmului pe care îl afișa, mâna îi tremură când încercă să-și aranjeze o șuviță rebelă. Bănuise că avea să bată drumul de pomană până acolo. Trebuise însă să cedeze în fața insistențelor lui Lady Forrester, care nu se lăsase intimidată de protestele ei.

Peste câteva minute însă aveau să se lămurească definitiv și să

poată pleca fiecare la treburile sale. Probabil că Lady Forrester o va găzdui câteva săptămâni, până va izbuti să-și găsească ceva de lucru printr-o agenție londoneză.

Ascultă cuminte schimbul de replici din ce în ce mai acide. Experiența o ajutase să recunoască starea de spirit a celorlalți, iar acum nu încăpea îndoială că Lady Antonia nu era deloc încântată de propunerea mătușii sale.

Judith se cam săturase să fie pasată de familia Forrester de la unul la altul, mai ceva ca o cârpă. Era momentul să-și caute un loc de muncă și să nu mai depindă de ei. Dacă avea noroc, putea găsi un post de guvernantă.

În cele din urmă Lady Forrester cedă.

— Foarte bine atunci, dacă nu vrei s-o primești pe doamna Winslow, spune-i cu gura ta. Stă și așteaptă în camera de zi.

— Poftim? Vocea contrariată a Antoniei mai urcă două octave. Ai târât-o pe biata femeie până aici și ai lăsat-o la ușă să ne audă cum ne certăm? Știam că ești în stare să te cobori foarte jos, dar de data asta ai întrecut orice măsură. Cum ai putut să faci așa ceva? se răsti ea, pornind în grabă spre ușă.

Judith se ridicase deja în picioare când stăpâna casei năvăli în cameră, dar nu își putu stăpâni un suspin adânc.

Auzise zvonuri cum că Lady Antonia era splendidă, dar acum înclina să nu le dea crezare. Deși toate moștenitoarele unor mari averi erau frumoase prin definiție, ascultându-i limbajul colorat se așteptase ca tânăra aristocrată să aibă trăsături de băieței.

Femeia care-și făcu apariția furtunoasă în cameră n-avea însă nici cea mai mică trăsătură masculină. Lady Antonia era de o frumusețe naturală desăvârșită, cum rar se întâlnea. Un pic mai înaltă decât media, avea un chip minunat și deborda de vitalitate. Trăsătura cea mai pregnantă era părul voluminos, nici roșcat, nici blond, ci o nuanță intermediară, ceva între culoarea caiselor și aceea a soarelui la apus.

Ochii ei mari și limpezi aveau o căldură aparte, dată de nuanța de scorțișoară, iar obrajii semeți îi dădeau un aer jovial. Chiar dacă ar fi plâns, tot ar fi strălucit. Peste toate acestea, veșmintele negre i se potriveau de minune.

În fața unei făpturi atât de impozante, Judith își vârî capul între umeri, ca și cum ar fi așteptat din moment în moment să fie dată pe ușă afară. Desigur, avusese parte de situații și mai jenante ca aceasta,

însă acum nu fusese ideea ei să vină, așa că nu avea de ce să se simtă umilită dacă era respinsă.

Cele două femei se priviră câteva momente. Deși mătușa ei îi dăduse câteva informații despre candidata la postul de damă de companie, Antonia era profund surprinsă de faptul că o văduvă putea fi atât de tânără.

Era greu de crezut că Judith ar fi fost măritată, darămite deja văduvă. Avea o constituție minionă și fragilă, părul castaniu îi era ferm strâns la spate, iar hainele de doliul accentuau mohorala aspectului general. Probabil că în alte împrejurări chipul ei ar fi fost atrăgător, dar acum era palid și emaciat.

Conta prea puțin cum era îmbrăcată. Întreaga atenție a Antoniei era atrasă de ochii cenușii și dezolant de triști care o fixau cu resemnare.

Într-un moment de profundă empatie, aristocrata îi înțelese viața plină de privațiuni și sărăcie fără speranță. Se puse pentru o clipă în locul ei și văzu ce înseamnă să-ți duci traiul stând la mila celorlalți.

Cu toate acestea, Judith Winslow nu i se părea o ființă care și cedase în fața sorții. În privirea aceea semeață se citeau puterea și curajul. Antonia aprecia aceste calități; chiar se întrebă dacă ea, una, s-ar fi dovedit la fel de bravă în aceleași condiții.

— Îmi cer iertare, doamnă Winslow, că ați asistat la discuția noastră. Probabil ați înțeles deja că nu agreez deloc ideea de a avea o escortă.

Văduva își ridică bărbia micuță ca și cum ar fi așteptat lovitura finală, iar gestul ei demn își găsi răsplata într-o decizie impulsivă a Antoniei.

— Nu am nevoie nici de o escortă, nici de o sclavă, dar mi-ar prinde tare bine o prietenă, spuse aceasta, apoi traversă încăperea și îi întinse mâna. Vrei să încercăm să fim prietene?

Judith tresări șocată, apoi fu năpădită de un val de emoții atât de copleșitor, încât se temu că avea să izbucnească în lacrimi. Antonia sesiză imediat că femeia din fața ei încerca din greu să se stăpânească. Știa bine că atunci când o persoană este obișnuită să sufere, orice gest de bunătate e mai greu de acceptat decât cruzimea.

În cele din urmă, Judith reuși să se controleze și strânse mâna care-i fusese întinsă.

— Mi-ar plăcea foarte mult, șopti ea pe un ton politicos. Foarte,

foarte mult.

Antonia nu avea de unde să știe că prin gestul ei spontan și pripit de generozitate față de o ființă disperată își câștigase o prietenă care urma să-i fie loială toată viața.

capitolul 1

Antonia stătea cu privirea pierdută în cartea din poală când își dădu seama că citise pagina de trei ori la rând fără să priceapă nimic. De altfel, nici titlul cărții nu-l reținuse. Un roman oarecare. Își ridică privirea și se uită în partea cealaltă a camerei spre Judith.

— Crezi că Adam ajunge curând? Nu mai e mult și trebuie să sosească.

Cuibărită în scaunul de la fereastră cu broderia în mână, Judith îi zâmbi înțelegător.

— M-ai mai întrebat și acum cinci minute același lucru, și să știi că tot atât de mult mai este până la amiază.

Antonia făcu o mutră chinuită și renunță la citit. Lăsă cartea pe o masă și începu să se plimbe agitată prin cameră. De când primise scrisoarea de la verișorul ei – cu aproape o lună înainte – nu-și mai găsea deloc liniștea.

— Dacă aș fi știut cu care vapor sosește m-aș fi dus să-l aștept.

La fel ca de multe alte ori, Judith îi răspunse cu răbdare:

— Sunt sigură că tocmai de asta nu ți-a spus. Deși nu v-ați mai văzut de opt ani, vărul tău te cunoaște foarte bine. Și-a închipuit că te-ai fi dus alergând în port, iar Isle of Dogs[1] nu e deloc un cartier sigur pentru o lady.

— Mă scoți din minți cu logica ta! râse nervos Antonia.

Începu să se fâțâie iar de colo, colo prin camera de zi, unde își petreceau cea mai mare parte din timp când se aflau în capitală. Încăperea, mult mai simplă decât salonul de primiri, avea ferestrele orientate înspre minunata grădină Grosvenor Square. Mobila fusese aleasă mai curând pentru comoditate decât pentru stil, iar cărțile, revistele și instrumentele muzicale creau o atmosferă prietenoasă. Era departe de opulența sălilor din reședința Antoniei de la Thornleigh, dar era într-adevăr cea mai confortabilă încăpere din casa de la Londra.

Cu mintea în altă parte, începu să ciupească alene corzile harpei lui Judith.

— Ai dreptate, să știi. Chiar după opt ani, Adam mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva.

Adam Yorke nu era o rudă apropiată, era văr de gradul al doilea, dar copilăriseră împreună. Cu trei ani mai mare decât Antonia, îi

fusese ca un frate. Când erau mici, îl socotea cea mai importantă persoană din viața ei; odată chiar se gândise că…

Își alungă rapid acel gând din minte. Conta doar că îi fusese cel mai bun prieten. Îi aruncă lui Judith o privire plină de vinovăție și se corectă în sinea ei: Adam îi fusese cel mai bun prieten de sex masculin.

Nu existase zi din ultimii doi ani în care Antonia să nu mulțumească Proniei cerești pentru că i-o scosese în cale pe Judith. Deși aparent erau total diferite, aveau același mod de a privi lumea și râdeau la aceleași glume. Judith era doamna de companie perfectă, știa când să se retragă și să-i respecte dreptul la intimitate, pentru că și ea la rândul ei avea nevoie de momente în care să rămână singură.

Mătușa Lettie încă se mai umfla în pene pentru succesul intervenției sale, intuind că bunul-simț și calmul lui Judith aveau să triumfe asupra pornirii vijelioase de care dăduse dovadă Antonia la început.

În acest răstimp, Judith înflorise într-o atmosferă în care nu era doar încurajată, ci și provocată să-și exprime sincer orice opinie. Micuța văduvă palidă fusese înlocuită de o tânără încântătoare, iar părul ei lung și castaniu îi încadra perfect chipul delicat, astfel încât nu-și arăta deloc vârsta de douăzeci și opt de ani.

Ambele ieșiseră din perioada de doliu cam în același timp, iar Antonia profitase de ocazie pentru a-i înnoi garderoba, argumentând că, de vreme ce o angajase, voia să beneficieze de o însoțitoare cochetă. Dacă ar fi știut Judith cât de mult costau ținutele ei simple și elegante ar fi refuzat-o cu siguranță, dar acest detaliu rămăsese secret între Antonia și croitoreasă.

Antonia lăsă harpa și se duse către cămin. Luă de pe poliță o mică sculptură în lemn ce reprezenta un șoim călător care se odihnea pe o creangă, într-o poziție de parcă urma să-și ia zborul imediat. Adam fusese cel care o sculptase pe când avea cincisprezece ani și i-o dăruise la a treisprezecea aniversare. O mângâie cu afecțiune. Era un obiect cioplit cu migală; vărul ei se pricepea să mestereasc tot felul de lucruri. Pe când erau copii, cutreierau dealurile în căutare de cuiburi și aveau mare grijă să nu sperie păsările sau să spargă ouăle.

În timp ce Antonia așeza sculptura la loc pe poliță, Judith spuse:

— Poate că n-ar trebui să întreb așa ceva, dar ți-a trecut prin cap posibilitatea ca vărul tău să se fi schimbat mult de când nu v-ați mai

văzut? Avea abia douăzeci și unu de ani când a plecat în Indiile de Est. Acum e bărbat în toată firea. Lucrurile n-o să mai fie la fel.

— Prostii! replică prietena ei, mângâind curbele sculpturii. Ne-am scris atât de multe scrisori în această perioadă, că sigur aș fi băgat de seamă. Sigur că s-o fi schimbat – cine nu se schimbă în opt ani? – dar este în continuare tot Adam.

Antonia încercă să-și descrețească fruntea și să-și alunge această temere. Oricum, nu înțelesese niciodată de ce Adam plecase așa, pe nepusă masă, din Anglia. Tatăl ei intenționase să-i cumpere un post de ofițer în armata regală după ce își termina studiile la Cambridge.

Pe neașteptate însă, tânărul dispăruse, lăsându-i doar un bilet lapidar în care o înștiința că hotărâse să se angajeze la Compania Britanică a Indiilor de Est și că trebuia să plece imediat pentru a prinde vaporul. Se scuzase apoi printr-o scrisoare că nu apucase să-și ia rămas-bun după cum se cuvenea, dar niciodată nu-i explicase în detaliu de ce nu discutase acest subiect cu ea înainte de a lua această decizie.

Antonia își reținu cu greu un suspin. Da, Adam intuise că ar fi încercat să-l facă să se răzgândească. Plecarea lui bruscă fusese un adevărat șoc pentru ea; abia atunci își dăduse seama că se înșelase amarnic în privința sentimentelor lui.

Se scutură de parcă ar fi avut friguri. Acum nu mai conta decât că el se întorcea și că legăturile de sânge și prietenia dintre ei erau mai puternice decât visurile romantice pe care le avuseseră la un moment dat.

Judith o privea cu multă simpatie. Ajunsese să aștepte întoarcerea lui Adam Yorke cu tot atâta nerăbdare ca stăpâna ei. Tot auzise povești despre el în ultimii doi ani și, după ce ascultase pasaje întregi din scrisorile lui recitate de Antonia, și-l imagina ca pe un bărbat foarte inteligent, cu o inimă mare și cu un sănătos simț al umorului. Acum, în sfârșit, avea să-l cunoască personal.

Uneori se întrebase dacă nu cumva Antonia nutrea și unele sentimente romantice față de vărul ei, dar nu o văzuse niciodată exteriorizându-le. De fapt, n-o văzuse niciodată manifestând vreo urmă de tandrețe față de vreun bărbat, în ciuda mulțimilor de pretendenți care roiau în jurul ei de fiecare dată când erau la Londra.

Stăpâna ei reprezenta în continuare o enigmă. Avea o fire caldă și exuberantă, iar cu admiratorii se purta foarte prietenos, afișând o

anume cochetărie. În același timp însă, avea nevoie de spațiile deschise de la proprietatea ei din Peak District[2] pentru a se putea bucura pe deplin de libertate.

Deoarece era extraordinar de frumoasă avea foarte puțini prieteni apropiați. Femeile n-o puteau suferi, iar bărbații voiau să o bage în paturile lor. Nu prea mai era loc și de amiciții pure și sincere. Existau șanse destul de mari ca stăpâna lui Judith să-și petreacă restul zilelor ca o fericită și încăpățânată fată bătrână, pentru că n-avea nevoie să se mărite nici pentru avere, nici pentru un titlu.

Judith, știind atâtea mariaje de care se alesese praful, înțelegea perfect de ce Antonia evita să se căsătorească. De ce ar fi făcut-o, atâta vreme cât nu i-ar fi îmbunătățit sau înfrumusețat în nici un fel viața? Și chiar dacă ar fi crezut că urma să-i fie mai bine, era foarte posibil să se înșele. Ea, de pildă, se înșelase. Mai exista și varianta ca Antonia să nu-și fi găsit încă alesul – deși Judith o suspecta de întreținerea unei legături romantice secrete.

Încercă să-și abată gândurile reluându-și lucrul de mână. În tot cazul, dacă Antonia s-ar fi decis la un moment dat să facă acest pas, avea de unde alege.

Se concentră asupra broderiei minuțioase, sperând ca Adam Yorke să sosească în cel mai scurt timp. Nu-i prea plăcea să se afle în preajma stăpânei ei când era în starea asta; parcă ar fi fost închisă într-o cușcă cu un tigru. Firește că era un tigru simpatic, dar și stresul era pe măsură.

Minutele se scurgeau greu. Judith își văzu de cusut, iar Antonia se apucă să cânte la pianină, abținându-se să mai întrebe cât era ceasul. Se făcuse aproape amiază când tânăra văduvă, dornică să ia o pauză, se duse la fereastră să se întindă, trăgând cu ochiul spre Grosvenor Square. Pe stradă tocmai oprise o birjă, iar bărbatul care coborâse privea fix la casa Antoniei.

Nu putea fi decât Adam Yorke. Soarele îi bătea drept în față și nu putea vedea în casă, dar Judith îl putea observa nestingherită.

Interesant. În opinia Antoniei, nu conta cât timp trecuse, dar era posibil ca realitatea să-i demonstreze contrariul. Poate că cei opt ani în care Adam strânsese o avere la celălalt capăt al lumii îl marcaseră altfel decât dacă și i-ar fi petrecut în ciclul monoton al vieții din Anglia.

Parcă pentru a se juca puțin cu nervii întinși ai stăpânei sale, Judith rosti cu cea mai monotonă voce din lume:

— Am impresia că a sosit. În orice caz, este un domn cu un bagaj în fața casei, tocmai se pregătește să bată la ușă.

Pianina se opri brusc, iar în casă se așternu o liniște mormântală.

— Cum arată?

— Piele tăbăcită de soare, constituție solidă. Nu-i văd culoarea părului deoarece poartă pălărie, raportă imediat Judith.

Nu mai apucă să continue, pentru că Antonia deja o luase la goană spre ușă. Cu temperamentul ei vulcanic, ar fi fost exclus să se poată stăpâni. Amuzată, doamna de companie se ridică și o urmă, bineînțeles cu demnitate. Se opri în capul scărilor care duceau în foaierul de la intrare, de unde avea o vizibilitate perfectă.

Nou-venitul îi înmână pălăria și bagajul majordomului, dezvăluindu-și părul castaniu-deschis, și el ars de soare. Undeva pe parcursul călătoriilor sale întâlnise un croitor talentat, însă nici măcar Weston[3] n-ar fi putut conferi eleganță acelei siluete. Judith presupuse că Adam Yorke avea o constituție prea musculoasă și o energie mult prea debordantă pentru a se conforma rigorilor modei. Arăta ca o persoană care muncise din greu, iar oamenii muncitori nu făceau deloc casă bună cu moda.

Antonia nu-și pierdu timpul să-l analizeze din cap până în picioare. Se năpusti pe scară, cu pletele de culoarea caisei fluturându-i libere pe umeri.

— Adam! strigă ea.

Auzind-o, vărul ei își înălță privirea, iar Judith îl putu vedea bine la față. Avea trăsături bine conturate, care îi dădeau un aer plăcut, fără a fi un model de frumusețe; pentru o secundă, chipul său păru să fie umbrit de nesiguranță, însă atunci când o zări pe Antonia alergând spre el se lumină brusc.

Nu coborî treptele, ci se aruncă drept în brațele lui, de parcă ar fi vrut să-i testeze reflexele și forța. Reuși să o prindă din zbor, rotindu-se din inerție cu ea în brațe. O îmbrățișă cu mare drag, apoi o lăsă pe podeaua de marmură.

Amândoi începură să zburde fericiți și să râdă. Antonia îl ținea pe după gât și îl privea radioasă.

— Dumnezeule mare, Lady Hoyden, tot o copilă ai rămas?

— Ba bine că nu! Nu ai fi fost îngrozitor de dezamăgit dacă m-aș fi maturizat între timp?

— Mai întrebi? râse el, mângâindu-i părul strălucitor.

Judith înțepeni în loc, jenată că trebuia să asiste la clipe de o asemenea intimitate. Apoi însă, observând că majordomul era și el spectator, și încă unul mult mai interesat decât ea, începu să coboare alene treptele. Era drept că Antonia îl trata pe Adam ca pe un frate, dar pentru persoanele din afară purtarea ei ar fi putut fi considerată extrem de indecentă. Cum una dintre îndatoririle unei doamne de companie era să se asigure că stăpâna ei nu cădea victima oprobriului public, se impunea să intervină fără zăbavă.

Ajunse lângă ei, iar Antonia o întâmpină cu un zâmbet foarte larg.

— Judith, ți-ai dat desigur seama că acesta este extravagantul meu verișor, Adam Yorke. Adam, ți-o prezint pe însoțitoarea mea, doamna Winslow.

Adam se întoarse spre Judith, care observă că, datorită constituției sale robuste, i se păruse mai înalt decât era în realitate. Ochii lui verzi cu reflexii căprui erau blânzi, iar când se uită spre ea, tânăra văduvă îi descifră în privire o emoție spontană.

Bărbatul se aplecă și făcu o reverență elaborată care-i vădea încântarea, apoi îi prinse mâna cu o gentilețe proprie bărbaților care știu că dispun de o forță considerabilă și încearcă să nu fie prea brutali.

— Îmi pare tare bine de cunoștință, doamnă Winslow. Mirarea pe care o citiți probabil pe chipul meu are drept cauză faptul că Tony m-a dezinformat sistematic în ultimii doi ani, spuse el, aruncând o privire spre verișoara lui. Deci aceasta este văduva fioroasă pe care Lady Forrester te-a păcălit să o accepți ca doamnă de companie. Am bănuit eu că ceva nu se lega în povestea ta – nu mă așteptam să te lași păcălită de nimeni.

— Te asigur că este cel mai de temut balaur-păzitor, chicoti Antonia. Judith, zi ceva în balauriană, te rog.

Luându-și o mutră extrem de serioasă, Judith se răsti:

— Așa ceva nu se cade, Lady Antonia. Ai întrecut orice limită, Lady Antonia, ridică ea glasul, imitând-o perfect pe Lady Forrester când își mustra cu severitate interlocutorul. Este de neconceput unde s-a ajuns cu lipsa de respect din ziua de azi, Lady Antonia! continuă ea, spre deliciul celor doi.

— Acum m-am convins cât de fioroasă este doamna Winslow. Putem merge în salon? întrebă Adam, recuperându-și bagajul din mâinile majordomului. Ca un călător care se respectă ce sunt, v-am adus câteva mizilicuri de pe unde am umblat.

Merseră în salonul de primiri, unde Adam începu să scoată tot felul de cadouri superbe, care numai mizilicuri nu puteau fi numite. Din geantă ieșiră pe rând un pandantiv extraordinar lucrat în cloisonné, figurine din fildeș fumuriu, apoi o sticluță de cristal chinezească pentru parfum, pictată cu un peștișor auriu.

Antonia desfăcu capacul și adulmecă închizând ochii.

— Mmm, ce frumos miroase. Mi se pare atât de neenglezesc! Parcă mă și văd într-un bazar din Orient, spuse ea, dându-i sticluța și lui Judith.

— Orientul e plin de miasme deloc plăcute, dar se spune că acest parfum este favoritul concubinei preferate a împăratului Chinei, zise Adam, apoi se opri și zâmbi amar. Acum că am revenit în Anglia, va trebui să mă abțin să povestesc astfel de lucruri unei lady nemăritate.

— Să nu îndrăznești să mă iei cu prostii de-astea! îi aruncă Antonia, încă râzând.

Era în culmea bucuriei că Adam era chiar lângă ea, de parcă nici nu-i venea să creadă. Pe de altă parte, unele schimbări erau perceptibile, își zise ea studiindu-l cu mare atenție. Deși chipul lui zâmbitor i se părea mai cunoscut decât propriul chip, își dădea seama că perioada în care fuseseră despărțiți își pusese o amprentă de neșters. Căldura ochilor era aceeași, zâmbetul lui șugubăț era același, dar anii petrecuți în bătaia soarelui și a vântului îi accentuaseră trăsăturile, făcându-l să pară mai în vârstă și mai impozant.

Știa din auzite că Adam se descurcase bine în afaceri și că avusese tot felul de experiențe pe care ea, una, nu le-ar fi putut înțelege. Îi era ușor să și-l imagineze ca pe un adversar redutabil. Până la urmă însă îl percepea ca pe vărul și ruda ei preferată, și nu ca pe un străin.

Între timp, Adam scosese o bucată de țesătură de mătase și o ținea în mâini. Antoniei îi scăpă un oftat de uimire văzând materialul incredibil de strălucitor și absolut spectaculos, cu toate nuanțele acelea în ape.

Pe margini, pânza era tivită cu o broderie aurită. Antonia nu-și mai găsea cuvintele. Întinse mâna spre mătasea străvezie și îi admiră moliciunea și felul minunat în care drapa.

— Adam, e cea mai frumoasă țesătură pe care am văzut-o vreodată. De unde e?

— Din India. Se cheamă sari și este un veșmânt tipic femeilor indiene, explică el, scoțând din buzunarul interior al hainei un plic pe

care i-l înmână. Nici un bărbat nu s-a încumetat vreodată să-și dea cu presupusul despre cum se îmbracă, dar am rugat o femeie din Bombay pe care o cunoșteam să-mi scrie câteva instrucțiuni pentru a-l putea purta corect. Probabil că vei dori să-ți faci o rochie din acest material, dar eu m-am gândit că ți-ar plăcea să încerci stilul indian măcar o dată în viață.

— Cum să nu! exclamă ea repezindu-se să-l sărute pe obraz. Și de data asta te-ai gândit la toate. Mulțumesc foarte mult.

Adam tresări foarte ușor în momentul în care îi simți buzele lipite de obrazul lui. Deși era proaspăt bărbierit, Antonia se înțepă ușor în firele de păr care dădeau să-i iasă din piele într-o expresie supremă a virilității.

Acest sărut inocent avu un efect mult mai mare decât ar fi avut niște cuvinte, reamintindu-i că nu mai avea de-a face cu un băiețel, ci cu bărbat în toată firea. Un pic năucită de această constatare, se retrase cu repeziciune de lângă el.

Avu senzația că Adam ezitase puțin înainte de a-i zâmbi din nou și de a scoate ultimul cadou din bagaj.

— Iar dumitale ți-am adus asta, doamnă Winslow.

Judith încercase să stea cât mai retrasă pentru a nu-i deranja, așa că tresări când îl văzu pe Adam Yorke întinzându-i un cadou. Generozitatea lui o impresionă profund.

— Nu trebuia să-mi aduceți nimic, domnule Yorke! Nici măcar nu mă cunoașteți!

— Așa este, dar scopul meu a fost să o mai îmbunez puțin pe doamna de companie a Antoniei, spuse el serios. M-am gândit că unei văduve bătrâne i-ar prinde bine o casetă în care să-și țină medicamentele.

Judith îl privi în ochii aceia calzi și avu impresia că Adam Yorke știa din experiența proprie ce înseamnă să fii exclus din anumite cercuri. Se întrebă pentru prima dată de ce crescuse împreună cu Antonia și ce se întâmplase cu părinții lui.

Era însă limpede că nu trebuia să-și bage nasul în astfel de treburi. Își coborî privirea pentru a examina caseta.

— Este confecționată din lemn de santal, explică el.

Caseta avea incrustații de fildeș și era sculptată cu ornamente bogate ce reprezentau flori și frunze. Deschise capacul, iar dinăuntru se răspândi o mireasmă exotică fină. Interiorul era divizat în

compartimente de diferite dimensiuni, toate căptușite cu catifea. Cu siguranță costase o grămadă de bani și reprezenta un cadou util oricărei femei, indiferent de vârstă ori starea materială.

— Este cel mai minunat lucru pe care l-am avut vreodată, murmură ea, ridicându-și privirea spre el. Dacă ar fi fost și ea verișoara lui Adam, cu siguranță că l-ar fi sărutat, dar așa se mulțumi să-l recompenseze cu un zâmbet. Vă mulțumesc. O să am mare grijă de ea. Este perfectă pentru pastilele și leacurile mele băbești, mai adăugă ea în glumă.

Râseră cu toții, apoi ea se retrase la scaunul de la fereastră și își văzu de cusut, lăsându-i să discute în voie, ca două rude sau doi prieteni foarte apropiați ce erau.

Mai întâi însă chemă majordomul și îi ordonă în șoaptă să strângă masa. Antonia și Adam aveau multe de vorbit înainte să le stea mintea la mâncare.

După aproape o oră de discuții neîntrerupte, în sfârșit, Antonia dădu glas întrebării care tot îi stătuse pe limbă de când vărul ei o anunțase în scris că se întorcea în Anglia.

— Cât o să stai, Adam? Cel puțin câteva luni, trag nădejde.

Adam ridică intrigat dintr-o sprânceană.

— O să te superi rău dacă-ți spun că m-am întors definitiv?

— O, ce grozav! sări Antonia atât de fericită, încât era să răstoarne scaunul și să se prăvălească pe podea. Toată ziua se exprimase numai în propoziții exclamative. Norocul ei că mătușa Lettie nu era prin preajmă. Și ce planuri ai?

O aținti cu privirea și șovăi câteva clipe înainte să-i răspundă.

— Încă nu m-am hotărât. Întâi să mă obișnuiesc din nou cu viața de aici. Dar tu, Tony? Aproape un an am crezut că ești deja femeie măritată la casa ei, ca după aia să aflu din scrisorile tale că l-ai trimis la plimbare pe lordul Ramsay. S-a mai ridicat careva până la nasul tău de atunci?

— Vai, vere, ce vulgar ești, se strâmbă ea. Sunt o grămadă care mă cer de nevastă, dar nici unul care să merite să-l accept ca soț.

— Dar cu Ramsay ce s-a întâmplat? Mi-ai zis că ai anulat nunta, dar nu mi-ai zis de ce. S-a purtat urât cu tine?

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Adam. Lordul Ramsay era un gentleman desăvârșit, răspunse ea strâmbându-se, în timp ce se juca cu sticluța de parfum. Asta a fost și problema, de fapt. Eu

hotărâsem că a venit momentul să mă mărit, iar Ramsay era perfecțiunea întruchipată din toate punctele de vedere – atrăgător, bogat, cu un titlu demn de tot respectul, bun... și din cale-afară de plictisitor. L-am amânat cât am putut, dar până la urmă mi-a dat un ultimatum. Cică ori fixez data nunții, ori logodna e anulată, chicoti ea. Nici nu-ți închipui cât de repede m-am grăbit să-i dau răspunsul: Anulare!

— Obrăznicătură ce ești!

— Ba cred că în momentul ăla s-a simțit la fel de ușurat ca și mine.

— Ești așa de hotărâtă să nu te măriți niciodată, Tony?

Antonia se gândi mult înainte de a-i răspunde. Nu îndrăznea să-i mărturisească nici măcar lui, sau mai ales lui, ce fire romantică era cu adevărat și cât de mult își dorea să se îndrăgostească.

— Mi-ar plăcea să mă mărit, spuse ea încet, dar totodată mi-ar plăcea și să simt ceva mai mult pentru soțul meu, nu doar o afecțiune caldă.

— Ai rămas la fel de romantică, replică Adam, zâmbindu-i cum numai el putea s-o facă. Să știi că poți să te măriți cu mine oricând. Mi-a mai trecut și mie prin cap să mă liniștesc la casa mea, iar tu ești singura femeie pe care o cunosc în toată Anglia.

După alte câteva momente de liniște, poate prea multe, Antonia izbucni în râs.

— Ai grijă ce spui! N-ai mai avea nici o portiță de scăpare dacă aș accepta.

— M-am gândit deja și accept toate consecințele, răspunse el imediat.

Judith, care trăgea cu urechea, distinse în vocea lui o intonație mai aparte care o făcu să-și ridice privirea. Poate că doar un străin își putea da seama cât de serios vorbise el acum, căci Antonia nu părea să înțeleagă. Ea îl trata pe Adam ca pe fratele ei, pe când, în mod limpede, el nu o privea pe frumoasa lui verișoară ca pe o soră.

Se aplecă din nou asupra gherghefului, simțindu-se jenată că asistase la asemenea declarații. Era o situație cam nefericită. Antonia nutrea o mare afecțiune pentru Adam, dar nu dintr-o perspectivă romantică. Judith se gândi că ar fi fost spre binele lui Adam să nu înceapă să tânjească după ceva ce nu ar fi putut avea niciodată. Era cazul să-și caute pe cineva care i-ar fi răspuns cu același gen de afecțiune.

Iar femeia aceea s-ar fi putut considera foarte norocoasă.

În încăpere își făcu apariția majordomul, care le atrase discret atenția tușind ușor.

— Lady Fairbourne, doriți să luați acum cina?

Antonia aruncă o privire fugară către ceas.

— Doamne, Dumnezeule, cât de târziu este! Fac rămășag că bucătarul s-a înfuriat deja. O să coborâm în zece minute.

După retragerea lui Burton, Adam o întrebă puțin nedumerit:

— Lady Fairbourne?

— Nu ți-am scris despre asta? se miră ea.

— Din ce-mi aduc aminte, Fairbourne era un titlu minor deținut de tatăl tău, care i-a revenit precis vărului tău Spenston.

Antonia își îndreptă spatele și rosti cu trufie:

— Eu, domnule, sunt baroneasă de Fairbourne, baroneasă cu drepturi depline. Peste o clipă însă, toată aroganța i se topi brusc și începu să chicotească. S-a întâmplat cel mai ciudat lucru. După moartea tatei, pe când avocații își băteau capul cu tot felul de detalii legale, cineva a remarcat că titlul Fairbourne corespundea gradului de baron de drept.

— Adică?

— Titlurile astea de baron datează de pe vremea normanzilor și pot fi moștenite de o femeie în cazul în care nu există nici un alt moștenitor de sex masculin. Un asemenea titlu poate să rămână în latență și să fie scos la iveală când există doar o femeie moștenitoare și nici un bărbat. Celelalte titluri ale tatei, precum și proprietatea, i-au fost cedate vărului Roger, el devenind conte de Spenston, dar titlul de baroneasă de Fairbourne mi-a rămas mie. Înflăcărată de subiect, continuă: Avocatul tatei mi-a spus că titlul de baron de Ros, care se bănuiește că este cel mai vechi titlu nobiliar din Anglia, s-a schimbat după opt sau nouă nume de familie. E îngrozitor de complicat. Dacă aveam surori, am fi fost toate moștenitoare ale titlului, dar nici una dintre noi n-ar fi putut fi apelată ca Lady Fairbourne. Titlul ar fi fost suspendat și ar fi rămas așa până când ar fi putut fi asociat unei singure persoane – de exemplu, dacă una dintre surori avea un copil, iar celelalte nici unul. Unele titluri de baroni sunt suspendate de secole. Remarcând expresia complet năucită a lui Adam, adăugă cu blândețe: Nu-i nici o problemă dacă nu înțelegi. Și mie a trebuit să-mi explice avocatul de o mulțime de ori până am priceput.

— Văd foarte bine de ce, replică el sec. Deci până la urmă tu cine sau ce ești, Lady Antonia sau Lady Fairbourne?

— Stai că și aici e distractiv, zâmbi Antonia strengărește. Pe de o parte, ca fiică de conte, rangul meu este automat mai mare decât cel de baroneasă. Dar Lady Antonia este un titlu de curtoazie, în timp ce titlul de baroneasă este cu drepturi depline, adică îmi recunoaște rangul aristocratic – în Anglia sunt doar câteva femei care-l posedă. Prietenii vechi și servitorii mi se adresează cu Lady Antonia, dar Lady Fairbourne ar fi mai corect. Burton este în serviciul meu de curând și respectă cu strictețe eticheta, așa că el îmi spune întotdeauna Lady Fairbourne.

— Și dumneavoastră pe care îl preferați, Alteță?

— Să nu îndrăznești să mi te adresezi așa, Adam, sau o să te… o să te… se opri, neputând să găsească o pedeapsă potrivită.

Adam se ridică și îi oferi brațul.

— Sau o să mă ce? o zgândări el.

— O mă gândesc eu la ceva, replică ea enigmatic.

— O pedeapsă care va implica ceva ud și lipicios, dacă-mi mai aduc bine aminte.

Antonia îl ciupi de braț, apoi se întoarse brusc spre fereastră.

— Judith, vii cu noi?

— Ești sigură că aveți nevoie de a cincea roată la căruță? o întrebă Judith. Sigur aveți un milion de lucruri să vă spuneți.

Adam o măsură atent cu privirea.

— Nici nu ești din lemn, nici nu te învârți. Mie nu mi se pare că ai semăna cu o roată de căruță, zise el, întinzându-i celălalt braț. Vrei să vii cu noi, sau crezi că amintirile pe care le vom depăna vor fi prea anoste?

Judith râse, apoi se ridică și îl luă de braț. Pe parcursul cinei remarcă fiecare efort al lui Adam Yorke de a o include și pe ea în discuție. Era foarte adevărat că-și adora verișoara, dar de fiecare dată când se uita la ea, îi demonstra că o asculta cu mare atenție.

Era un bărbat foarte atrăgător, cu mult mai interesant decât toți ceilalți gentlemeni care se țineau după Antonia. Chiar dacă Judith îi lua partea stăpânei sale din principiu, de data aceasta trebuia să recunoască faptul că el se ridica la nivelul baronesei de Fairbourne.

Când li se aduse un coș cu fructe provenite de la sera din Thornleigh, Antonia întrebă brusc:

— Chiar așa, dar bagajul tău unde este? Să trimit pe cineva să ți-l recupereze din port?

Adam clătină din cap în semn că nu.

— Stau la hotelul Clarendon.

— Ce ridicol! Nici nu încape discuție să nu stai aici!

— Tony, cu toată supravegherea de cerber a doamnei Winslow, tot nu se cade să stau în casa ta.

— Dar faci parte din familie! exclamă ea, mușcându-și buzele. Adevărul crud era că Adam avea o viață proprie, din care ea nu făcea parte. Probabil că i-ar fi fost peste mână să stea cu verișoara lui. Iartă-mă, n-ar trebui să te presez. Dar nu mi-am închipuit că o să rămâi aici.

— Mi-ar fi plăcut foarte mult, recunoscu el, dar nu mai suntem copii și nici nu suntem rude de gradul întâi. În afară de asta, mai sunt și alte motive pentru care reputația ta ar putea fi știrbită de o relație prea apropiată cu mine.

— Nu fi caraghios! ripostă ea aruncându-i o privire de gheață. Desigur, exagerezi.

— Aș vrea eu, murmură Adam.

Judith trase iar cu coada ochiului și simți tensiunea dintre ei în timp ce se scrutau, ca și cum ar fi fost adusă în discuție o ceartă mai veche. Era curioasă să știe despre ce o fi fost vorba, dar nici aceasta nu era o chestiune care să o privească.

— Toată lumea știe că la Londra se bârfește mult, interveni ea în cele din urmă, dar în curând oricum ne mutăm înapoi la Thornleigh, și nici cel mai mare cârcotaș n-ar avea ce să mai comenteze dacă domnul Yorke ne va vizita acolo.

— O idee minunată, zise Antonia, luminându-se din nou. Aveam de gând să stau în Londra cât stăteai și tu aici, dar dacă ai veni cu noi la Thornleigh, Adam, ar fi cel mai bine. Sunt sigură că poți să-ți iei o vacanță înainte de a reveni la muncă.

— Aș vrea, dar am un prieten, lordul Launceston, care s-a întors în Anglia cu același vapor, spuse el după o scurtă ezitare. Poate-ți aduci aminte de el, l-am pomenit în scrisori. Simon își vizitează mama în Kent acum, dar peste vreo două săptămâni vrem să plecăm împreună în vacanță, poate în Ținutul Lacurilor[4].

— Parcă mi-aduc aminte că i-ai menționat numele. Exceptând cazul în care Lord Launceston nu este genul de gentleman pe care să-l prezinți unei doamne respectabile, ați putea să ne faceți amândoi o

vizită. Derbyshire vă e în drum, îi sugeră Antonia.

— A, Simon nu prezintă nici un pericol, chiar dacă și el a fost plecat mulți ani din țară. Dacă știi sigur că nu te-ar deranja prezența unui străin la Thornleigh, îl invit și pe el.

Mult, mult mai târziu, Antonia avea să-și reamintească această discuție și mai ales faptul că un lucru care începuse atât de obișnuit avea să aibă consecințe atât de neprevăzute și de trainice.

---

[1] Isle of Dogs („Insula câinilor“) – peninsulă situată pe malul Tamisei, în partea estică a Londrei (n.tr.)

[2] Peak District – regiune deluroasă din centrul și nordul Angliei (n.tr.)

[3] John Weston – croitorul prințului regent George (1762–1830) (n.tr.)

[4] Lake District – regiune muntoasă din nordul Angliei, chiar la granița cu Scoția (n.tr.)

capitolul 2

În cea de-a doua dimineață petrecută la Thornleigh, Judith ciocăni la ușa camerei Antoniei, așteptă să fie invitată înăuntru, apoi intră. Lady Fairbourne stătea ghemuită cu genunchii ridicați pe o canapea micuță lângă fereastră și se uita pe geam.

Deși o vedea în fiecare zi și se obișnuise deja cu faptul că stăpâna ei era o femeie frumoasă, nu-și putu reprima uluirea. Soarele îi lumina pielea arămie și expresia visătoare, iar părul de culoarea caiselor îi cădea ca o cascadă pe deasupra halatului albastru, de parcă ar fi fost aur topit.

Antonia o întâmpină cu un surâs, apoi se întoarse să admire peisajul sălbatic și grandios.

— Am citit undeva că niciodată nu ne dăm seama că suntem fericiți – doar peste un timp, când ne gândim la trecut, înțelegem că de fapt eram fericiți atunci, medită Antonia cu voce tare. Dar nu este adevărat. Eu sunt fericită acum și știu că sunt fericită. Sunt la Thornleigh cu prietenii mei cei mai buni, soarele strălucește pe cer și n-am absolut nici o grijă. E oare nevoie de mai mult de atât ca să te simți fericit?

— Nu, replică Judith, așezându-se într-un fotoliu confortabil, mulțumită de starea în care era prietena ei. Darul tău special este că știi asta.

Această calitate a Antoniei era într-adevăr un dar. Cinicii ar fi putut spune că nici o femeie cu un titlu nobiliar străvechi, o avere impresionantă și o frumusețe de invidiat n-ar fi avut motive să se simtă mizerabil, dar Judith mai întâlnise persoane aflate în aceeași situație cărora le lipsea capacitatea Antoniei de a se bucura. Ei îi oferise prietenia și siguranța zilei de mâine, precum și altele la fel de prețioase, dar peste toate acestea îi oferise cel mai elocvent exemplu de cum poți fi fericit.

Judith n-avusese parte de multe clipe fericite când fusese tânără. După aceea avusese nevoie de timp pentru a învăța să recunoască fericirea.

— Aproape că-mi pare rău că lordul Launceston sosește astăzi, murmură Antonia. Sunt sigură că este un tip grozav, altfel n-ar fi prieten cu Adam, dar rămâne un necunoscut. Nu e același lucru.

— N-o să fie necunoscut prea mult timp, sublinie cu tact Judith. Știi

cum s-au întâlnit ei?

— Da. Din toate locurile de pe pământul ăsta, fix la observatorul din Bombay. Laucenston se ocupa cu observații astronomice. Se pare că este un cercetător de prestigiu al științelor naturii.

— Serios? Judith, care era la rândul ei interesată de acest domeniu, ciuli urechile. Și ce anume studiază?

— Mai multe, se încruntă Antonia, încercând să-și aducă aminte. Nu este interesat ca tine de botanică, dar este unul dintre fondatorii Asociației Geologice, precum și membru al Societății Regale și al Asociației Astronomice.

— Impresionat. Nu e de mirare că e prieten cu Adam. Vărul tău pare interesat de orice.

— Așa a fost întotdeauna, consimți Antonia, apoi o scrută cu privirea. Acum, după ce l-ai cunoscut pe Adam, ce părere ai despre el?

— Dacă aș fi fost pisică, aș fi vrut să-i sar în poală și să torc, mărturisi Judith după o clipă de gândire.

— Același efect îl are și asupra mea, râse Antonia.

Se simțea ușurată că cei doi prieteni ai ei se înțelegeau bine. Ar fi fost extrem de neplăcut dacă s-ar fi antipatizat reciproc.

Se ridică de pe scaun și sună după servitoare.

— Ar fi cazul să mă îmbrac, altfel risc să întârzii. Adam și cu mine avem de gând să ne plimbăm călare până la marginea pădurii. Vrei să vii și tu cu noi?

Judith clătină din cap în semn că nu.

— Trebuie să mă întâlnesc neapărat cu menajera să discutăm despre rufărie. Cred că o să dureze mai mult decât ar trebui, pentru că doamnei Heaver nu-i place să se grăbească.

— Dar nu trebuie să te ocupi tu de asta. Ești doamna mea de companie, nu șefă peste servitori!

— Dar mă simt mai utilă așa, zâmbi Judith, apoi se retrase.

Aptitudinile manageriale ale Antoniei se concentrau asupra proprietății, nu și a gospodăriei. Chiar și cea mai bună dintre menajere trebuia să știe că era supravegheată în permanență de cineva. La Thornleigh, acea persoană era Judith Winslow.

O oră mai târziu, Antonia își desfăcea casca de echitație și râdea fericită, lăsând vântul să-i zburde în voie prin păr. Conacul era așezat într-o vale, pe un teren fertil străbătut de un pârâu, iar ea și Adam

porniseră la deal înspre pășuni.

Se opriră în vârf, chiar lângă una dintre „creste“, numele dat în Derbyshire stâncilor care se ridică deasupra văilor. În sud se zărea stațiunea balneoclimaterică Buxton, iar în nord Kinder Scout, cel mai înalt punct al ținutului Peak. Pe cer zbura maiestuos un șoim.

— Adam, nu cred că în India ai văzut un peisaj comparabil cu ăsta.

Adam își opri fără nici un efort calul nărăvaș, apoi se întoarse spre ea zâmbind. Întotdeauna fusese un călăreț destoinic și părea să nu-și fi pierdut nimic din pricepere.

— Fiecare ținut are frumusețile lui naturale, care nu se compară cu nimic altceva, iar regiunea asta este una dintre mândriile Angliei. Cuprinzând cu privirea dealurile verzi cu petice de pământ și stânci, adăugă în șoaptă: Mă simt acasă.

Tatăl Antoniei decisese să-i lase Thornleigh chiar după ce se născuse, dar și Adam petrecuse mult timp acolo. Antonia se bucura să știe că-i împărtășea dragostea pentru acele pământuri. În copilărie cutreieraseră toate dealurile și văile din Derbyshire. Uneori își luau câte ceva de mâncare și dispăreau toată ziua, întorcându-se fericiți, bătuți de soare și de vânt, la căderea nopții.

În timp ce călăreau agale pe creastă, tânăra femeie întrebă:

— Ți-ai putea permite să-ți cumperi o proprietate în zona aceasta? Am auzit că în partea cealaltă a stațiunii Buxton o să fie scoasă una la vânzare. Simțindu-i ochii sfredelitori, își dădu seama că făcuse o gafă: Scuze, am uitat că nu trebuie să pomenesc nimic despre bani.

Adam râse. Nici el nu purta nimic pe cap, iar vântul i se juca prin părul castaniu ars de soare.

— Cred că a trecut deja prea mult timp ca să ne mai formalizăm, Tony. Adevărul este că sunt putred de bogat, dar, după cum ți-am mai zis, e un pic cam devreme ca să știu exact ce-o să fac mai încolo. Poteca se îngustă și Adam își îndreptă atenția către calul care se străduia să înainteze printre bolovani. Am de gând să mă axez tot pe comerțul cu India. După cât se pare, Compania Britanică a Indiilor de Est nu-și va mai putea reînnoi certificatul de monopol după expirarea celui prezent, ceea ce deschide noi oportunități. Sunt interesat și de o investiție mai aproape de casă.

— Ce fel de investiție? se interesă Antonia, de îndată ce poteca se lărgi suficient de mult încât să încapă amândoi.

— Motoare cu aburi. Cercetările în domeniu sunt încă la început,

dar motoarele cu aburi se folosesc de mult în minerit, de exemplu. Mai nou au apărut și vapoarele. În curând vor exista tot felul de mașinării acționate de astfel de motoare. Am auzit că la Macclesfield este un inginer foarte bun, pe care vreau să-l contactez cât mai repede. Până acum n-am auzit de nici un caz în care un inventator să nu fi avut nevoie de bani pentru a-și continua activitatea și de un om de afaceri care să-l ajute să-și exploateze financiar ideile, rânji Adam.

Antonia era mirată.

— Adică ești de părere că în curând n-o să mai avem nevoie de cai? întrebă ea, mângâindu-și iapa pe grumaz. Nu pot să cred așa ceva!

— Transportul pe distanțe mari ar fi mult ușurat de vehiculele cu aburi, care vor fi proiectate, din câte înțeleg, să se deplaseze pe șine. E adevărat că asemenea motoare ar fi foarte scumpe, așa încât s-ar putea realiza conexiuni doar între marile orașe. Prin urmare, tot o să avem nevoie de cai pentru distanțe scurte.

— Chiar te fascinează mașinăriile, așa-i?

— Ele reprezintă viitorul, Tony, și eu cred că e mai bine să privești viitorul cu optimism decât cu spaimă. Din păcate, majoritatea aristocraților așa ca tine preferă să rămână în coconul lumii pe care o cunosc, ignorând tot ce se petrece dincolo de granițele Angliei.

— Adam, cum îți permiți să vorbești astfel despre cei „așa ca mine“? sări Antonia ca arsă, trăgând atât de tare de hățuri încât calul ei necheză. Nu văd nici o diferență între noi doi.

Cu o expresie sumbră pe chip, Adam își trase calul lângă iapa ei.

— Suntem total diferiți în tot ce înseamnă chestiunile importante, Tony. Tu poate nu faci asemenea distincții, dar toți ceilalți le fac. Ești aristocrată, ai de la naștere o avere imensă și o mulțime de privilegii. Eu sunt în cel mai bun caz un comerciant de succes și în cel mai rău o pată pe blazonul familiei mele.

O privi crispat, iar Antonia își reaminti că nu mai erau copii. Vărul ei avusese multe de înfruntat pentru a-și face un rost în lume, spre deosebire de ea, care trăise în puf toată viața.

— Ești ce ai ales tu să fii, șopti în cele din urmă. Ți-a fost greu?

— N-am nevoie de mila ta, spuse el, pe un ton pe care nu i-l mai auzise niciodată.

— Dar atunci ce vrei?

Iată că se ivise ocazia perfectă pentru Adam, dar văzându-i expresia atât de concentrată își pierdu tot curajul.

— Cred că aș vrea ca lumea să fie altfel, murmură el.

Era adevărat, doar că dorințele lui erau ceva mai precise de atât.

— Lumea întreagă, precum și vremea din Anglia, se schimbă permanent, zise ea cu un surâs șugubăț. Dacă nu-ți place cum este acum, mai așteaptă câteva minute. Sigur o să fie altfel, poate chiar mai bine.

— Mă bucur cel puțin la gândul că va fi altfel.

— Mai știi cum ne întreceam ca nebunii?

Adam chicoti când își aduse aminte de cursele demente din adolescența lor. Unul dintre ei pornea călare în frunte, iar ceilalți încercau să-l ajungă din urmă și să-l întreacă.

— Da! Mare minune că n-a murit careva.

— Sper că asta nu înseamnă că acum n-ai mai face-o. Ia vezi, poți să mă prinzi? strigă ea, pocnind din cravașă. Calul se smuci și o porni în mare goană spre panta abruptă din fața lor.

Pentru câteva momente, omul de afaceri chibzuit care devenise Adam rămase pe loc, gândindu-se la vizuini de animale și pietre ascuțite, la riscul ca Antonia să-și rupă gâtul. Apoi izbucni în râs. Amândoi cunoșteau ca-n palmă acest ținut.

„Și în afară de asta, cine ar vrea să fie nemuritor?“ se gândi el. Împunse calul cu pintenii și o porni ca din pușcă spre Antonia. Se lipi de grumazul armăsarului, mânându-l cât mai repede. Nu, n-avea rost să discute serios cu ea, era prea devreme.

N-avea de unde să știe că în curând timpul avea să-i devină cel mai mare inamic.

Simon Launceston, al cincilea baron de Launceston, sosi în acea după-amiază. Venirea lui avea să se întipărească adânc în memoria lui Judith ca unul dintre evenimentele importante.

Se aflau în salonașul dinspre grădină și își beau ceaiul. În zare se vedeau culmile verzi, soarele se mai domolise, iar razele lui îmbogățeau culorile aprinse ale covorului persan. Părul Antoniei, galben-portocaliu, strălucea ca o aură în timp ce ea râdea și le turna ceai celorlalți.

În acel moment își făcu apariția Burton, care anunță solemn:

— Lordul Launceston.

Toți trei își ridicară privirile, Adam încântat, iar cele două femei curioase.

Bărbatul rămase în pragul ușii. Judith făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Timpul parcă se oprise în loc, precum polenul într-o zi toridă de vară. Aflată lângă ea pe canapea, Antonia încremeni la rândul ei.

Pe scurt, Simon Launceston era cel mai frumos bărbat pe care Judith îl văzuse sau visase vreodată. Hainele superb croite îi veneau ca turnate, punându-i și mai mult în evidență înălțimea și proporțiile perfecte.

Deși era lat în spate și avea o siluetă elegantă, primul lucru care atrăgea atenția la el erau ochii, de un albastru magnetic și profund. Al doilea lucru era chipul, cu trăsăturile conturate atât de bine, încât orice sculptor grec ar fi fost mândru să-l aibă drept model. În bărbie avea o gropiță care îi aducea un plus de farmec; în lipsa acestui mic defect, fața lui ar fi fost desăvârșită, ceea ce l-ar fi făcut inabordabil.

În primul moment, Judith se gândi să-l compare cu Apollo, dar frumusețea lordului Launceston era mai degrabă celtică. Așa trebuie să fi arătat și zeul Soarelui, cu singura diferență că părul lordului era negru și lucios ca obsidianul și contrasta puternic cu tenul lui deschis.

Launceston era însă mai mult decât chipeș; era întru totul imaginea cavalerului *parfit gentil*[5] pe care Judith îl visase pe vremea când era atât de tânără încât mai putea visa. Dar chiar și acum, după ce experiența vieții de zi cu zi o învățase că prințul din fanteziile ei nu avea să-și facă niciodată apariția, avu un moment de rătăcire în care i se păru că iubitul ei din povești o găsise în cele din urmă.

Reveni iute cu picioarele pe pământ, suprimând fără milă ideea absurdă care îi întunecase mintea preț de câteva clipe. La urma urmei, nu simțise nimic anormal – admirase și ea, ca orice femeie, un exemplar masculin perfect.

Pe când Judith își bătea capul cu aceste gânduri, Launceston aruncă o privire distantă și rece prin toată încăperea, oprindu-se într-un final asupra lui Adam. În acel moment zâmbi atât de fermecător, încât ar fi putut topi pe loc inima împietrită a Medusei.

Adam se ridică și își întâmpină prietenul cu o strângere de mână, apoi făcu prezentările. Noul sosit luă mâna lui Judith și făcu o reverență, rostind câteva cuvinte de salut.

Tânăra văduvă era atât de fascinată de el, încât nu înțelese mare lucru din ce-i spusese. Deși ar fi vrut să-și revină și să se comporte ca o ființă rațională, nu putea decât să se holbeze la el cu gura căscată.

Tonul cald al vocii lui de tenor i se potrivea de minune.

După ce îi dădu drumul la mână, Judith se gândi că bărbatul din fața ei avea ceva curaj de vreme ce, de fiecare dată când făcea cunoștință cu o reprezentantă a sexului frumos, se expunea riscului să nu mai scape din strânsoarea ei. Dacă până și pe ea, femeie practică și fără nici o legătură cu romantismul, o făcuse să amețească și să i se înmoaie genunchii, cu siguranță că era un pericol public pentru toate celelalte.

Apoi lordul Launceston se întoarse spre stăpâna casei. Îi strânse mâna, dar uită să se încline, absorbit de frumusețea ei.

Antonia arăta excepțional în acea zi, cu părul strălucind ca un apus de soare, cu ochii lucitori, întruchipând visul oricărui bărbat. Își reveni mult mai repede decât Judith.

— Bine ați venit la Thornleigh, rosti ea pe un ton ușor timorat.

După care îi întâlni privirea și se blocă. Rămaseră ochi în ochi, ținându-se în continuare de mâini, energia dintre ei pulsând ca o furtună.

Judith auzise că există dragoste la prima vedere, dar nu crezuse că este ceva real. Acum însă își schimbase complet părerea. Cei doi păreau niște arhetipuri ale frumuseții și nu încăpea nici o îndoială că erau făcuți unul pentru celălalt.

Avu senzația că le invada intimitatea dacă ar mai fi continuat să-i privească, așa că își roti capul în altă direcție. În acel moment îl zări pe Adam.

Expresia chinuită de pe fața lui îi concretiză brusc bănuielile. Îl suspectase încă de la început că era îndrăgostit de Antonia. În acel moment își dădea și el seama ce prostie făcuse și cum își distrusese singur toate speranțele, făcându-i cunoștință Antoniei cu prietenul lui.

Lui Judith i se strânse inima pentru el.

— Ați dori niște ceai, Lord Launceston? întrebă ea, spulberând dintr-odată vraja din cameră.

Acesta se înroși și dădu drumul mâinii Antoniei.

— Da, mi-ar prinde tare bine un ceai.

Se așezară toți patru și începură să discute tot felul de banalități, ca și cum n-ar fi existat nici un moment stânjenitor înainte. Lordul Launceston aduse vorba despre istoricul geologic al ținutului Peak, Antonia pomeni despre cât de vechi era conacul de la Thorleigh, iar Judith îi puse întrebări despre cercetările sale.

Adam Yorke nu scoase nici un cuvânt. Din când în când mai sorbea câte o gură de ceai, cu o privire complet absentă. Judith de-abia mai putea suporta felul în care Antonia și Lord Launceston se priveau și își vorbeau, de parcă ar fi făcut dragoste chiar acolo, în fața lor.

La un moment dat nu mai rezistă. Trebuia să facă ceva înainte să o biruie gelozia. Și mai important însă era să-l ia pe Adam de acolo. Se ridică de la locul ei și spuse:

— Cred că mă duc să mă plimb puțin prin grădină. Adam, vrei să vii cu mine, te rog?

— Sigur, răspunse el mașinal.

Îl luă de braț, mai mult cu forța, apoi îl conduse în grădina încă însorită. Adam nu părea foarte interesat, așa că îl trase spre aleea principală, încercând să se îndepărteze cât mai repede de casă.

Atunci când conacul rămase în afara razei lor vizuale, își luă inima în dinți și-i spuse:

— Îmi pare rău.

Îi simți brațul încordat la maximum sub palma ei, ca și cum n-ar fi vrut să-i ascundă că înțelesese foarte bine la ce se referise.

— Trebuia să-mi dau seama că asta o să se întâmple, dar îl știu de atâta amar de vreme pe Simon încât se pare că am uitat ce efect are asupra femeilor.

— Păi, fiind tot bărbat, sublinie Judith, nu l-ai văzut cu aceiași ochi cum îl vedem noi, femeile.

— Da, spuse el cu un zâmbet chinuit. Mi-aduc aminte că atunci când l-am cunoscut chiar mă gândeam că, fiind atât de prezentabil, probabil că oamenii nici nu-i mai bagă de seamă celelalte calități, și are destule. E un om inteligent, cu un caracter impecabil.

— E greu să rămâi indiferent în fața frumuseții lui, încuviință Judith. La fel se întâmplă și cu Antonia. Oamenii sunt tentați să o admire ca pe un trandafiraș perfect, dar ea este mult mai mult de atât. Tăcu o clipă, apoi îl întrebă: o iubești dintotdeauna?

— Dintotdeauna.

Ajunseră lângă pârâiașul care curgea vioi la baza dealului și se așezară pe o bancă, stând cu fața către firul zglobiu de apă. Adam își lăsă capul în jos și își așeză coatele pe genunchi, cu palmele împreunate.

Judith își pironi privirea asupra mâinilor lui mari și puternice, gândindu-se că fuseseră capabile, pe vremuri, să sculpteze pentru

Antonia figurinele acelea delicate din lemn. Poate că avea forța fizică a unui atlet, dar cu siguranță avea suflet de artist.

— Sunt multe moduri în care poți să iubești pe cineva, murmură Adam, cu privirea pustie. Pentru Tony simt ceva amestecat – prietenie, recunoștință și admirație. Nu cred că se compară cu dragostea aceea adevărată, romantică. Poate că doar din obișnuință și din nostalgie față de vremurile de odinioară mi se pare că sunt de fapt îndrăgostit de ea. Chiar dacă mâine fuge cu Simon la Gretna Green[6], relația noastră va continua în modul în care contează cel mai mult. O legătură amoroasă ar putea distruge această dragoste. Dădu din umeri, iar haina lui roșiatică îi scoase și mai mult în evidență mușchii spatelui. Poate e mai bine așa, continuă el. Simon este un bărbat respectabil, inteligent și taman bun de însurătoare. Nu cred că există un soț mai potrivit pentru Tony. Ar însemna... ar însemna ca toată căldura și iubirea pe care ar putea-o ea oferi să se piardă dacă nu s-ar mărita niciodată.

Judith îl studie cu mare atenție din profil. Bărbie puternică, trup musculos – se întrebă dacă realmente credea ce declarase. Din experiența ei, femeile erau cele care visau la dragostea platonică, pe când bărbații îmbinau totdeauna romantismul cu pasiunea.

El minți se când îi spusese că nu avea sentimente romantice pentru Antonia, dar fusese o minciună nobilă, izvorâtă dintr-o dragoste aleasă. Oricine s-ar fi aflat în încăpere când Antonia și Simon Launceston se cunoscuseră ar fi ajuns la aceeași concluzie, iar Adam încerca acum din răsputeri să facă față noii situații.

Ar fi putut să se înfurie sau să încerce să lupte în continuare pentru ea. Totuși, se resemnase, vădind deopotrivă curaj și mărinimie. Judith se întrebă dacă Antonia își dădea seama cât de mult avea de pierdut dacă alegea să se mărite cu altul.

După câteva clipe de tăcere încercă să-i abată atenția de la acel subiect dureros.

— Cum de s-a întâmplat să fii crescut de familia Spenston? Antonia nu mi-a povestit niciodată.

— Nu, sigur că nu ți-a spus. Sunt un copil nelegitim, adăugă el repede, fără s-o privească.

Judith făcu ochii mari. Acum înțelegea de ce tânărul îi spusese Antoniei că orice asociere cu el i-ar fi pătat reputația. Ea îi replicase sus și tare că nimănui nu-i păsa de astfel de lucruri, dar Adam avea dreptate. Existau o grămadă de oameni care ar fi arătat-o cu degetul

dacă ar fi văzut-o purtându-se atât de familiar cu un bastard.

— N-ar trebui să conteze, oftă ea, dar din păcate, în lumea asta atât de imperfectă, contează chiar foarte mult.

— Tatăl meu, un politician radical, era verișorul țicnit al tatălui Antoniei, își începu el mărturisirea cu ochii spre pârâul care curgea voios la vale. A fugit cu fata unui preot nonconformist[7] și a început o viață nouă la Londra. Era prea radical ca să creadă în căsătorie, chiar și după ce amanta lui a născut. Ambele familii i-au renegat. Când aveam doi ani el a murit într-un accident de trăsură, iar mama a trebuit să mă crească singură. A lucrat ca croitoreasă. Mi-o aduc aminte cum cosea la lumina unei singure lumânări, cu ochii roșii de oboseală și purtând niște mănuși albe de bumbac pentru ca rănile și degerăturile de pe mâini să nu strice cumva materialele. Înainte să împlinesc șapte ani și-a dat seama că nu mai avea mult de trăit, așa că s-a dus la tatăl ei să-i ceară ajutorul, însă el a trimis-o să ardă în iad. S-a văzut nevoită să-i scrie lordului Spenston, despre care tatăl meu îi zisese că era cel mai prietenos dintre toate rudele. Până să ajungă scrisoarea la Spenston murise deja, iar proprietăreasa casei unde stătuserăm m-a vândut unui coșar ce avea nevoie de un băiat care să poată intra cu ușurință în hornuri.

Judith scoase un icnet de indignare.

— Cum a putut să facă așa ceva?

— Uite așa bine, răspunse el sec. Spre sfârșit, mama nu mai putuse munci, așa că rămăsesem în urmă cu chiria. Proprietăreasa a considerat că poate să-și însușească toate bunurile răposatei, inclusiv pe mine. Sau poate s-a gândit că o să-mi fie mai bine cu coșarul, întrucât celelalte variante pe care le aveam erau cerșitul și trăitul pe străzi. Cel puțin coșarul avea grijă de băieții lui, ne mai dădea din când în când și să mâncăm – nu prea mult, ca să nu creștem și să nu mai încăpem pe horn.

Lordul Spenston nu fusese niciodată apropiat de tata, dar s-a simțit cumva obligat fața de fiul vărului său. Și-a trimis oamenii să-l caute pe coșar, iar după ce l-au depistat a venit personal să mă ia de acolo; deci am stat la coșar cam trei luni. Cred că l-am costat trei lire, iar coșarul a făcut un profit frumos de pe urma mea, deoarece îi plătise proprietăresei doar treizeci de șilingi.

Judith scrâșni din dinți la auzul poveștii spuse atât de monoton. Tratamentul la care erau supuși băieții care trebuiau să se cațere pe

coșuri era o rușine. Mulți dintre ei nu mai apucau să crească. Era o formă de sclavagism practicată chiar în inima Angliei, și în ciuda numeroaselor apeluri de reformă, legislația care viza eliminarea abuzurilor nu fusese adoptată de Parlament.

Tonul lui Adam era nefiresc de detașat. Dar poate că doar așa putea vorbi despre întâmplările acelea din trecut.

— Contele m-a adus la reședința familiei Spenston. Voia să mă lase într-o odaie și să cheme niște servitoare să mă spele, dar era ziua lui Tony, care dădea o petrecere în sala destinată învățăturii. M-a dus direct acolo și n-o să uit niciodată expresia de pe chipurile a douăzeci de copii, toți scrobiți, apretați și îmbrăcați după ultima modă, toți fetițe și băieți de nobili: se holbau la mine de parcă eram un șobolan care se strecurase în cameră direct din canalizare.

Judith vizualiză perfect scena și simți că i se pune un nod în gât. Nu știa sigur ce o impresiona mai mult, durerea lui de atunci sau amintirile ei. Cunoștea pe propria-i piele cu ce dispreț te puteau privi cei din clasa de sus.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Antonia a făcut un pas înainte. Arăta exact ca o prințesă, îmbrăcată cu o rochie albă imaculată și cu părul ei incredibil prins în coadă cu panglici albastre. A venit lângă mine și mi-a zis: „Tu trebuie să fii verișorul meu, Adam. Îmi pare tare bine că ai reușit să ajungi la timp la petrecerea mea!“ Și, cu toate că eram negru de funingine, jigărit și slab ca un țâr, m-a sărutat pe obraz, apoi m-a prezentat tuturor copiilor din cameră. Pe cei care nu erau politicoși cu mine îi străfulgera cu privirea, iar la sfârșit m-a întrebat dacă vreau niște zahăr candel. Probabil că planul tatălui ei a fost să mă îngrijească un pic și pe urmă să mă încredințeze unei familii care să se ocupe de mine sau să mă dea la o școală mai modestă, dar Tony a vrut să mă păstreze, ca pe un cățeluș rătăcit care îi plăcuse. Și uite așa am ajuns să cresc în acea familie.

— Antonia este o persoană foarte loială, spuse Judith cu blândețe. Și pe mine m-a acceptat când eram într-o perioadă grea – tocmai rămăsesem văduvă, n-aveam nici un ban și nici un rost pe lume. Și nu m-a transformat în servitoare, ci în prietena ei.

Cuvintele ei avură darul să-l trezească la realitate – tocmai își destăinuise cele mai adânci sentimente în fața lui Judith Winslow. Faptul că îl ascultase și îl înțelegea era ca un pansament pentru

sufletul lui. Și ea o iubea pe Antonia; mai mult decât atât, și ea suferise mult și știa ce înseamnă să nu fii dorit.

Îi plăcuse de Judith de prima oară când o zărise, dar până acum nu își dăduse seama cât de atrăgătoare era de fapt. Avusese ochi doar pentru Antonia, așa că abia după momentul acesta în care își făcuseră confidențe o vedea cu adevărat pe Judith.

Soarele după-amiezii îi lucea în părul castaniu cu reflexii roșcate. Silueta ei zveltă era grațioasă și feminină, iar trăsăturile delicate. Lui Adam i se părea foarte ciudat că nu-i remarcase mai devreme tenul atât de fin, atât de curat încât părea aproape transparent. Faptul că era ușor trecută cu vederea se datora personalității ei retrase. Totuși nu era timidă; în ochii aceia cenușii se citea o mare încredere în sine.

— De doi ani ești văduvă? o întrebă el.

— De un pic mai mult, oftă ea, apoi se întoarse spre apă. De fiecare dată când spun că sunt văduvă stârnesc mai multă compasiune decât ar fi cazul. N-am avut cine știe ce căsnicie.

— Soțul tău te-a tratat rău?

— Nu pot spune că da, doar că era foarte bolnav de dinainte să ne căsătorim. I-am fost ceva mai mult decât servitoare, cu deosebirea că o servitoare poate da preaviz să plece. O soție nu poate.

Era multă tristețe în cuvintele ei.

— Și nu ți-a lăsat nimic?

— Era vicar, n-avea altceva decât leafa, zâmbi ea strâmb. Până atunci fusesem guvernantă pentru niște verișori, dar fără să primesc vreun ban. Sunt ca și tine, n-am avut o familie. Eu eram ruda săracă, o obligație pentru rudele mai înstărite, care mă puneau la muncă în schimbul unui pat și al unei mese. Domnul Winslow era vicar la biserica parohială. Un om simpatic, cel puțin până s-a îmbolnăvit. Când m-a cerut de soție eram convinsă că o să-și revină și-o să se facă bine.

— Dar n-a fost așa.

Privirile li se intersectară, iar Judith îi zâmbi cu toată onestitatea.

— Dacă nu m-aș fi măritat cu domnul Winslow și n-aș fi rămas văduvă, acum aș fi fost încă guvernantă, iar Lady Forrester nu ar mai fi încercat să mă vâre pe sub pielea Antoniei. Având în vedere că ultimii doi ani au fost cei mai buni din viața mea, pot să spun cu mâna pe inimă că tot răul a fost spre bine. Așa se întâmplă în general.

Mintea lui Adam fugise deja la Antonia și Simon, iar durerea fusese

imediată și cruntă, ca un cuțit implântat în cele mai secrete visuri ale sale. Nu își închipuise niciodată cu adevărat că Antonia ar fi putut să-i aparțină. Întotdeauna îi fusese superioară, atât prin naștere, cât și prin firea ei excepțională.

Dacă privea lucrurile din acest punct de vedere, atunci apariția în peisaj a lui Simon era cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Doar Dumnezeu putea ști cât timp s-ar mai fi foit prin preajma ei, temându-se să vorbească, așteptând la nesfârșit momentul perfect. Venise timpul să se trezească din această fantezie. Avea șanse mult mai mari să spere la Judith Winslow. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Tony și s-ar fi întâlnit cu Judith. Răspunsul îi veni imediat în minte – s-ar fi gândit că era o ființă minunată și ar fi vrut să o cunoască mai bine. Se simțea confortabil cu Judith, așa cum nu se mai simțise cu nimeni altcineva – în afară de verișoara lui.

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu încerce aprofundarea relației cu Judith. Mariajul ei nu fusese unul prea fericit; cu toate astea, nu-i înveninase sufletul. Aprecia că erau de aceeași vârstă și că avusese câteva urcușuri și coborâșuri în viață. N-ar fi putut niciodată să-și deschidă inima în fața unei fetișcane insipide.

Se ridică și îi întinse mâna, iar Judith se ridică la rândul ei și îi oferi cu încredere palma ei micuță.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai ascultat, rosti el, sperând ca întreaga lui recunoștință să transpară din acele vorbe.

Fu răsplătit cu un zâmbet blajin și sincer.

— Mă bucur că am venit aici. Și mie mi-a prins bine această discuție.

Între ei tocmai se deschisese o punte care putea duce într-o mulțime de direcții.

---

[5] Referire la versul „He was a verray, *parfit*, *gentil* knyght“ din *Poveștile din Canterbury* ale marelui scriitor englez Geoffrey Chaucer (n.tr.)

[6] Gretna Green – orășel în sudul Scoției renumit pentru faptul că aici se oficiază, începând cu anul 1754, căsătorii între tinerii care nu au acordul familiei (n.tr.)

[7] Nonconformist – protestant care nu se supune Bisericii Anglicane (n.red.)

capitolul 3

Fără să-i pese de faptul că purta pantaloni de călărie albi, lordul Launceston îngenunche și lovi ușor cu ciocanul în rocile de la baza aflorimentului. Pentru că aflase de interesul lui pentru geologie, Antonia îl adusese în acest loc, unde obișnuia să caute fosile cu Adam pe când erau copii.

Acum, când Simon examina interesat fragmentele de roci, putea să-l admire în liniște. Deși trecuse deja o săptămână de când sosise și își petrecuseră aproape fiecare oră din zi împreună, tot nu se putea sătura de el.

— Avem noroc, zise el triumfător, arătându-i ce descoperise.

— Ce drăguț! spuse Antonia, luându-i fosila din palmă. Îl atinse în treacăt pe mână și se înfioră de plăcere. Bucata de calcar se sedimentase în plan orizontal și păstra impresiunea perfectă a unei ferigi. Urma lăsată de plantă era întunecată la culoare și contrasta cu roca. A găsit și Adam odată ceva asemănător, dar era un fragment mai mic și destul de erodat, în nici un caz nu era într-o stare atât de bună. Tânăra femeie se mai gândi puțin, apoi adăugă: Cea mai grozavă fosilă descoperită de mine a fost o bucată de schelet. Cred că era un gât de pește.

— Peștii nu au gât, declară el solemn.

Antonia nu se putu abține, așa că îi replică pe cel mai serios ton din lume:

— Și atunci de ce se vând cravate pentru pești?

Simon o privi fără să înțeleagă nimic.

— Iartă-mă, am spus o chestie absurdă, încercă ea s-o dreagă. Nu prea am simțul umorului.

Lordul Launceston îi surâse cu unul dintre acele zâmbete care frângeau inimi.

— Cred că problema e mai degrabă legată de simțul meu al umorului. Când încep să gândesc în termeni științifici despre o chestiune care mă interesează devin cel mai plicticos om, spuse el, apoi începu să studieze fosila. Am găsit un specimen atât de deosebit, încât îmi întrece cu mult cunoștințele și nu-l pot evalua. Se uită contemplativ spre afloriment și spre fragmentele de roci, mărturisind: Locul ăsta este raiul pe pământ pentru orice geolog.

Așa cum și Simon era raiul pe pământ pentru orice fată, se gândi

Antonia, sorbindu-l din ochi – profil bine conturat, șuvițe răzlețe de păr brunet pe gât. Antonia se pomeni că zâmbește fără nici un alt motiv.

Era conștientă că îi sucise mințile, dar nu-i păsa absolut deloc. Avea douăzeci și șase de ani și tocmai se îndrăgostise pentru prima oară. Cât fusese copilă își imaginase vag că într-o bună zi avea să se mărite cu Adam, dar se pare că dăduse dovadă de prea puțină imaginație.

Ulterior, i se mai întâmplase să aibă tot felul de pasiuni trecătoare pentru diverși, ca orice tânără, dar niciodată nu simțise că obiectul pasiunii ei avea să-i devină partener pe viață. Avusese tot timpul convingerea secretă că trebuia să există un bărbat special pentru ea, un bărbat pe care merita să-l aștepte și care avea s-o iubească la fel de mult cum l-ar fi iubit și ea.

Odată cu trecerea anilor însă, convingerea aceea începuse să-și mai piardă din tărie. Încredințată că nu avea rost să se mai păcălească singură, într-un acces de pragmatism acceptase logodna cu Lord Ramsay. După ce pragmatismul și-a arătat limitele a ajuns la altă concluzie, și anume că mariajul cu acel om ar fi fost o greșeală dezastruoasă.

Inevitabil, ajunsese în cele din urmă să se întrebe dacă nu cumva așteptase prea mult; dacă nu cumva avea să rămână fată bătrână și să nu facă copii niciodată.

Iar acum apăruse Simon – viața ei căpătase brusc sens.

Din prima clipă în care îl zărise știuse că făcuse bine să-l aștepte. Cum ar fi fost dacă s-ar fi măritat cu Adam și abia pe urmă l-ar fi cunoscut pe Simon? Cum ar fi fost dacă și-ar fi întâlnit dragostea vieții pe când era soția altui bărbat, la care ținea foarte mult? Gândul acesta îi dădu fiori.

Simon îi remarcă tresărirea cu colțul ochiului.

— Ai răcit? Sunt o bestie egoistă pentru că te țin în vântul ăsta.

— Câtuși de puțin, îi surâse ea veselă. Arma mea secretă este că sunt la fel de rezistentă ca un cavalerist, n-am nici urmă de delicatețe feminină, nici mentală, nici fizică.

Pentru o clipă, Simon avu senzația că iar nu pricepea nimic, dar apoi îi zâmbi amuzat.

— Mă faci să mă simt un bărbat slab, Lady Antonia. Crezi că voi scădea cu mult în ochii dumitale dacă îți propun să ne luăm gustarea la adăpostul acelui perete de piatră, unde oasele mele fragile vor fi

protejate de vânt?

Antonia râse încântată de dibăcia cu care întorsese el discuția. Trebuia să admită că briza era puțin cam prea rece. Ridicându-și grațios poalele rochiei bleumarin de călărie, se duse la cai și scoase din desagi pachetele cu mâncare.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau la Simon era capacitatea lui de autoironie. Orice alt bărbat atât de atrăgător ar fi fost din cale-afară de vanitos, dar el parcă nici nu băga de seamă ce efect avea asupra femeilor. Cu ea se purta aproape cu timiditate, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că era băgat în seamă.

Zona de lângă peretele de piatră era însorită și caldă și oferea o priveliște spectaculoasă asupra dealurilor accidentate din nordul ținutului Peak. Se așezară pe pătură și mâncară pateu, brânză, pâine proaspătă cu coaja crocantă, apoi băură vin, conștienți că între ei se înfiripase un sentiment fermecător de apropiere. După ce se sătură, Simon se rezemă de stâncă, își încrucișă picioarele și își luă un pahar de vin roșu.

— Care dintre aceste dealuri este Peak[8]?

Antonia clătină din cap.

— În pofida numelui, nu există un vârf anume care să se cheme așa. Nici Kinder Scout nu e chiar un munte, deși este cel mai înalt punct din regiune. Acest ținut se aseamănă mai degrabă cu Highland-ul scoțian sau cu mlaștinile din Yorkshire. Aruncă o privire spre panoramă, încercând să-și imagineze ce impresie îi făcea peisajul cuiva care îl vedea pentru prima dată. Unele zone sunt sterpe, nu crește nici iarba, și acolo se merge doar pentru a vâna potârnichi. Poate că unora li se pare dezolant, dar mie, uneia, îmi place foarte mult, deși mai mult de jumătate din terenul nostru de la Thornleigh nu este arabil, completă ea.

— Chiar *este* frumos; și spectaculos. Simon avea un stil aparte de a vorbi, accentuând fiecare silabă în parte. Demult, acest ținut era acoperit de mare. Aici au trăit și au murit creaturi marine, ale căror fosile uimitoare s-au păstrat până în ziua de azi. După aceea, apele s-au retras și au apărut ferigile, poate și o junglă tropicală cu făpturi pe care mintea noastră nici nu și le poate imagina. Apoi pământul s-a ridicat, iar straturile de rocă s-au curbat și sedimentat unele peste altele, exact cum se mulează hainele când le punem pe noi. Simon gesticulă spre vale, părând că visa cu ochii larg deschiși: Forțe uriașe, pe care nici nu

putem să ni le închipuim, au modelat pământul. Acum prin văile fertile curg râuri, dealurile sunt acoperite de poieniţe, culmile lor se înalţă sfidător spre cer, iar pământul se mişcă în continuare, încet, dar inexorabil. Se opri şi zâmbi spăşit: Te rog să mă opreşti când mă las purtat de val. Nu vreau să te plictisesc cu detalii atât de neinteresante.

— Nu mă plictiseşti deloc, spuse Antonia încet, fascinată de viziunea nouă pe care încercase să i-o creeze despre ţinutul ei iubit, precum şi de umărul lui atât de aproape de al ei. De fiecare dată când vorbeşti, parcă ai recita poezii. De fapt, îmi place foarte mult stilul tău de a vorbi, atât de rar şi meditativ. Cred că te-aş asculta captivată şi dacă ai citi cea mai plicticoasă predică din istorie.

— Presupun că mi-ai făcut un compliment, zise el amuzat, dar nu-l merit. Vorbesc aşa pentru că am fost îngrozitor de bâlbâit când eram copil şi ăsta era singurul mod în care mă puteam face înţeles de ceilalţi. Am exersat ani la rând să scap de bâlbâială.

— Bietul de tine! Antonia avusese şi ea la şcoală o colegă puţin bâlbâită, aşa că înţelegea perfect această suferinţă. Cred că te necăjeau foarte tare copiii.

— Băieţii pot fi uneori nişte bestii oribile. Copilăria mi-am petrecut-o în mare parte îngropat în cărţi, pentru că aşa puteam evita să vorbesc.

Antonia tăcu o vreme, dându-şi seama că Simon tocmai îi dezvăluise o parte din trecutul lui care explica modul în care evoluase. Îi era uşor să şi-l imagineze ca pe un băiat timid şi sensibil, retras în lumea cărţilor şi trăindu-şi viaţa printre lucruri, şi nu printre oamenii care l-ar fi făcut să sufere. Lipsa de încredere în sine putea fi explicaţia pentru faptul că nu ajunsese un tip arogant din pricina frumuseţii lui.

— Cărţile se dovedesc întotdeauna nişte prieteni de nădejde. Adam mi-a spus că eşti considerat un om de ştiinţă strălucit.

— Adam mă flatează, protestă el. Am scris câteva articole, dar nu am făcut nici o mare descoperire şi nici n-am formulat vreo teorie nouă. Îşi ridică paharul şi luă o gură de vin sub privirea fascinată a Antoniei. Dintre noi doi, Adam este cel genial. Cred că ştie câte ceva despre absolut orice. În plus, poate vedea aplicaţiile practice ale oricărei teorii.

Antonia îşi trase picioarele sub ea, aranjând cu sfială pătura la loc.

— Cum v-aţi întâlnit? Adam povestea ceva despre un observator.

— Da, Compania Britanică a Indiilor de Est are în proprietate

câteva observatoare. Eu lucram la cel din Bombay, unde a apărut într-o noapte Adam. Nu pusese în viața lui mâna pe un telescop, dar era foarte curios să cerceteze cerul. L-am lăsat să se uite și am început să vorbim. Dacă aș fi știut cine era, spuse Simon ușor ironic, probabil că mi-ar fi fost rușine să vorbesc cu el, dar din fericire habar n-aveam.

— Cum adică? Dar cine era el?

— Cum, nu știi? întrebă el surprins. Orice englez din India a auzit de Adam Yorke. Era cunoscut ca unul dintre cei mai ingenioși și îndrăzneți comercianți din Orient, cineva care făcea afaceri foarte complicate și era întotdeauna extrem de cinstit. Tinerețea și viteza cu care și-a strâns averea l-au transformat într-o legendă locală.

— Vorbim despre vărul meu, Adam? mai întrebă ea o dată, nevenindu-i să creadă.

— Chiar despre el. Presupun că este foarte modest, de vreme ce nu ți-a menționat nimic în scrisori, adăugă el după un moment de reflecție.

Antonia dădu încet din cap, cu mintea la această informație extrem de surprinzătoare.

— Eu am bănuit că îi merge bine, dar nici nu mi-a trecut prin cap că a ajuns o persoană atât de cunoscută și de influentă, spuse ea, culegând absentă o floricică galbenă. Judith desenează extraordinar plante ca aceasta. Rămânând cu privirea ațintită asupra florii, spuse pornită: Ce mă enervează că Adam nu mi-a zis nimic. Să vezi ce-i fac!

— Ba să nu-i faci nimic. Nu vreau ca din cauza mea să i se întâmple ceva rău, rosti Lord Launceston, privind-o serios cu ochii aceia albaștri. Dacă nu m-ar fi ajutat când am moștenit titlul, acum aș fi fost la mare ananghie. Sub privirea ei întrebătoare, continuă: Nu mă așteptam să moștenesc nimic, pentru că fusesem informat greșit despre bunurile familiei. Mai mult, cu afacerile nu aveam nici în clin, nici în mânecă. La un moment dat, fratele și tatăl meu au murit în urma unei epidemii. Finanțele familiei Launceston erau atât de în ceață, încât m-am trezit pe nepusă masă cu administratorul averii, un avocat, la Bombay, care mi-a expus situația și m-a obligat să iau o decizie. Fratele meu pierduse o grămadă la jocurile de noroc, iar proprietatea noastră era plină de datorii. Avocatul era de părere că trebuia să vând rapid o mare parte din moștenire pentru a acoperi sumele acelea. Mi-ar fi rămas totuși ceva bani, dar nu cine știe ce, se strâmbă el.

Nu m-am priceput niciodată la chestiunile financiare. Am luat de bun tot ce mi-a spus avocatul și eram gata să semnez orice hârtie mi-ar fi pus în față. Adam însă nu m-a lăsat, a citit toate actele acelea și a pus toate întrebările care trebuiau puse. Până la urmă am înțeles și eu că sfatul pe care mi-l dăduse avocatul i-ar fi adus mai multe beneficii lui decât mie.

Adam mi-a recomandat un nou administrator, apoi m-a îndrumat pas cu pas cum să investesc profitabil banii pentru a reface averea familiei. Mi-au trebuit patru ani ca să acopăr datoriile, dar mulțumită verișorului tău am putut păstra proprietatea și acum am și eu ce lăsa generației următoare a familiei Launceston.

Antonia îl ascultase ca vrăjită, uitând să se mai comporte ca o adevărată lady. Își strânsese genunchii la piept și și-i îmbrățișase, iar privirea i se pierduse spre dealurile din zare.

— Deși întotdeauna l-am considerat pe Adam un tip extraordinar, tot mi se pare ciudat să mă gândesc la el ca la un comerciant de mare succes, spuse ea cu un aer meditativ. Pe de altă parte, îmi este ușor să mi-l închipui ca pe un om gata întotdeauna să facă orice sacrificiu pentru a-și ajuta un prieten la nevoie.

— Eu aveam mai mult de o singură nevoie, replică Simon. Mi-a împrumutat până și banii pe care apoi i-am investit, tot la sugestiile lui. N-aș fi reușit niciodată fără ajutorul pe care mi l-a acordat. Dar să știi că nu ajutorul financiar a fost cel mai important, a mai făcut și altceva pentru mine, încheie el cu emoție în glas.

Antonia simți un fior. În ultima săptămână se purtaseră impecabil, nimeni nu spusese nimic deplasat, dar parcă între ei plutea ceva mai mult.

Sperând că avea să-l audă rostind exact cuvintele după care tânjea, se întoarse spre el, deși era conștientă că privirea ei arzătoare risca s-o dea de gol.

— Cel mai minunat gest al lui a fost să-mi facă cunoștință cu tine, își duse Simon ideea până la capăt.

Ochii lui albaștri erau atât de aproape și de strălucitori, încât Antonia avu senzația că avea să se topească acolo, pe loc, ca zahărul udat de ploaie, din cauza emoțiilor.

Simon se întinse extrem de încet să o sărute. În momentul în care îi simți buzele calde lipite de gura ei, Antonia oftă și se trase mai aproape, apoi își înfundă mâna în cârlionții bruneți de pe ceafa lui.

Visase toată viața la acest moment unic, care era exact așa cum sperase.

O cuprinse încet de talie și o îmbrățișă cu tandrețe, apoi se sărutară prelung și pasional, până când Simon începu să-și piardă stăpânirea de sine. O strânse mai tare în brațe, încercând totuși să-și păstreze o brumă de autocontrol.

— Îmi pare rău, Antonia, murmură el, simțindu-se vinovat. Am încercat din răsputeri să mă comport ca un gentleman perfect, dar îmi este imposibil.

— Mie nu-mi pare rău, Simon, spuse tânăra femeie, ridicându-și privirea spre el. Nu vreau să-mi exemplifici codul bunelor maniere. Acum îmi vine să mă urc pe acoperișuri să-mi strig fericirea.

Trăsăturile lui parcă sculptate prinseră viață. Genele negre, ridicol de lungi, îi încadrau ochii de un albastru intens de cobalt. Se priviră câteva momente, apoi el zâmbi și îi mângâie ușor o șuviță de păr blond de pe obraz.

— Mi-e foarte greu să cred că îmi împărtășești sentimentele.

— Dar este adevărat, Simon, este adevărat! Se întinse spre el, sperând că avea s-o sărute iarăși.

— Mi s-a părut atât de banal și nepotrivit să ne cunoaștem într-un salonaș! mărturisi el, fără a schița vreun gest. Am intrat și te-am văzut acolo – arătai ca o zeiță coborâtă pe pământ pentru a aduce un pic de strălucire omenirii. Nici nu-mi venea să cred că ești o făptură în carne și oase.

— Așa am simțit și eu când te-am văzut pe tine. Și am știut din primul moment.

Se ghemui în brațele lui și se gândi că dacă nu-i cerea mâna în scurt timp, atunci avea să comită ea un *faux pas* incredibil cerându-l de bărbat. Pur și simplu, clipa i se părea prea minunată ca să fie reală.

— Antonia, știu că ne cunoaștem doar de câteva zile, dar aș vrea să-mi fii soție, spuse el, apoi șovăi puțin. Poate că m-am grăbit, dar există vreo speranță?

Aceasta era declarația pe care o așteptase toată viața.

— Nu te-ai grăbit, Simon, rosti ea pe cel mai ferm ton. Nimic nu m-ar putea face mai fericită decât să mă mărit cu tine. Lăsându-se purtată de val, râse fericită: Și cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Excursia era plăcută. Judith avea nevoie de ață pentru brodat, iar

Adam se oferise să o ducă la Buxton, stațiunea balneoclimaterică din apropiere pe care un predecesor al actualului duce de Devonshire încercase să o transforme într-o destinație la fel de căutată ca Bath[9]. Orășelul nu reușise să-și câștige aceeași faimă, însă era frumos și prosper, iar arhitecții ducelui proiectaseră un pavilion termal la fel de elegant ca acela din Bath.

Făcură cumpărături la mercerie, apoi mâncară ceva la un han. Își petrecuseră practic toată săptămâna împreună, iar Judith nu mai fusese niciodată atât de fericită. După episodul din grădină, când Adam îi făcuse atâtea destăinuiri, între ei se formase o legătură foarte strânsă.

După părerea tinerei văduve, Adam părea mai fericit acum, după ce renunțase la speranțele legate de Antonia. O însoțea pretutindeni, era fermecător și atent cu ea. Lui Judith îi plăcea felul lui de a fi, calm și gentil, care îi completa perfect forța fizică, precum și căldura cu care o privea de fiecare dată.

În cei doi ani de când era dama de companie a Antoniei mai existaseră bărbați care să o curteze, atrași fiind de latura ei liniștită, dar nici unul nu făcuse vreun efort să o scoată din carapacea ei. Adam fusese singurul.

Pe drumul de întoarcere la Thornleigh, el îi povesti o întâmplare hazlie din călătoria în India, când un băiat îl convinsese să accepte o maimuță la schimb pentru mărfuri. Fusese de acord, iar maimuța scăpase în dulapul cu băuturi alcoolice. Judith râdea de se prăpădea; intrară așa veseli în casă, unde îi găsiră pe Antonia și Simon chiar în foaierul de la intrare.

Era evident că și celălalt cuplu de abia sosise. Se opriseră lângă scări și se priveau în ochi, iar mâna Antoniei se odihnea pe brațul lordului Launceston. Judith, simțindu-se ca o intrusă, se retrase un pas, dar dădu peste Adam, care îi bloca drumul.

Antonia auzi mișcare în hol și se întoarse spre ei cu un zâmbet radios. Câteva raze de soare îi căzeau pe părul care strălucea asemenea unei văpăi. Nu arătase niciodată mai frumoasă ca acum.

— Avem vești minunate. Vă bucurați pentru noi?

Fusese evident că asta urma să se întâmple din prima secundă în care Antonia și Simon se cunoscuseră. Cu toate acestea, Judith se simțea de parcă îi fugise brusc pământul de sub picioare. Se întoarse spre Adam și se uită lung la el. Îi venea să-l strângă la piept pentru a-l

ajuta să absoarbă șocul.

Apoi Adam făcu un pas înainte cu zâmbetul pe buze, iar verișoara lui îi sări fericită în brațe.

— Sigur că mă bucur pentru tine, Tony, spuse el, învârtind-o prin aer.

Când o lăsă jos pe podea, lordul Launceston interveni imediat:

— Deoarece ești fratele onorific al acestei lady, mă gândesc că poate că ar fi trebuit să-ți cer întâi permisiunea să-i fac curte.

— Prostii, râse Adam întinzându-i mâna. Din partea mea, erai oricum bine-venit, dar să știi că Tony nu ascultă oricum de nimeni și face doar ce vrea ea. Ar fi nevoie de un bărbat cu mult mai multă putere de convingere decât mine ca s-o facă să se răzgândească.

Judith era mândră de stăpânirea de sine arătată de Adam. Era cert că în spatele felicitărilor și a bucuriei aparente suferea, dar nu voia ca ceilalți să observe și să se mâhnească din pricina lui.

O îmbrățișă pe Antonia, apoi îi întinse mâna lordului Launceston. O fracțiune de secundă se pierdu în ochii lui adânci și își deplânse toate visurile romantice care nu aveau să devină nicicând realitate pentru ea. Adevăratele povești de dragoste era doar pentru oameni născuți cu stea în frunte, binecuvântați de zei. Pentru femei ca Lady Antonia Thornton.

— Felicitări, milord. Sunt convinsă că veți fi extrem de fericiți împreună.

— Mulțumesc, spuse el, fără a o scăpa din ochi pe Antonia. Nici nu-mi vine să cred cum a dat norocul peste mine.

— Cred că peste amândoi a dat norocul, murmură Judith.

În acea clipă, cei doi își dădură seama că încă se țineau de mână; Simon și-o retrase repede.

— V-ați gândit când o să aibă loc nunta? se interesă Judith, vrând să spargă tăcerea.

— În curând, răspunse Antonia în locul logodnicului ei. După cele trei săptămâni obligatorii pentru publicarea anunțului.

— N-ai vrea să mergem la Londra să cumperi de acolo rochia de mireasă? întrebă lordul Launceston încântat, dar ușor circumspect. Și trebuie să întocmim și contractul prenupțial.

Antonia îi aruncă o privire drăgăstoasă.

— Am deja o grămadă de rochii potrivite pentru o nuntă; în afară de asta, cui îi pasă de niște amănunte atât de nesemnificative precum

contractul ăsta?

— Atâta vreme cât căsătoria nu înseamnă doar afecțiune, ci și punerea în comun a bunurilor lumești, „amănuntele“ acestea nu pot fi ignorate, Tony, interveni Adam. Dar sunt sigur că o să ajungeți repede la un consens în ce privește proprietățile fiecăruia. Nu cred că nunta va fi întârziată din cauza contractului.

— Aș vrea să mă sfătuiesc cu tine, Adam, zâmbi lordul Launceston. Ești la curent cu finanțele în mult mai mare măsură decât mine.

— Sigur, oricând poftești.

— Nu prea aș fi vrut să abordez acest subiect, dar presupun că trebuie, și încă foarte mai repede, oftă Simon. Ce-ai zice să vorbim chiar acum?

Adam pufni în râs, iar frumoșii lui ochi verzi-cenușii scăpărară.

— N-o să înțeleg niciodată cum de un om capabil să rezolve cele mai complicate calcule astronomice nu poate pricepe niște chestii mult mai simple care, pe deasupra, sunt în interesul lui. Tony, ar fi bine să asiști și tu la discuție. Dacă ne punem de acord acum cu punctele esențiale ale contractului, îi vom scuti pe avocați de mare parte din muncă.

— Prea bine atunci. Mă duc să mă schimb și ne vedem în bibliotecă, replică Antonia, care observase surprinderea lui Simon când Adam o invitase și pe ea.

Într-adevăr, era cam neobișnuit ca o viitoare mireasă să participe la o asemenea discuție, dar Lady Fairbourne se implicase încă de când avea optsprezece ani în administrarea averii sale. Nu avea nici o intenție să renunțe acum.

— Judith, zise Antonia, luându-și prietena de braț, vrei, te rog, să vii cu mine să mă asculți cum sporovăiesc?

Zis și făcut. Antonia vorbi întruna cât își schimbă rochia și cât camerista îi aranjă părul într-o coafură nouă. Întreg monologul îl avea în centru pe Simon – cât de minunat și superb era și cât de norocoasă fusese ea să întâlnească un asemenea bărbat. Judith nu avea nici un motiv să o contrazică.

După plecarea slujnicei, Antonia se întoarse spre Judith.

— O să mă ajuți cu pregătirile de nuntă, nu-i așa? Nici nu-mi trece prin cap să apelez la altcineva.

— Sigur că da, răspunse Judith cu un zâmbet plin de afecțiune. Este ultimul și cel mai important rol al unei doamne de companie.

Bucuria Antoniei fu umbrită brusc de cuvintele auzite. După un moment de gândire, exclamă:

— Ultimul? Dar n-ai de gând să mă părăsești, nu?

— Femeile măritate nu mai au nevoie de o însoțitoare, sublinie Judith. Și nici nu cred că un cuplu proaspăt căsătorit are nevoie de cineva care să se țină în permanență după ei.

Antonia făcu un gest a lehamite.

— Nu fi caraghioasă! Tu nu ai nici o obligație față de gospodărie, ești doar prietena mea. Măritișul nu înseamnă renunțarea la prieteni.

Judith căzu pe gânduri. Era cât se poate de adevărat că putea rămâne în continuare lângă Antonia ca prietenă și că putea să i se facă utilă în o mie și unul de moduri, iar în schimb ar fi beneficiat de confort și siguranță financiară.

Apoi îi răsări în minte Simon, aplecat pasional peste Antonia, și se răzgândi. Trebuia să plece. Le dorea tot binele din lume, dar nu voia ca fericirea lor să-i aducă în permanență aminte că ea nu avea pe nimeni care să o iubească la fel.

S-ar fi simțit din ce în ce mai nefericită.

— Nu se poate, Antonia. Îmi place nespus de mult să stau în casa ta, dar mi-am dorit dintotdeauna să călătoresc și, pentru că salariul oferit de tine este ridicol de mare, acum îmi permit să o fac. Poate mă duc în America. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez Lumea Nouă, poate chiar să mă mut acolo.

Antonia se abținu să mai protesteze, știind că nu avea nici un drept.

— Dar... o să-mi scrii? America este foarte departe.

— Bineînțeles că o să-ți scriu. Chiar dacă mă duc, nu cred că o să rămân acolo, spuse Judith, îmbrățișând-o. Rădăcinile mele englezești sunt prea puternice ca să pot trăi în altă țară.

Antonia oftă și o îmbrățișă și ea. Cumva, crezuse că în afară de faptul că avea să fie măritată, viața ei nu avea să se schimbe absolut deloc. Nu putea fi însă atât de simplu.

— Chiar acum mă duc jos să discut despre acel contract cu Adam și Simon, zise ea cu tristețe. Tocmai am aflat că mariajul presupune mai mult decât să fii îndrăgostit.

*

Antonia, verișorul și logodnicul ei se aflau în bibliotecă. Li se

aduseseră un ceainic mare și o farfurie cu prăjiturele care să le dea puteri pe parcursul lungilor discuții despre averi, drepturi de moștenire ale viitorilor copii, clauza de preciput în cazul decesului unuia dintre ei și toate celelalte chestiuni care trebuiau așternute pe hârtie.

— Ce venit ai tu? întrebă Simon sceptic.

— În jur de douăzeci de mii de lire pe an, repetă Antonia. Într-un an bun, și mai mult.

— Bănuiam eu că tatăl tău ți-a lăsat o sumă considerabilă, dar nu mă așteptam ca averea ta să fie chiar atât de mare. Chiar după achitarea tuturor taxelor, diferența dintre averile noastre va fi substanțială, constată lordul Launcenston, amuzat de situație. Dacă aș fi știut cât ești de înstărită, n-aș mai fi avut obrăznicia să te cer.

— Păi atunci nu pot decât să mă bucur că n-ai știut, zâmbi ea șiret. Prietenii tăi vor crede că te-ai descurcat de minune să pui mâna pe o moștenitoare putred de bogată.

Simon nu se amuză deloc de gluma ei.

— Nu m-am visat niciodată în postura de vânător de averi, declară el bățos.

Antonia îl privi debusolată, neștiind cum să continue discuția. Un om mai de joasă speță s-ar fi bucurat imediat, dar celor ca Simon le displăcea orice manifestare a lăcomiei. Nu l-ar fi iubit dacă nu ar fi fost un bărbat onorabil, însă acum scrupulele lui puteau constitui o problemă.

Adam se uită peste notițele pe care le luase. Având în vedere că perechea proaspăt logodită avea încredere în onestitatea și imparțialitatea lui, se gândi că era mai bine pentru toată lumea să acționeze ca un mediator pentru negocieri.

— Oricine te-a văzut cum lăsai câte o guinee picolilor din cârciumi știe că n-ai avut nici un interes să-ți găsești o fată bogată, își liniști el prietenul. În afară de asta, tatăl lui Tony a impus niște clauze atât de constrângătoare asupra averii, încât nici dacă ai vrea n-ai putea să capeți mare lucru.

— Asta așa e, consimți Antonia, gândindu-se la unele dintre prevederile testamentului. Una dintre condiții, zise ea, aruncându-i o privire vinovată lui Simon, este ca soțul meu să-și ia numele de Thornton. Tata nu a vrut ca numele nostru să dispară, după ce titlul lui nobiliar i-a revenit vărului meu.

Bogaților le place tare mult să-și știe numele dus mai departe. Nu era ceva neobișnuit în acele vremuri ca în testamente să se stipuleze clar obligația ca un moștenitor indirect ori soțul unei moștenitoare să preia numele binefăcătorului său. Lordul Launceston nu era o persoană egocentrică, dar și numele lui avea o rezonanță și însemnătate aparte, așa că nu primi vestea prea bine.

— Bătrânul conte se aștepta să te măriți cu un oportunist, gata să facă orice pentru a pune mâna pe bani? întrebă el sarcastic.

— Se presupune întotdeauna că femeile trebuie să renunțe la numele lor de familie, ripostă Antonia, ușor iritată. Cred că Anglia este singura țară din Europa unde practica aceasta este încă în vigoare. Ți se pare corect?

— Probabil că nu este corect, admise Simon, dar asta e cutuma. Se încruntă și, după o clipă de gândire, spuse: Deși nu m-am încrâncenat niciodată de chestiunile care țin de respectarea tradițiilor, de data asta sunt un pic cam reticent în ce privește schimbarea numelui. Sper că tu mă înțelegi, i se adresă el lui Adam.

— Eu nu am un nume de familie onorabil, așa că nu-mi pot exprima opinia, replică sec acesta. Oricum, dacă îmi aduc bine aminte, testamentul permite și alăturarea celor două nume.

— Thornton-Launceston e cam greu de pronunțat, dar cred că mă voi obișnui destul de repede, zise Simon, înmuindu-se. E un preț mic față de ceea ce primesc, adăugă el, privindu-și afectuos logodnica.

Ușurată, Antonia îi zâmbi și ea, pierzându-se în ochii lui albaștri. Când doi oameni se iubesc, orice problemă se poate rezolva la fel de ușor ca aceea pe care tocmai o depășiseră.

---

[8] Peak – vârf muntos (n.tr.)

[9] Bath – oraș din comitatul Somerset renumit pentru băile lui termale (n.tr.)

capitolul 4

Se crede îndeobște că pentru orice cuplu recent logodit o noapte petrecută sub clar de lună este unul dintre cele mai romantice momente. Ei bine, nu a fost valabil și pentru Antonia și Simon.

Noaptea era suficient de răcoroasă încât tânăra femeie să-și fi dorit o îmbrățișare tandră și caldă, dar de când ieșiseră afară iubitul ei era mult mai interesat de telescopul micuț pe care îl luase cu el.

Trecuseră trei zile de la anunțarea logodnei. Antonia își înăbuși un suspin. În perioada aceasta a anului se întuneca abia după zece, iar acum era aproape de miezul nopții. I-ar fi plăcut să fie mai multă lumină pentru a-l putea admira pe Simon, dar din păcate abia îi deslușea silueta în beznă.

— Aha, uite acolo! strigă el triumfător. Am orientat perfect telescopul. Uită-te prin el, dar ai grijă ca nu cumva să-l atingi, că altfel iar n-o să se mai vadă nimic.

Antonia se supuse imediat, apropiindu-se de trepiedul pe care era fixat tubul telescopului, care n-avea mai mult de treizeci de centimetri lungime și cinci în diametru. Se aplecă să se uite prin ocular și fu surprinsă de ce minunății văzu.

— Ce frumos e cerul! exclamă ea.

Prin ochiul acela magic se vedea o sferă alb-aurie înconjurată de câteva inele perfect delimitate la ecuator, o imagine pe cât de minunată, pe atât de incredibilă.

— Am auzit că Saturn ar avea inele în jur, dar nu mă așteptam la ceva atât de impresionant. În entuziasmul ei, se mișcă brusc și dădu peste un picior al trepiedului, răsturnând instrumentul cu totul. Sări speriată într-o parte. Of, Dumnezeule! Simon, îmi pare tare rău. Te-ai străduit atât și uite ce am făcut.

— Nu contează, rosti el imperturbabil. În noaptea asta oricum nu se puteau observa prea multe pe cer. Planeta Saturn am mai văzut-o și altă dată. Eu voiam să o vezi și tu, pentru că mi se pare cea mai frumoasă de pe toată bolta.

Se așeză apoi pe o bancă de lângă telescop, iar când Antonia se cuibări lângă el o luă în brațe.

— Este absolut uimitor cum printr-un instrument atât de mic poți să vezi asemenea lucruri extraordinare, zise ea fericită.

— Este o copie fidelă a primului telescop cu reflecție inventat de

Sir Isaac Newton, pe care l-a prezentat în fața Societății Regale, spuse Simon, mângâind afectuos instrumentul cu mâna liberă. L-am luat cu mine prin toate peregrinările, în toate colțurile lumii. Mărește de numai cincizeci de ori, dar mi-e de mare folos când nu e nici un observator astronomic prin preajmă, chicoti el. Din nefericire, e un fel de lege nescrisă care zice că dacă ai un telescop mic, îți vei dori neapărat unul mai mare.

— Vrei să-ți iau eu unul drept cadou de nuntă? întrebă Antonia, care oricum intenționa să-i ofere ceva cu adevărat deosebit.

— Nu, în nici un caz. Cele bune sunt foarte scumpe, spuse el trăgând-o mai aproape. O să-mi cumpăr eu unul la un moment dat. Între timp am la dispoziție Observatorul Regal de la Greenwich. Însuși Herschel[10] m-a invitat să-l vizitez la Slough, iar acesta este într-adevăr un privilegiu.

— Herschel? repetă Antonia, aducând o expresie de consternare pe chipul lui Simon.

— N-ai auzit de astronomul de la curtea regală? William Herschel are aproape șaptezeci de ani, dar este încă activ și probabil cel mai bun astronom al zilelor noastre. De la vechii greci încoace, este primul om care a descoperit o planetă nouă. Unii astronomi au numit-o chiar „Herschel“ în onoarea lui, dar se pare că „Uranus“ are mai mult succes.

— Mă tem că nu prea mă pricep la știință și matematică, se scuză ea, propunându-și să se intereseze cu prima ocazie despre modalitatea de procurare a unui telescop.

Poate că nu știa prea multe despre subiectele care-l pasionau pe el, dar avea posibilitatea să-l ajute financiar pentru a-și continua cercetările.

— Iar eu nu mă prea pricep la politică, agricultură și în general la chestii practice, recunoscu Simon. Dar asta rămâne doar între noi, adăugă el, mângâind-o pe obraz. Înainte ca buzele să li se atingă, îi șopti: Când o să fie lună plină o să-ți arăt craterele acelea faimoase. O să-ți placă, o să vezi.

Antonia prefera să amâne contemplarea craterelor. Întunericul nopții era făcut parcă special pentru săruturi fierbinți.

Îl cuprinse în brațe, dar nu putu să nu se gândească la nopțile în care logodnicul ei avea să prefere compania telescopului.

Antonia se răsuci încet în fața oglinzii, studiind modul în care cădeau faldurile sariului. Durase destul de mult până și-l înfășurase în jurul corpului, dar acum mătasea lucioasă se mula perfect și chiar semăna a veșmânt. Își petrecuse un capăt brodat cu auriu peste umărul stâng și-l lăsase să atârne liber pe spate. Celălalt umăr îi era dezgolit. Se simțea îndrăzneață și exotică, deși sariul nu dezvăluia mai mult decât ar fi făcut-o o rochie de bal.

— Crezi că l-am prins cum trebuie, Judith?

— N-aș băga mâna în foc, dar arăți magnific, îi răspunse prietena ei cu un zâmbet. În Derbyshire nu se va mai vorbi toată vara decât despre veșmântul tău.

— Perfect!

Ca orice femeie îndrăgostită, Antonia își dorea cu înflăcărare ca bărbatul ei să o admire; sau, mai precis, își dorea să fie înnebunit după ea.

Își mai aranjă niște bucle rebele care reușiseră să-i scape din coc, apoi coborî din cameră împreună cu Judith. Toți patru erau invitați la o serată dansantă la o proprietate din vecinătate. Era prima ei apariție împreună cu logodnicul ei și ardea de nerăbdare să-l scoată în lume.

Amândoi bărbații le așteptau în salonaș, iar când intrară pe chipul lui Simon apăru un sentiment de adâncă satisfacție și mândrie.

— Arăți ca o zeiță, zise el cu gentilețe după ce îi sărută mâna.

Preț de o clipă, Antonia se lăsă copleșită de admirația lui sinceră. Așteptase toată viața un moment ca acesta. Îl privi și ea din cap până în picioare. Era elegant și incredibil de chipeș în ținuta sa de gală. Într-adevăr, el era bărbatul pe care îl dorea cu pasiune.

În cele din urmă își aduse aminte că nu erau singuri în încăpere, așa că își retrase mâna și se întoarse spre vărul ei. Adam era ocupat să o complimenteze pe Judith, care arăta și ea minunat într-o rochie albă de muselină brodată cu fir argintiu.

— Arăt ca o indiancă autentică? îl întrebă ea încântată. Am pierdut o groază de vreme cu Judith încercând să descifrăm și să respectăm instrucțiunile de punere a sariului.

Din păcate însă, Adam nu era la fel de impresionat ca prietenul lui. O cercetă din cap până la picioarele încălțate cu pantofi aurii, apoi zise pe un ton nonșalant:

— Nu prea ai cum să arăți ca o indiancă autentică, ținând cont de tenul tău palid. Dar cred că oricum te interesează mai mult să fii

complimentată pentru cât de frumoasă ești decât pentru sariul de pe tine.

Incapabilă să-și reprime zâmbetul, Antonia reflectă puțin asupra vorbelor lui.

— Ai perfectă dreptate. Dacă ar fi după mine, aș vrea să aud doar complimente la adresa mea.

— Prea bine atunci, râse el. Arăți nemaipomenit, după cum bine știi. Ești îngrijorată ca nu cumva sariul să cadă de pe tine când o să dansezi?

— Mi-a trecut prin cap că se poate întâmpla o nenorocire, recunoscu tânăra femeie, așa că am plasat strategic niște ace de siguranță în câteva locuri invizibile. N-am încredere că faldurile o să stea cum le-am pus. Dacă-mi aduc bine aminte, i se adresă ea lui Simon cu un zâmbet răutăcios, Sir Isaac Newton a lansat o teorie în legătură cu efectele neplăcute ale gravitației asupra unui sari prins incorect.

Râseră cu toții, apoi se urcară în trăsura care îi ducea la Ansley Place, reședința lui Sir Ralph Edgeton și a familiei lui. Antonia și Judith îi vizitaseră de foarte multe ori, dar însoțitorii lor de abia așteptau să-i cunoască.

Inevitabil, toate femeile prezente acolo tresăriră de uimire când îl zăriră pe lordul Launcenston. Acesta însă își păstră calmul și afișă expresia aceea de detașare politicoasă pe care Antonia nu i-o remarcase decât o singură dată, atunci când ajunsese prima oară la Thornleigh. Între timp își dăduse seama că indiferența lui era doar o mască menită să-i ascundă firea timidă.

Simon și Adam ar fi putut constitui subiectele unui studiu interesant despre contraste, la fel ca statuile clasice care puneau față în față personaje diametral opuse precum Gânditorul și Atletul. Amândoi erau foarte bine îmbrăcați și cam de aceeași vârstă, dar asemănările dintre ei se opreau aici. Simon era mai înalt, brunet, mai zvelt, avea un glas mai puțin răsunător și emana o aură de calm stăpânit.

Deși Adam nu arăta la fel de bine ca Simon, era o prezență puternică și dinamică ce ieșea imediat în evidență. În mod paradoxal, atrăgea tot atâtea priviri ca și Lord Launceston și se mișca mult mai natural prin încăpere, salutând cunoștințe mai vechi sau prezentându-se unor oameni necunoscuți.

Nimeni nu știuse de logodna celor doi, așa că petrecură o mare

parte din timp ascultând exclamații de uimire și felicitări. După ce luară o cină excelentă și dansară câteva melodii, ieșiră să ia o gură de aer, iar Antonia își exprimă uimirea față de viitorul ei soț.

— Mi se pare bizar că nimeni nu a aflat până acum că ne-am logodit, spuse ea în timp ce se plimbau pe aleea pietruită.

La auzul acestor cuvinte, Simon se opri în loc și făcu o mutră jignită.

— Îmi cer scuze, dar am uitat să trimit anunțul la ziarele londoneze. Văzându-i expresia profund revoltată, se grăbi să adauge: Mă tem că am tendința să uit astfel de lucruri.

Antonia rămase cu privirea ațintită spre el. Cum putuse să uite ceva atât de important? Se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul și să nu-l ia la rost.

— Nu era chiar așa de important. Aș fi vrut doar ca toată Marea Britanie să afle de cât de norocoasă sunt.

— O să trimit mâine anunțurile, promise el.

— Sau am putea să așteptăm și să trimitem o înștiințare după nuntă. Mai sunt doar două săptămâni până atunci.

— Perfect, deși două săptămâni mi se par o eternitate, spuse Simon, acoperindu-i palma care îl ținea de braț cu palma lui.

— Da, și mie, murmură ea.

Lumina din salon cobora direct pe trăsăturile clare ale chipului lui, umbrindu-i parțial gropița din bărbie.

Se priveau fascinați în ochi, dar Antonia începea să aibă îndoieli. Era prima dată când se întreba dacă ea însemna tot la fel de mult pentru Simon cât însemna el pentru ea.

Odată pătrunsă în minte, îndoiala începe să crească cu o viteză amețitoare, marcându-i toate gândurile și acțiunile. A doua zi, în cursul obișnuitei plimbări călare, Antonia îi explică, printr-o pledoarie atent argumentată, că dorea să-și petreacă o mare parte a timpului la Thornleigh. Era de acord să meargă și la Londra și la reședința din Kent a familiei Launceston, dar pentru ea singurul loc în care se simțea cu adevărat acasă era acolo, în ținutul Peak.

Era de acord că putea veni și singură, dar ar fi preferat ca Simon să o însoțească. Nu voia să aibă o căsnicie modernă în care partenerii se vedeau extrem de rar.

Simon o asculta concentrat, iar Antonia fu aproape sigură că-l

convinsese. La încheierea tiradei îi ceru o opinie sinceră, moment în care logodnicul ei remarcă absent că profilul dealurilor din ținutul Peak îi amintea de o zonă din Elveția unde stâncile sunt acoperite de ghețari.

Iritată de senzația că lui nu-i păsa de un subiect atât de important pentru ea, tânăra femeie se răsti la el. Simon se închistă imediat; nu era ceva nou pentru Antonia, îl mai văzuse retrăgându-se în cochilia lui în care nu-l mai interesa și nu-l mai atingea absolut nimic, dar era prima dată când avea reacția asta vizavi de ea. Se dojeni în gând că nu-și putuse ține gura și îșI ceru imediat scuze. Se scuză și el pentru că fusese neatent și o asigură că deja uitase de această mică ciorovăială, dar din acea clipă începură să se comporte mai distant unul cu celălalt.

Cu zece zile înainte de nuntă, tensiunea escaladă până la nivelul unei certe în toată regula. Tocmai luau ceaiul de dimineață, iar Antonia îl întrebă dacă se îngrijise să le asigure țăranilor arendași de la moșia Launceston un doctor și un învățător.

Simon îi aruncă o privire profund inexpresivă.

— Habar n-am care e situația acolo.

Crescută de un aristocrat care fusese membru în partidul Whig[11] și care pusese accentul întotdeauna pe responsabilitățile care decurgeau din titlul nobiliar, Antonia fu profund șocată de răspunsul lui Simon. În continuare însă nu voi să îl judece prea aspru.

— Îmi închipui că încă nu te-ai pus la curent cu situația de pe moșia ta.

— Ca să fiu sincer, niciodată cât am stat la Abbosden nu l-am întrebat pe administratorul proprietății despre astfel de lucruri, răspunse Lord Launceston neinspirat.

— Dacă nici tu nu te interesezi de bunăstarea oamenilor care muncesc pentru tine, cine crezi că o s-o facă? îl mustră ea.

— Păi nu administratorii trebuie să se ocupe de asta?

— Oricât de competent ar fi administratorul, nu trebuie să te bazezi doar pe el, spuse Antonia, încercând din răsputeri să-și ascundă exasperarea. Din păcate, mulți se apucă să-și fure stăpânul dacă nu sunt bine supravegheați.

— Sunt convins că ai dreptate, dar ideea de a sta cu ochii pe angajații mei mi se pare de-a dreptul plicticoasă, oftă el. Prefer să mă dedic studiului.

— N-am nimic împotriva acestui aspect, replică Antonia țâfnoasă,

dar întâi trebuie ca fiecare să-și respecte îndatoririle față de ceilalți. Au arendașii de pe moșia ta un acoperiș asupra capului? Au ce mânca? Au cum să ajungă la un doctor în caz de nevoie? A semnat tatăl tău vreun act prin care le lua localnicilor dreptul asupra terenurilor comune? Dacă da, respectivii au fost despăgubiți corect? Copiilor înzestrați li se asigură șansa de a-și vedea de școală?

— Pentru că te văd atât de preocupată de soarta supușilor mei, pufni Simon, vădit iritat, atunci te deleg pe tine să te ocupi de ei după ce ne vom căsători. Neîndoielnic îți va face plăcere.

— Uite o idee excelentă, spuse ea printre dinți. Cuiva trebuie să-i pese și de oamenii aceia, și se pare că acel cineva nu ești tu.

Părerile lor despre chestiuni fundamentale se deosebeau în așa măsură, încât dintr-odată toată căldura care existase între ei se risipise. Simon își puse masca aceea de nepăsare care o scotea pe ea din sărite, dar în priviri i se putea citi suferința.

— Simon, îmi pare rău, murmură Antonia întinzându-se spre el. Nu intenționez să mă transform în administratoarea proprietății tale. Nu ai fost crescut în acest spirit, iar acum am greșit foarte tare criticându-te că nu poți deveni peste noapte un stăpân model.

Logodnicul ei o strânse de mână ușurat.

— Dar ai dreptate, iubito. Proprietatea familiei Launceston are mulți angajați. Este într-adevăr o rușine că nici măcar nu știu câți oameni sunt acolo, darămite în ce condiții trăiesc. Mare tragedie că fratele meu a murit, zise el cu năduf. El se pricepea la chestiunile practice. De fapt, acesta era și motivul pentru care nici nu ne-am înțeles vreodată. Vrei, te rog, să mă ajuți să învăț tot ce-ar trebui să știu? Bunăstarea angajaților mei este mult mai importantă decât aiurelile mele științifice.

Antonia îi sări în brațe și se agăță de el ca și cum astfel ar fi putut da uitării toate ciondănelile și neînțelegerile dintre ei.

— Nu trebuia să spun ce-am spus, șopti, cu fața pitită în haina lui albastră. Orice proprietar își poate vedea de gospodăria lui, însă inteligența și talentul tău pentru științele naturii sunt mult mai rare și mai prețioase. Pe termen lung, gânditorii și savanții sunt cei care reușesc să îmbunătățească traiul tuturor oamenilor.

Simon o strânse cu putere, iar ea își ridică privirea spre el. Se sărutară, însă de data asta cu mai multă disperare ca oricând.

În bibliotecă se afla un bărbat cu ochelari care citea, iar pentru o clipă Judith nu-l recunoscu. Abia când acesta își ridică privirea își dădu seama că era lordul Launceston – uimitor ce schimbare produsese o pereche de ochelari cu ramă de aur. Deși era în continuare cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată, acum aducea mai mult a profesor decât a erou romantic.

Fără să fie conștient de efectul pe care îl produsese asupra ei, Simon se ridică politicos și îi arătă volumul pe care îl citea.

— Am remarcat că este exemplarul tău din *Teoria Pământului*[12]. Sper că nu te superi că l-am împrumutat puțin. Îl am și eu, dar a rămas în Kent. Voiam doar să verific ceva, zise el, așezând cartea pe masă. Dar spune-mi, te rog, tu ce părere ai despre ideile lui Hutton?

— Înțeleg de ce este considerat blasfemator de toți cei care cred că Pământul ar avea doar șase mii de ani, răspunse Judith precaut, dar mie teoriile lui mi se par pertinente. E logic să ne gândim că formele de relief s-au format în perioade foarte mari de timp, ca urmare a acțiunii apei, vântului și căldurii.

— Sunt de acord. Într-o bună zi va fi considerat părintele geologiei. Teoriile lui simple și logice sunt geniale. După ce se așezară amândoi în fotolii, Simon se interesă: Ai citit mult despre geologie?

— Nu cine știe ce. Sunt fascinată de natură, dar plantele și florile mă interesează mai mult decât rocile. Când eram mică îmi petreceam aproape tot timpul în mijlocul naturii.

— Antonia mi-a spus cât de frumos desenezi tu florile sălbatice, își aminti Lord Launceston, vădit interesat. Ar fi grozav dacă mi-ai arăta planșele tale într-o bună zi, evident, dacă vrei.

— Serios? întrebă Judith, nevenindu-i să creadă.

— Serios, îi răspunse el cu un surâs convingător. Arta ne arată lumea dintr-o altă perspectivă, iar tu, sunt încredințat, ești foarte talentată.

— Desenele mele nu sunt chiar atât de artistice. Sunt doar reprezentări destul de fidele ale florei locale, îl preveni Judith în drum spre celălalt capăt al bibliotecii, unde se afla mapa cu planșe. Nu putea rezista tentației de a-i arăta munca de care de altfel era foarte mândră.

Se așteptase ca el să frunzărească repede foile, dar Simon examină fiecare desen în parte, apoi citi notițele de alături.

— Sunt foarte reușite, remarcă el la final, cu o licărire nouă în ochii săi albaștri. Mai important mi se pare însă faptul că sunt reprezentate

din perspectiva unui naturalist autentic. Ai izbutit să redai cu acuratețe fiecare detaliu. Cel puțin așa mi se pare mie. Te-ai gândit vreodată să le publici?

— Să le public? exclamă Judith, în culmea uimirii. Pe cine ar putea interesa reprezentarea unor flori atât de obișnuite?

— Pe foarte mulți, pentru că, repet, desenele sunt foarte bune. Nu că te-ai îmbogăți din asta, dar presupun că ți-ar plăcea să te bucuri de un oarecare succes, zise el, coborându-și din nou privirea către mapă. Din notițe am observat că multe dintre plantele reproduse aici se găsesc doar în regiunea muntoasă. Acestea ar putea fi cel mai interesant capitol dintr-un eventual album.

— Mă simt foarte măgulită, spuse Judith, dar nici nu știu unde și cum aș putea găsi pe cineva care să le publice.

— Cunosc eu la Londra pe cineva care publică lucrări serioase de științele naturii, inclusiv studii despre viața sălbatică. De fapt, este aceeași persoană care ba mă roagă, ba mă amenință să-mi termin mai repede cartea de geologie. Dacă-mi dai voie, i-aș putea trimite o mostră.

— Sigur că-ți dau voie, zâmbi ea încântată.

Era într-adevăr mulțumită. Chiar dacă editorul nu avea să fie interesat, simplul fapt că crescuse în ochii lui Simon, care o privea cu mai mult respect acum, îi era suficient. Poate că nu era la fel de frumoasă și de fermecătoare ca Antonia, dar avea și ea unele calități și talente care o făceau deosebită.

Nu trebuia însă să fie așa de vanitoasă, așa că își alungă imediat aceste gânduri.

— Dar Antonia unde este? Credeam că ați plecat împreună la o plimbare.

Lord Launceston își mută privirea în altă direcție, iar entuziasmul îi pieri rapid de pe chip, transformându-se într-o expresie de răceală.

— A plecat singură. Nu-mi place deloc modul sinucigaș în care se avântă în goană pe dealuri, iar ieri am făcut greșeala de a-i reproșa acest lucru.

Judith își dădu ochii peste cap, încercând din răsputeri să glumească:

— Sunt sigură că poți învăța rapid din greșelile tale.

— Da, zâmbi el într-o doară. Mi-a zis că n-am decât să călăresc cu viteza melcului, dar că ea nu stă după mine.

— Of, Doamne, se încruntă Judith, mâhnită de cuvintele obraznice ale prietenei sale. Știi că nu a vorbit serios.

— O, ba da, însă nu a vrut să mă jignească. Antonia are dreptate. Mă pot ține în șa, dar nu sunt cine știe ce călăreț iscusit. Nici trăsura nu prea mă pricep să o mân. Pentru mine, caii și căruțele sunt doar mijloace de transport, n-am făcut o pasiune pentru ele, zise el, în timp ce își îndepărta un fir de păr auriu de pe mânecă. Și-a cerut scuze după aceea.

Părând să înțeleagă dincolo de aceste cuvinte, Judith întrebă aproape șoptit:

— S-a întâmplat ceva între voi?

Lord Launceston își scoase ochelarii și se îndreptă cu mersul lui elegant spre fereastră, unde se opri și se uită spre dealurile din depărtare. Vocea îi tremura ușor.

— Nu știu. Ne certăm întruna, după aceea ne simțim amândoi prost și ne împăcăm imediat, spuse el, gesticulând vag. Întotdeauna ne luăm din nimicuri și de fiecare dată avem păreri opuse și la limită. Urăsc asta, mărturisi el, întorcându-și chipul contrariat către Judith. Tu ai fost măritată, trebuie să știi. Este posibil ca doi oameni să se iubească, dar în același timp să se rănească permanent?

Judith observase în ultimele zile aceeași tensiune și pe chipul Antoniei. Experiența ei maritală nu o făcea nici pe departe expertă în domeniu, dar încercă să-i dea cele mai bune sfaturi.

— Poate că aceasta este o consecință normală a faptului că v-ați îndrăgostit fulgerător unul de celălalt, îi sugeră ea. În toate cuplurile există disensiuni. Din ce am observat eu de-a lungul timpului, majoritatea covârșitoare a căsniciilor fericite se bazează pe faptul că amândoi sunt de acord că nu sunt de acord. V-ați logodit imediat și de după aceea ați început să vă observați cu atenție și să constatați că nu sunteți la fel, ci în unele privințe aveți idei diametral opuse. Asta nu înseamnă că nu vă puteți înțelege până la urmă.

Simon se întoarse din nou să se uite pe geam, parcă pentru a se feri de ea.

— Antonia și cu mine facem tot timpul așa – suntem de acord că nu suntem de acord.

— Da? Înseamnă că învățați treptat cum să trăiți în armonie, îl încurajă Judith. Este doar o chestiune de timp până când fiecare va cunoaște ideile și opiniile celuilalt.

— Poate că de asta am mai avea nevoie, oftă el. De timp.

Își aplecă fruntea și începu să-și maseze tâmplele. Era un om introvertit, așa că Judith se simțea onorată că o tratase ca pe un prieten de încredere. Îi părea rău să-l vadă în acea stare și ar fi vrut să-i spună ceva care să-i spulbere tristețea.

— Când doi oameni se iubesc se poate rezolva aproape orice. O să vezi.

Simon își îndreptă ochii spre ea și o privi stăruitor.

— Îți mulțumesc, Judith. Ești foarte înțeleaptă… și bună la suflet.

Complimentul lui îi provocă o plăcere aproape absurdă.

Chiar dacă între Lady Antonia și Lord Launceston se crease o anumită tensiune, în general în casă domnea o atmosferă plăcută. De obicei diminețile erau rezervate activităților personale. Antonia se îngrijea de responsabilitățile care decurgeau din statutul de stăpână a proprietății, Judith se sfătuia cu menajera sau desena, Simon citea lucrări sau articole științifice pe care și le cumpărase când revenise în Anglia, iar Adam se ocupa de teancurile imense de hârțogărie care îi tot soseau din partea agentului comercial de la Londra.

După-amiezile și le petreceau în cupluri, iar serile se întâlneau toți patru la cină și vorbeau și râdeau până se făcea ora de culcare.

A doua zi după discuția din bibliotecă dintre Simon și Judith făcură însă o excepție. Pentru că era frumos afară, deciseră să plece într-o excursie în pitorescul orășel Castleton.

Drumul întortocheat trecea printr-un defileu sălbatic numit Windgates[13] datorită curentului de aer care se simțea în permanență. La fiecare cotitură de-a lungul Văii Castleton se vedeau prăpăstii spectaculoase.

În partea superioară a defileului se afla un orășel la poalele unei stânci în vârful căreia se întrevedeau ruinele unui castel normand. Castelul Peak fusese o fortăreață inexpugnabilă în vremea ei. Chiar și acum, când nu mai avea catapulte, arcași și cazane cu smoală încinsă, Antonia își dădea seama că nu ar fi putut să se cațere cu ușurință până sus.

Atracția specială o reprezentau cele câteva grote din zonă. Cea mai frumoasă era peștera Peak, aflată în muntele din spatele castelului. Era un fel de emblemă locală, iar Simon se arătase interesat să o viziteze de îndată ce auzise despre ea.

Antonia nu era la fel de entuziasmată. Deși trăise toată viața în acel ținut, nu simțise niciodată vreo dorință să se vâre sub pământ. Era însă convinsă că ar fi fost interesant, iar în afara de asta, oricum ar fi vrut să participe la orice activitate care era pe placul lui Simon.

Mâncară ceva la hanul din orășel, apoi tocmiră un ghid care să-i ducă în măruntaiele pământului. Când ajunseră la intrarea în grotă, Simon se arătă bucuros să descopere pârâul care dispărea în bezna deschizăturii.

— Apa sapă în calcar și așa ia naștere peștera, îi informă el. Roca se dezagregă încetul cu încetul.

— Fascinant! exclamă Judith, arzând de nerăbdare să înceapă explorarea. Mi-am dorit dintotdeauna să intru într-o peșteră, dar n-am mai avut ocazia până acum. Tu ai mai fost și în altele?

Înainte ca Simon să apuce să răspundă, în discuție interveni ghidul musculos, care găsise de cuviință să-și facă simțită prezența chiar în acel moment. Îi informă pe un ton amenințător că peștera intra cam un kilometru și jumătate în munte, că avea multe săli și galerii, dar că nu era nimic periculos. Tot ce aveau de făcut era să stea în preajma lui, iar doamnele să aibă grijă pe unde calcă.

După ce termină acest preambul, aprinse trei torțe, îi dădu una lui Adam, una lui Simon, iar pe ultima o păstră pentru el.

Antonia scrută intrarea în peșteră cu o ușoară aversiune; n-ar fi vrut să părăsească lumina zilei ca să se scufunde în beznă. Pe de altă parte, nu putea fi primejdios, de vreme ce mai erau și alți vizitatori, așa că își adună tot curajul și acceptă.

Porniră în șir indian – ghidul, Judith, Simon, Antonia și Adam în coadă. Traversară o zonă spațioasă în care pe vremuri se adunau sforarii să facă frânghii, apoi o galerie îngustă, iar în cele din urmă pătrunseră într-o sală enormă.

Tavanul se arcuia frumos, mult deasupra capetelor lor, și era negru de fum. Torțele lor nu puteau răzbate prea adânc în bezna aceea.

— Bun venit în Caverna Diavolului, zise ghidul, iar vocea lui răsună cu ecou.

Judith se răsuci încet pe călcâie și admiră cu evlavie tot ce era în jur.

— Ce frumos este!

— Dacă eram în India, aici s-ar fi construit un templu, completă

Adam cu vocea lui baritonală.

— E o peșteră superbă, încuviință Simon, apoi își ridică torța și cercetă sala centimetru cu centimetru. Îngenunche lângă apă și pipăi pereții umezi. În lumina aceea difuză, părea mult mai arătos și romantic decât atunci când vorbea pur și simplu despre stalactite și stalagmite.

În timp ce Adam și Judith discutau înflăcărați despre interiorul fascinant al peșterii, Antonia încerca să se concentreze asupra norocului care dăduse peste ea scoțându-i un bărbat atât de chipeș. Totuși, pe măsură ce înaintau în străfundurile pământului, se simțea din ce în ce mai rău. Avea senzația că purta pe umeri milioanele de tone de rocă de deasupra capului, care o presau atât de tare, încât plămânii ei erau în pericol să explodeze.

Continuară să se deplaseze în șir indian de-a lungul pârâului. Aerul era umed și foarte rece.

Antonia tremura de frig, chiar dacă era îmbrăcată cu o rochie groasă de călărie. Bolovanii de sub picioarele ei erau alunecoși, astfel încât înainta cu mare grijă. Își ținea poalele rochiei cu degetele încleștate, iar tâmplele îi zvâcneau în același ritm cu pașii și cu clipocitul apei.

Ajunseră într-o sală numită C, unde apa dispărea pe sub unul dintre pereți. Antonia încercă să se entuziasmeze alături de ceilalți, dar îi era atât de teamă, încât credea că o să se sufoce.

Încercă să se controleze și își spuse cu furie în sinea ei că se comporta ca o caraghioasă, că nu avea de ce să-i fie frică. Oamenii se perindaseră secole întregi pe acolo. Nu putea să se întâmple nimic rău.

— Aveți grijă la capete, îi preveni funebru ghidul. Urmează o galerie joasă, apoi vom ajunge în Sala Orchestrei. Dacă domniile voastre ar fi interesate, continuă el pe un ton foarte subtil acuzator, în această sală ar putea fi adus un cor care să cânte. Acustica este absolut remarcabilă.

Pe Simon îl pufni râsul, apoi se cocoșă puțin și porni spre următoarea sală.

Când îi văzu dispărând prin deschizătura aceea strâmtă, Antonia încremeni. Era perfect convinsă că nici în numele dragostei, nici pentru toți banii din lume, nici în schimbul vieții veșnice n-ar fi putut să intre după ei pe acel coridor. Inima îi bătea să-i sară din piept, iar fața și palmele erau leoarcă de sudoare, deși altfel tremura de frig.

Judith tocmai se pregătea să se ducă după ceilalți, dar se întoarse și o întrebă îngrijorată:

— Hai, nu vii?

Antonia vru să-i răspundă ceva, dar nu fu în stare să articuleze nici un sunet. Aproape să aibă o criză de isterie, își duse mâna la gură, știind că în loc să vorbească ar fi început să țipe.

— Tony, s-a întâmplat ceva? vru Adam să știe.

Întrebarea aceasta, mult mai directă, o panică și mai tare. Se întoarse instinctiv spre el. Detectându-i groaza de pe chip, Adam se apropie de ea și încercă să o îmbrățișeze cu brațul rămas liber.

Antonia se agăță de el. Respira precipitat, dar măcar se simțea la adăpost în mijlocul acelei lumi cumplite.

— Hai, Tony, nu te teme, acum o să ieșim din peșteră, o liniști vocea lui calmă. O să vezi, de îndată ce ieșim de aici o să-ți revii.

Antonia înghiți în gol de câteva ori, apoi încercă să vorbească normal.

— Nu vreau să vă stric plăcerea din cauza acestei toane, zise ea, dar vocea i se sparse la ultimele cuvinte. Îl ținea strâns pe Adam, sperând să se încălzească lângă trupul lui și să se oprească din tremurat.

Adam îi ignoră protestele, cuprinzând-o protector cu brațul.

— Judith, tu du-te mai departe. Eu o scot pe Antonia la aer.

— Vin și eu cu voi, zise alarmată Judith.

Antonia stătea atât de lipită de vărul ei, încât îi simți carnea vibrând când vorbise.

— Ba nu, Simon și ghidul trebuie să știe că am plecat de bunăvoie, nu să-și facă griji că ne-am rătăcit și frânt gâturile pe undeva. După cum a zis și Tony, nu are nici un rost să vii și tu dacă-ți place peștera.

Judith stătu în cumpănă un moment, apoi dispăru prin pasaj.

Antonia auzi în depărtare ecoul vocii lui Simon, dar îl ignoră. Acum nu mai conta decât că Adam era lângă ea și o ajuta să înainteze cu atenție, că îi murmura la ureche și că vorbele lui o linișteau. Lumina torței arunca umbre înfiorătoare și distorsionate pe pereții întunecoși, dar se știa în siguranță alături de Adam.

Puterea și calmul lui îi evocară niște întâmplări pe care le crezuse uitate. Mai fuseseră și alte ocazii în care Adam o protejase de demonii beznei. Când era mică, i se întâmpla să aibă coșmaruri din care să se trezească urlând, iar dădaca descoperise că verișorul ei o putea liniști

mult mai repede decât ea. Servitorii fuseseră cu toții impresionați de legătura puternică dintre cei doi copii.

Drumul de întoarcere părea că nu se mai termină. Ajunseră în cele din urmă în prima sală, iar în curând văzură mult iubita lumină a soarelui. Antonia își duse mâna la ochi și trase aer adânc în piept, de parcă până atunci își ținuse răsuflarea.

Sentimentul de panică dispăru rapid, fiind înlocuit de jenă, întrucât Adam o ținea încă de talie. După ce-și stabiliză respirația, își întoarse privirea către fața lui bronzată. Erau atât de aproape, încât îi putea zări ridurile subțiri din colțurile ochilor, cauzate de soarele tropical.

— Acum te simți bine, constată el.

Antonia încuviință din cap, după care Adam se depărtă de ea și se duse să stingă torța într-un morman de pământ de lângă intrarea în peșteră.

Tânăra femeie își duse încet mâna încă tremurândă la frunte și își aranjă o șuviță răzleață de păr auriu, apoi rosti pe un ton cât mai convingător cu putință:

— Mi-e foarte bine, nu știu ce m-a apucat. Aruncă o privire rapidă spre gura grotei, cât să simtă un nou fior pe șira spinării. Mă simt ca o caraghioasă, m-a luat cu leșin când nu aveam nici un motiv să mă sperii atât de tare.

Adam o scrută cu privirea, apoi decise să o creadă.

— Hai să ne plimbăm un pic. Satul e atât de mic, încât n-avem cum să ne pierdem de ceilalți; o să ne găsească fără întârziere. Antonia îl luă de braț și o porniră către centrul localității. Nu ai nici un motiv să te învinuiești pentru reacția ta, urmă el. Dacă te ajută, să știi că problema ta are un nume.

— Serios? se miră Antonia. Deja i se părea că totul fusese doar un vis.

— Se cheamă fobie și provine din limba greacă, unde *phobos* însemna *frică*. Desemnează o reacție de teamă obsedantă și ilogică. Există diferite fobii – unii au fobie de peșteri, alții de înălțime, de păianjeni și câte și mai câte. Ideea este că deși frica nu are nici un temei obiectiv sau precis, e teribil de reală.

— Tu ai vreo fobie? se interesă ea după o clipă de reflecție.

— Nu una care să se ridice la rangul fobiei tale, glumi el, dar trebuie să recunosc că nici eu nu mă dau în vânt după peșteri. De aceea am și insistat să te scot de acolo. Am profitat și eu de ocazie.

Antonia zâmbi, convinsă fiind că Adam tocmai îi turnase o scorneală, numai ca s-o facă pe ea să se simtă mai bine. Adevărul era că reușise.

— Există vreun leac pentru fobia mea?

— Da, răspunse el vesel. Să nu mai intri altă dată în peșteră.

— Nici nu mai aveam de gând!

Ajunseră în curtea bisericii, iar Adam își înălță privirea spre turnul cu bază pătrată.

— Dacă am reținut corect, ce-am citit în ghid, are un prezbiteriu normand, un baptisteriu octogonal și cu siguranță și alte minuni arhitectonice. Vrei să intrăm să le admirăm?

— Nu, mulțumesc frumos, îl refuză ea încrețindu-și nasul. Pe azi mi-am făcut porția de locuri umede și reci. Hai mai bine să stăm la soare.

Se așezară pe o bancă lipită de zidul sudic al bisericii. Antonia se sprijini cu spatele de perete, apoi scoase un suspin de ușurare când soarele îi alungă ultimul fior de pe șira spinării. Nici nu era nevoie să vorbească. Se știau de prea multă vreme și puteau să tacă fără să se teamă că tăcerea ar fi putut deveni stânjenitoare. Ea își dorise mult un frate sau o soră, dar nici măcar aceștia n-ar fi putut să-i fie mai aproape de cum era Adam.

Poate că din cauză că o salvase iarăși, așa cum o făcuse de multe ori când erau copii, își îngădui să-i mai mărturisească o temere.

— Mă simt de parcă l-aș fi dezamăgit pe Simon.

— De ce? Pentru că nu-ți plac peșterile? Nu poate să-ți reproșeze așa ceva, îi spuse Adam, sigur pe el. De fapt, sunt convins că își va cere scuze pentru că te-a dus acolo.

— Eu cred că mai degrabă o să regrete că s-a logodit cu mine, izbucni Antonia, cu ochii la inelul cu sigiliu de pe deget, dăruit de tatăl ei în ziua în care împlinise optsprezece ani. Pecetea avea gravat blazonul familiei Thornton. Avea un motto simplu, și anume *Valor*[14]. Nu îi fusese întotdeauna simplu să-l urmeze și să-l respecte întocmai.

Urmă o pauză lungă. La un moment dat, se uită cu coada ochiului spre Adam. Așa cum arăta acum, cu părul ars de soare și aura de calm sub care se simțea clocotind pasiunea, semăna cu un leu.

— De ce spui asta? întrebă el într-un final. Până atunci stătuse cu privirea pironită în gol, fără nici o expresie pe chip.

Antonia ezită, nevrând să intre în detaliile micilor conflicte care

erau de altfel doar simptome, și nu esența problemei.

— Se îndepărtează din ce în ce mai mult de mine, răspunse ea anevoie. Este politicos și nu pasional. Sigur greșesc eu pe undeva, dar nu știu cum aș putea să mă schimb. Se opri, simțindu-se cuprinsă din nou de spaimă. De data aceasta nu mai era o spaimă irațională, ci conștientizarea faptului că risca să-l piardă. Poate ar fi mai bine să-i redau libertatea, zise, apoi respiră adânc, de teamă să nu o podidească plânsul. Dar nu pot, Adam. Nu pot. Îl iubesc din cale-afară de mult, continuă ea cu vocea tremurată. Își plecă bărbia în piept, dorindu-și să fi avut o pălărie mai mare, nu peticul acela de material care se asorta cu rochia de călărie, apoi își acoperi ochii cu palmele. Ce mă fac? mai șopti ea.

Ar fi vrut ca Adam să o ia din nou în brațe și să o liniștească, dar nici nu se clinti din loc.

— Tony, nu am ce sfat să-ți dau în această privință. Ești singura care poate ști ce e de făcut mai departe. Se întrerupse câteva momente, apoi rosti măsurându-și cuvintele: Foarte puțini bărbați sunt coerenți când vine vorba de limbajul inimii. Faptul că Simon are momente când preferă să se închidă în el nu înseamnă că nu-i mai pasă de tine.

Antonia se simți dintr-odată foarte confuză și singură, așa că își întinse ezitant mâna spre el. Se temu că avea s-o ignore, dar Adam îi strânse cu putere degetele subțiri în palma lui puternică. Acest contact fizic o revigoră. Vărul ei nu o dezamăgise niciodată – poate doar atunci când plecase din Anglia.

— Credeam că atunci când în sfârșit mă voi îndrăgosti, toate vor merge ca în povești, suspină ea.

Degetele lui se încleștară și mai aprig pe mâna ei.

— N-a susținut nimeni vreodată că dragostea e o chestiune simplă, replică el pe un ton aspru. Asta nu înseamnă că nu merită să iubești.

Antonia închise ochii și-și sprijini ușor capul pe piatra încălzită de soare. I se părea extrem de ciudat ca tocmai ea, care se considera o femeie modernă și independentă, să cadă victima iluziilor romantice. Cumva, crezuse din tot sufletul că odată ce-și întâlnea sortitul avea să-l recunoască imediat și că singurele discuții mai aprinse aveau să fie legate de alegerea numelui copiilor.

De recunoscut îl recunoscuse, dar era cert că se înșelase cu privire la restul poveștii. Cine zisese că dragostea adevărată nu este niciodată

lipsită de griji? Probabil că Shakespeare. Nici el nu-și dăduse seama ce mare adevăr grăise.

Acest gând o făcu să zâmbească. Adam o salvase încă o dată, așa cum făcuse de nenumărate ori. Avea dreptate. Nimeni nu susținuse vreodată că dragostea e o socoteală simplă, dar răsplata merita orice sacrificiu. Tot ce avea de făcut era să încerce mai mult.

Auzi vocea lui Simon pronunțându-i numele și deschise ochii. Îl văzu traversând cu repeziciune curtea bisericii, îngrijorat.

— Te simți bine? Judith mi-a spus că ai avut o mică indispoziție, dar de-abia după ce am ieșit la lumină mi-a mărturisit că nu ți-a plăcut absolut deloc în peșteră.

Adam se ridică și se duse înspre Judith, care se apropia mai încet.

Simon îngenunche în fața Antoniei și îi luă mâna într-a sa. Chipul lui frumos era aproape schimonosit de îngrijorare.

— Am auzit că peșterile pot avea efectul ăsta asupra unora, dar pe tine te știu atât de neînfricată, că nici nu mi-a trecut prin cap că vei avea o asemenea reacție.

Antonia preferă să creadă că tocmai îi făcuse un compliment.

— M-am simțit bine de îndată ce am ieșit din grotă. Îmi pare teribil de rău că am dat dovadă de slăbiciune în așa măsură.

Simon o privi ușurat.

— O să mă ierți că te-am coborât în infernul lui Hades? o întrebă el cu blândețe.

Era atât de drăguț…

— Nu am pentru ce să te iert. Se ridică încet și arboră un zâmbet care ar fi topit și cele mai insensibile inimi. Vreți să bem un ceai înainte să ne întoarcem la Thornleigh?

Își așeză o mână pe umărul lui Simon și luă o hotărâre. Oricât de întortocheată i-ar fi fost calea, avea să se dedice în totalitate unui singur scop. La urma urmei, era ceea ce își dorise cu toată ardoarea – să iubească și să fie iubită.

---

[10] William Herschel (n. 1738 Hanovra – d. 1822 Slough, Anglia) – astronom, muzician și inventator. A elaborat un nou tip de telescop și a descoperit planeta Uranus. (n.tr.)

[11] Whig – partid liberal din Anglia condus de Sir Robert Walpole, primul duce de Oxford și fost prim-ministru al Marii Britanii, aflat în opoziție cu Tory, partidul conservator al

ducelui de York. (n.tr.)

[12] *The Theory of the Earth* – carte scrisă de James Hutton (1726–1797), considerat părintele geologiei moderne (n.tr.)

[13] Windgates – literal, „Porțile vântului“

[14] *Valor* – „curaj în apărarea unei cauze nobile“ (n.tr.)

capitolul 5

Soarele amiezii atingea cu grație harpa aurită, iar camera se umpluse de sunete melodioase sub degetele vrăjite ale lui Judith. Adam stătea la câțiva metri, bucurându-se atât de ea, cât și de muzica aceea pogorâtă parcă din ceruri.

Îmbrăcată în rochia ei albă și simplă de muselină, Judith arăta fabulos și ireal de fiecare dată când vibra odată cu harpa. Chipul ei părea transpus într-o altă lume, iar buclele castanii îi străluceau în razele blânde. Aparenta fragilitate a trupului ei subțirel era perfect mascată de pasiunea și forța cu care interpreta piesa muzicală.

Sonata se termină cu o ploaie de note divine. Pătrunsă până în adâncul sufletului de muzică, Judith rămase cu capul aplecat și chipul învăluit de extaz chiar și după ce ultimul ecou se stinse și în cameră se așternu liniștea.

— Ai un mare talent, spuse Adam, după ce o văzu că revenise cu mintea la cele pământești.

Rostise acele cuvinte aproape șoptit, nevrând să sfărâme senzația de apropiere și seninătate dintre ei.

Judith îi aruncă un surâs strengar.

— Pe mătușa Janet o scotea din minți că nici una dintre fetele ei nu avea talent și nici vreo aplecare spre muzică, iar eu le aveam pe amândouă. Asta n-a fost o piedică pentru ea, a insistat ca verișoarele mele să ia în continuare lecții. Mătușa era de părere ca harpa este instrumentul perfect pentru orice domnișoară.

— Păi avea dreptate, zise Adam, privind-o cu multă căldură.

— Da, atâta vreme cât fiicele ei n-au făcut greșeala să-i atingă corzile, chicoti ea. Atunci mătușii i s-au spulberat pe loc toate iluziile.

— Deci ai fost singura care a urmat cu strictețe lecțiile? se interesă el amuzat de istorisire.

Judith își lăsă privirea în jos și ciupi distrată o coardă.

— O, lecțiile erau prea scumpe pentru a fi irosite pe mine. Dar de fiecare dată când sosea profesoara, eu stăteam într-un colț și o ascultam, apoi exersam după plecarea ei. Își ridică privirea și, citindu-i expresia de pe chip, urmă: Nu trebuie să-ți fie milă de mine, să știi. Eu am fost cea norocoasă. Să-ți fie milă de bietele mele verișoare, care au fost și sunt incapabile să înțeleagă bucuria pe care ți-o produce muzica.

Judith era într-adevăr o femeie bravă, iar valul de tandrețe pe care îl simți brusc Adam îi clarifică dintr-odată toate sentimentele care îl încercaseră în ultimele săptămâni.

— Judith… Se opri șovăitor, speriat de gravitatea lucrurilor pe care voia să le spună. Cred că ți-ai dat seama cât de mult țin la tine, și îmi imaginez că nici eu nu-ți sunt indiferent.

Tânăra femeie îl privi în ochi și se prinse mai strâns de cadrul harpei. Adam îi studie trăsăturile fine și își dădu seama că cererea în căsătorie i se părea mai grea decât orice altă propunere de afaceri pe care o avansase. Trase aer adânc în piept.

— Aș fi mândru și onorat dacă ai accepta să fii soția mea. Cum Judith nu zise nimic, mulțumindu-se să-l scruteze cu ochii ei căprui, continuă șovăitor: Am făcut bani din comerț și am strâns ceva avere. O să-ți aloc un venit, astfel încât pe viitor să nu mai trebuiască să depinzi de nimeni. Nici măcar de mine.

Ea clătină încet din cap.

— Asta contează mult mai puțin decât… Se opri, apoi urmă fără menajamente: Ai iubit-o dintotdeauna pe Antonia. Vrei să te căsătorești cu mine pentru că n-o poți avea pe ea, așa că te mulțumești cu oricare alta? N-aș vrea să-mi petrec tot restul vieții știind că de fiecare dată când te vei uita la mine te vei gândi că ai fi vrut să fie altcineva în locul meu.

Adam se ridică și începu să se plimbe prin cameră, reflectând la teoria stranie, dar perfect plauzibilă a lui Judith. Puterea aceasta de a sintetiza și a spune lucrurilor pe nume era calitatea pe care i-o admira cel mai mult.

Îi luă ceva timp să-și pună gândurile în ordine, știind cât de important era să găsească un argument care să risipească orice dubiu. În cele din urmă se întoarse spre ea.

— Da, o iubesc pe Antonia. Am crescut împreună și este ruda cea mai apropiată pe care o mai am. O să aibă întotdeauna un loc special în inima mea, zise el pe cel mai onest ton. Dar când mă uit la tine văd o minte sclipitoare și un suflet bun. Tu ești originală și cu tine vreau să mă căsătoresc.

— Ești sigur? întrebă Judith cu fermitate.

Adam traversă toată încăperea până la ea.

— Dragostea mea adolescentină pentru Antonia a fost doar un vis romantic, zise el, apoi îi luă bărbia micuță în palmă, remarcându-i

privirea neînfricată. Acesta este purul adevăr, mai spuse, apoi se aplecă și o sărută ușor.

Judith tresări și ciupi din greșeală cozile, care scoaseră un sunet discordant, din cauza senzației pe care o avu când Adam își lipi buzele de gura ei. Soțul ei fusese de părere că plăcerea senzuală nu-și avea locul în căsnicia unor oameni cu frica lui Dumnezeu.

Avuseseră de câteva ori relații intime, înainte ca boala lui să se agraveze. De fiecare dată însă fusese ceva pe furiș și pe dibuite, ceva monoton care se termina rapid. Judith îi tolerase răbdătoare toate gesturile neîndemânatice, convinsă că experiența ar fi putut fi mult mai plăcută și totodată mulțumită că nu era și mai dezagreabilă de atât.

Acum Adam o săruta, provocându-i senzații complet noi. Inconștient, își puse mâna pe umărul lui și îl trase mai aproape. El reacționă imediat, o cuprinse de talie și o ridică în picioare. Judith se simțea foarte mică în brațele lui, dar protejată și prețuită.

Adam, intuind că experiența ei maritală nu fusese prea grozavă, o învăluia cu multă tandrețe, având o grijă deosebită să nu o ia prea repede și să o sperie. Când mâinile lui îi mângâiară cu deosebită pricepere spatele și gâtul, Judith știu clar că el avea să-i poată stârni pasiunea.

Dar încă mai ezita, întrebându-se dacă sentimentele ei constituiau o bază suficient de rezistentă pentru o căsătorie. Își jurase că avea să se recăsătorească doar din dragoste, dar ce simțea acum era oare dragoste, sau pur și simplu confort și afecțiune? Ea și Adam aveau foarte multe în comun și ar fi putut avea o relație extrem de satisfăcătoare pentru amândoi. Pe deasupra, dacă se mărita cu el n-ar mai fi știut niciodată ce înseamnă lipsurile și nu s-ar mai fi simțit nicicând neajutorată.

— Da, Adam, aș fi onorată să fiu soția ta, spuse într-un târziu, mirată să constate că avea lacrimi pe obraji.

Dintr-odată destins, îi zâmbi ușurat și scoate o batistă cu care îi șterse lacrimile.

— Așa de tare te sperie această perspectivă? își permise el din nou să glumească.

— Nici pe departe, surâse Judith, dar nu-mi vine să cred ce norocoasă sunt.

O trase iar spre el și îi făgădui solemn:

— O să fac tot ce-mi stă în putință să nu regreți niciodată că te-ai măritat cu mine.

— Nu o să regret nicicând, răspunse ea încet, sigură acum că luase decizia bună. Se potriveau foarte bine și aveau să petreacă multe clipe fericite.

— Când și unde dorești să aibă loc fericitul eveniment? întrebă el după ce se așezară pe canapea. Îți pot oferi orice, mai puțin o logodnă prea lungă.

— Acum înțeleg de ce ești un prosper om de afaceri. Nu precupețești nici o clipă, remarcă Judith, topindu-se de plăcere în brațele lui. Nu mi se pare că așteptarea este o virtute, dar aș prefera să ne hotărâm abia după ce se cunună Antonia și Simon. Chiar dacă nunta lor va fi simplă, am o grămadă de lucruri de făcut zilele acestea. De fapt, se încruntă ea gânditoare, cred că ar fi mai bine să nu anunțăm logodna decât după nunta lor. Deja e destulă agitație în casă.

— Dacă ar fi după mine, aș anunța imediat, dar prefer să mă bucur doar eu de veștile bune câteva zile, replică el.

Judith era recunoscătoare că Adam putea discuta fără nici o problemă despre nunta Antoniei. Nu avea de ce să se mire că fusese îndrăgostit de frumoasa lui verișoară, dar acum credea cu adevărat că depășise acel stadiu.

Pe de altă parte, nu pomenise nici un cuvânt de dragoste – e drept, nici ea. Amândoi depășiseră vârsta la care să mai creadă în iluzii romantice.

Lord Launceston își dădu seama că stătea cu privirea în foaia albă de hârtie de mai bine de o oră, fără să noteze nimic. Lucra chipurile la un tratat prin care încerca să contrazică neptunismul, teoria aceea geologică potrivit căreia rocile s-ar fi format doar prin sedimentare oceanică și că activitatea vulcanică n-ar fi avut nici o contribuție. De ani întregi făcuse tot felul de observații și analize, așa că ar fi trebuit să aștearnă cu ușurință totul pe hârtie.

Dar de câte ori se uita la foaie o vedea doar pe Antonia în toată splendoarea ei și în toate stările sufletești posibile. Încă nu se obișnuise cu ideea că o creatură atât de sublimă îl dorea taman pe el.

Știa foarte bine că era considerat un bărbat extrem de atrăgător, dar știa și că era tot timpul cu mintea aiurea la cercetările lui, ceea ce nu îi conferea vreun farmec deosebit în relațiile cu ceilalți. Era convins

că o femeie ca Lady Antonia – aristocrată putred de bogată și extraordinar de drăgălașă – ar fi putut să-și găsească un soț mai pricopsit decât el. Dar în ciuda defectelor lui, Antonia părea la fel de vrăjită de el cum era și el de ea. Câștigase o femeie la care nici nu îndrăznise să viseze. Timp de câteva zile fusese în culmea fericirii. Apoi însă, între el și logodnica lui se infiltraseră tot felul de neînțelegeri mărunte, iar acum începea să se teamă că nu avea să se ridice niciodată la nivelul pe care îl aștepta și merita ea.

Când i se confesase lui Judith Winslow, vorbele ei îl puseseră pe gânduri. Într-adevăr, el și Antonia avea nevoie de timp, și lucrul acesta nu-i mai ieșise din minte de atunci. Logica îi spunea că singura variantă era să mai amâne nunta.

Era încredințat că nu mai exista o altă cale. La fel de sigur era că propunerea lui de contramandare temporară a nunții nu avea să fie primită deloc bine de Antonia, ba chiar risca să o piardă definitiv.

Oftă și își scoase ochelarii, apoi își frecă tâmplele. Oricât de mult i-ar fi displăcut certurile, nu avea altă soluție decât să discute cu ea. Mai era doar o săptămână până la nuntă.

Chiar atunci, în ușa biroului se auzi o ciocănitură, după care, aproape imediat, apăru și capul Antoniei. Ochii ei căprui străluceau de bucurie, așa că Simon simți un junghi în inimă gândindu-se la ce voia să-i spună. Trebuia să o convingă de faptul că amânarea nunții era cea mai bună opțiune.

— Pot să te întrerup puțin? întrebă ea veselă.

— Da, zise el ridicându-se în picioare. Nu am nici un spor astăzi. Iar în afară de asta, urmă trăgând aer în piept, vreau neapărat să-ți vorbesc.

Pentru o fracțiune de secundă, Antonia avu o presimțire rea, după care zise senină:

— În regulă, dar mai întâi am o surpriză pentru tine.

Mirat de aerul ei nerăbdător, Simon o urmă imediat afară, simțindu-se ca un laș pentru că amâna discuția neplăcută.

Antonia îl conduse pe moșie până la ușa unei căsuțe de piatră în care nu locuia nimeni.

— Acum trebuie să închizi ochii, zise ea luându-l de mână.

Simon se conformă, neputând să reziste entuziasmului ei copilăresc. Una dintre calitățile care îl atrăgeau în mod deosebit la Antonia era pofta ei de viață, molipsitoare pentru toți cei din jur.

Dădu ușa de perete și îl lăsă în prag.

— Acum poți să-i deschizi.

Lordul Launceston se supuse cuminte, apoi scoase un icnet de uimire: în fața lui se afla o mașinărie extrem de sofisticată, un telescop cu reflexie gigantic.

Cum el rămase fără cuvinte, Antonia simți nevoia să-i ofere o explicație.

— Acesta este darul meu de nuntă pentru tine. Îmi pare rău că nu este gata asamblat, dar bănuiam că îți va face plăcere să te ocupi personal de asta. Neprimind răspuns, continuă pe un ton șovăielnic: Dacă vrei să-l montezi aici, la Thornleigh, clădirea aceasta poate fi transformată într-un observator. Nu știu însă, poate vrei să-l muți în Kent.

Simon era cotropit de emoții. Instrumentul costase enorm, dar, în afară de suma fabuloasă cheltuită pentru el, conta și faptul că Antonia reușise să-i ofere ceva realmente special.

Știa că făcuse alegerea perfectă. Simon ar fi fost în stare să trăiască un an doar cu pâine și apă doar să poată pună mâna pe o asemenea mașinărie. Antonia era într-adevăr o femeie extraordinară și eficientă. Reușise să găsească și să cumpere un obiect de asemenea dimensiuni în nici două săptămâni, fără măcar să fi plecat din casă. Era absolut covârșit de generozitatea ei.

Pe de altă parte, era chinuit de remușcări. În timp ce Antonia se ocupase de achiziționarea acelui dar minunat, el se lăsase pradă îndoielilor. Mai rău, nici nu se gândise să-i cumpere un cadou de nuntă.

— Parcă ți-am spus destul de clar că nu vreau să-mi iei un telescop, zise într-un final cu o voce stridentă, bântuită de vină. Nu trebuia să-l cumperi.

— Este un instrument foarte precis. A fost construit chiar de Herschel; acum s-a retras, nu se mai îndeletnicește cu asta, spuse Antonia cu o umbră de nervozitate. Ai fi preferat un telescop cu refracție? Din câte am aflat, chiar și cele mai bune tot distorsionează imaginea.

În alte împrejurări, Simon ar fi fost impresionat de informațiile științifice pe care le adunase ea. Acum însă, faptul că Antonia insista să-i facă pe plac în momentul în care el era ros de vină nu făcea decât să-l tortureze. O privi neputincios.

— Este prea mult, crede-mă. Totul e prea mult și prea rapid pentru mine.

Antonia încremeni, sesizând că nu se referise doar la telescop.

— La ce te referi?

— Ne cunoaștem doar de câteva săptămâni, iar peste câteva zile urmează să ne căsătorim. Mi se pare că lucrurile au evoluat prea rapid.

— Cum poți să spui că dragostea evoluează prea rapid? ripostă ea, îngălbenindu-se la față. Sau vrei să spui că ți-ai dat seama că ai făcut o greșeală și că de fapt nici nu mă iubești?

— Nu asta am spus, protestă el, făcând un pas înainte. Antonia se dădu mai în spate. Te iubesc, dar nu am avut timp să ne cunoaștem. Căsătoria este ceva pe viață, iar noi ne grăbim mult prea tare. Cred că ar trebui să ne amânăm nunta cu câteva luni.

— Ce-ar fi să recunoști cinstit că nu vrei să te însori cu mine? țipă ea, la limita unei crize de isterie.

Simon încercă să găsească rapid o replică plauzibilă și se blestemă în gând pentru propria stângăcie.

— Vreau să mă însor cu tine, dar ai văzut și tu ce tensiuni s-au creat între noi. Ai văzut că putem să ne facem foarte ușor nefericiți unul pe celălalt. Iar opinia mea sinceră este că o mare parte a problemelor are drept cauză derularea extrem de rapidă a evenimentelor. Am fixat nunta doar peste câteva zile, dar orice am făcut și am zis în perioada asta n-a făcut decât să cântărească tot mai greu în balanță și de fiecare dată am sfârșit certându-ne. Avem nevoie de timp pentru a ne învăța rosturile unul altuia și pentru a ne putea simți confortabil cu celălalt. Antonia îl fixa cu ochii mari și pierduți. Lui Simon îi trecu prin cap că probabil se gândea la reacția celor din jur, astfel că simți nevoia să adauge: Sunt puțini cei care știu despre logodna noastră, așa că nu trebuie să te simți jenată de amânarea nunții.

— Puțin îmi pasă de ce spun ceilalți! Nu contează decât ce simți tu. Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, n-ai fi putut rosti lucrurile acestea. Dar spune-mi, te rog, dacă și după câteva luni o să fie probleme, o să mai vrei să te însori?

Simon bănuise că discuția avea să fie dificilă, dar nu-i trecuse prin minte că avea să fie și extrem de dureroasă. Gândul că ar fi putut să o piardă pe Antonia, o ființă atât de frumoasă și plină de viață, i se părea

de neconceput. Dar…

— Crezi că ar fi un lucru înțelept să ne căsătorim în condițiile în care suntem nefericiți împreună?

— Oare ce fel de dragoste acceptă doar bucuria, nu și durerea celuilalt? întrebă retoric Antonia, tremurând din tot corpul. Nu poți ști niciodată ce-ți rezervă viitorul, iar simplul fapt că vrei să mai aștepți încă șase luni „pentru a ne cunoaște mai bine“ nu garantează fericirea.

Spusele ei se întemeiau pe o anume logică, dar și el avea dreptate, își zise Simon.

— Bineînțeles că nu există nici o garanție, dar dacă viața e ca o ruletă, putem să ne mărim șansele la fericire cu bun-simț...

— Cum poate fi vorba de „bun-simț“ în ceea ce privește dragostea? îl întrerupse ea. Nu sunt nici teoremă, nici o bucată de rocă, nici planetă. Sunt femeie și am nevoie să fiu iubită. Simțind că lacrimile îi șiroiau pe obraji, se șterse furioasă cu dosul palmei. Perfect, o să am bun-simț și ce mai vrei tu. Este evident că ideile noastre referitoare la căsătorie sunt incompatibile și că nu ne potrivim. Prin urmare, declar nulă această logodnă în care te-ai aruncat în necunoștință de cauză. Iar de vreme ce nu te-ai obosit nici măcar să dai anunț în gazete, ești scutit până și de efortul de a scrie o retractare.

Chinuit de durere, Simon făcu câțiva pași spre ea.

— Antonia, nu vreau să rupem logodna. Te iubesc.

Tânăra femeie se feri cu un gest brusc; pe chip i se putea citi o nefericire adâncă.

— Nu înrăutățiți lucrurile și mai tare, te rog. Ai dreptate, a fost o mare greșeală. Sunt o femeie frivolă și aiurită, în nici un caz nu pot fi o alegere convenabilă pentru un bărbat serios. Doamne ferește să te supui hazardului într-o chestiune atât de importantă precum este căsătoria!

Simon întinse mâna spre ea, dorindu-și să nu fi deschis niciodată subiectul. Până la urmă, poate că le-ar fi fost bine dacă s-ar fi căsătorit și și-ar fi rezolvat diferendele după aceea. Dar nu mai apucă să o atingă și nici nu mai avu șansa să-și ceară iertare.

— Pleacă, Simon, zise Antonia, ferindu-se din nou. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Se strecură pe lângă el și țâșni afară, cu lacrimile șiroaie. Arăta incredibil de tânără și de tristă.

Lordul Launceston știa o mulțime de lucruri despre roci, planete și

comete, dar habar nu avea despre modul în care trebuia să se comporte cu o femeie înnebunită de supărare. Când reuși să se adune cât de cât și să iasă după ea, Antonia alerga departe, înspre grajduri. Bănui că urma să ia un cal și să galopeze nebunește peste dealuri.

Dacă asta avea de gând să facă, el, unul, n-o putea opri. Se rugă fierbinte ca și de data aceasta priceperea și norocul să o ferească de a-și frânge gâtul. În cazul în care s-ar fi rănit cumva, ar fi fost numai și numai vina lui. Rămase împietrit în ușa căsuței, copleșit de sentimentul că tocmai făcuse cea mai mare greșeală a vieții lui. Îi era greu să conceapă că în doar câteva minute de ceartă reușise să distrugă tot ce existase între ei.

Gândul acesta îi dădu speranțe. Cu siguranță că sentimentele care îi uniseră până atunci nu se puteau evapora așa, pur și simplu. Antonia se simțise rănită și furioasă și reacționase pe moment. Poate că după ce avea să se calmeze i s-ar fi făcut și ei dor de el, așa cum lui îi era deja dor de ea.

Putea aștepta două sau trei săptămâni, apoi să vină să o caute iar. Cel mai rău lucru pe care îl putea face era să-l gonească din nou, deși doar Dumnezeu știa că asta ar fi fost o pedeapsă cumplită.

Era un plan improvizat, dar măcar avea de ce să se agațe să mai uite de durere. Până atunci însă trebuia să plece imediat de la Thornleigh, căci nu mai putea rămâne sub același acoperiș cu ea după o asemenea ceartă.

Se întoarse la conac și-i ordonă valetului să-i împacheteze lucrurile și să aranjeze plecarea pentru aceeași după-amiază, apoi plecă să-l caute pe Adam.

Prietenul lui era în salonul de muzică împreună cu Judith. Dacă n-ar fi fost atât de orbit de suferință, Simon ar fi putut observa cu lejeritate atmosfera destinsă dintre cei doi. Imun însă la tot ce se petrecea în jurul lui, se grăbi să le dea vestea care-l măcina.

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

Văzându-i chipul, Adam se ridică numaidecât în picioare și veni lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Lady Antonia și cu mine am decis de comun acord că nu ne potrivim, așa că plec de la Thornleigh, declară Simon pe un ton pe care îl voise indiferent. După expresiile celorlalți se părea că nu reușise. Își coborî apoi vocea pentru a fi auzit doar de Adam. S-a dus să călărească

pe dealuri. Poa... poate... poate ar fi mai bine să te duci după ea. Era foarte supărată; să nu facă vreo prostie.

— Mă duc, răspunse Adam vădit îngrijorat. Pot să te ajut cu ceva?

Lord Launceston își aduse aminte de așa-zisul lui plan.

— După ce Antonia se va aduna și se va mai gândi, este posibil să regrete că a reacționat atât de impulsiv. Eu o să-ți scriu. Vreau să te rog să mă ții la curent cu sentimentele ei pentru mine.

După ce închise gura, își dădu seama că tocmai își rugase prietenul să-i spioneze logodnica. Dacă l-ar fi pus cineva pe Adam să aleagă între el și Antonia, cu siguranță ar fi ales-o pe ea.

Din fericire însă, Adam îi interpretă cu totul altfel rugămintea.

— Cu alte cuvinte, Antonia a exagerat iar. Fii fără grijă, o să încerc să te ajut.

Li se alătură și Judith.

— Îmi pare tare rău, zise ea cu afecțiune, întinzându-i o mână.

Simon făcu o plecăciune, apoi încercă să zâmbească.

— Și mie.

Își strânseră mâinile, iar apoi Simon se grăbi să iasă din încăpere, temându-se ca toată această simpatie să nu-i provoace o cădere nervoasă.

După plecarea lordului Launceston, Adam înjură în barbă. Judith încercă să interpreteze acest gest, dar apoi se lăsă păgubașă și se hotărî că cel mai bine era să-l întrebe direct.

— Poate că Antonia nu mai este un vis de neatins pentru tine, zise ea, reținându-și cu greu lacrimile. Dacă regreți că m-ai cerut în căsătorie, să știi că acum este momentul să rupem logodna.

Cuvintele ei plutiră prin aer o eternitate sfâșietoare până când Adam răspunse:

— Așa puțină încredere ai în mine? Ce s-a întâmplat între Simon și Tony nu are nici o legătură cu noi doi.

Judith răsuflă ușurată și încercă să-și canalizeze gândurile în altă parte. Trebuia să aibă încredere în el, altfel ar fi fost ca și cum și-ar fi picurat singură otravă în suflet.

— Iartă-mă, șopti, dar îmi vine greu să cred că un bărbat m-ar prefera pe mine în condițiile în care Antonia este disponibilă.

— Faptul că nu se mărită cu Simon nu o face automat disponibilă pentru mine, zise el cu o notă de amărăciune în glas. În afară de asta,

am convingerea că ruptura dintre ei nu este definitivă. Sigur o să-i pară rău că l-a gonit după ce o să se calmeze, iar Simon părea dispus să mai facă o tentativă de reconciliere.

Mintea lui Judith fugi la momentul acela plin de magie când Antonia îl cunoscuse pe Simon.

— Sper să ai dreptate.

— Și eu, chiar dacă îți vine greu să crezi, zise el, apoi o sărută. Simon zicea că Tony și-a luat calul și a plecat valvârtej pe dealuri, chestie care mi se pare tipică pentru ea. Ar fi cazul să plec în căutarea ei.

— Tu ești singurul care știe unde s-ar fi putut duce, oftă Judith. Între timp o să mă apuc de aranjamentele pentru contramandarea nunții.

După plecarea lui, constată cu ironie că îi revenea rolul să facă ordine după ce niște visuri romantice care începuseră atât de frumos se năruiseră brusc; în definitiv, se pricepuse întotdeauna la astfel de lucruri.

Unul dintre rândași confirmă că stăpâna își scosese unul din caii preferați, chiar dacă nu era îmbrăcată în costumul de călărie. Grăjdarul nu se mirase; foarte puține gesturi de-ale stăpânei îi mai puteau lăsa cu gura căscată pe cei de la Thornleigh.

Adam nu se grăbi să pornească în căutarea verișoarei lui. Avea o idee destul de plauzibilă despre unde se putea duce și nu avea nici un rost să ajungă prea repede acolo. Antoniei îi trebuia timp pentru a-și pune singură ordine în gânduri. De-abia ulterior urma să aibă nevoie de cineva care să o consoleze și să o sprijine, moment în care el putea interveni.

Sus, între crestele accidentate, era o porțiune adăpostită sub o stâncă pe care el și Tony o numiseră „Cuibul“. Din acel loc acoperit de iarbă și flori le plăcuse încă din copilărie să contemple abisul și lumea înconjurătoare. Obișnuiau să vină acolo și să stea de vorbă, să viseze și să privească șoimii planând deasupra văii. Adam nu mai parcursese traseul de mai bine de zece ani, dar tot îl știa și cu ochii închiși.

Probabil că Tony își legase calul puțin mai jos. Adam descălecă și își priponi și el bidiviul, apoi începu să se cațere pe panta abruptă. Când ajunse sus, se strecură printr-o despicătură în stâncă și pătrunse în Cuib.

Antonia stătea pe iarbă cu mâinile încolăcite în jurul genunchilor. Rochia galbenă pe care și-o pusese în dimineața aceea se murdărise rău între timp.

Îl auzise apropiindu-se, dar nu se uită înspre el, ci rămase cu privirea ațintită asupra unui șoim călător care plutea cu grație pe un curent de aer. Știa că doar Adam putea s-o găsească acolo.

Se așeză lângă ea și își încrucișă picioarele.

— Ai chef de vorbă? o întrebă.

— Doar cu tine, replică sec Antonia, acceptându-i prezența.

Plânsese și era atât de palidă, încât îi ieșiseră la iveală urmele pistruilor aurii care îi acoperiseră fața în copilărie. Pielea i se făcuse de găină, așa că Adam își scoase vestonul și i-l aranjă pe umeri. Haina era suficient de mare cât să o poată petrece de două ori în jurul ei.

— Mulțumesc, zise ea, apoi tăcu mult înainte să continue: Ți-a spus Simon ce s-a întâmplat?

— Doar în linii mari, răspunse el cu precauție. Mi-a zis că ați decis amândoi că nu vă potriviți. Cred că a plecat deja de la Thornleigh.

Cuvintele lui o făcură să izbucnească din nou în plâns. Așadar, Simon se lăsase convins de vorbele ei și plecase. Nu avea să-l mai vadă niciodată.

O parte din ea sperase că avea să-i pese destul de mult încât să vină pe urmele ei călare, sau că măcar avea să rămână la Thornleigh. Ar fi vrut foarte mult să primească o dovadă de iubire. Din păcate însă, avusese dreptate. Sentimentele lordului Launceston nu erau nici pe departe la fel de intense ca ale ei. Poate că în acel moment se felicita că scăpase din lațul unei căsnicii nedorite.

Adam o trase mai aproape și îi lipi capul de pieptul lui, lăsând-o să plângă pentru a-și elibera durerea. El era sprijinul pe care se putea bizui întotdeauna, dar povestea de astăzi nu se compara cu groaza aceea incontrolabilă din peștera Peak. De data asta, lumina soarelui nu mai putea disipa norii negri. Antonia plânse – plânse pentru tinerețea și visele pierdute, plânse pentru toate iluziile frumoase despre dragoste care i se spulberaseră într-o clipită.

Fără a rosti vreun cuvânt, el îi dădu o batistă; după un timp, Antonia se mai potoli, apoi tăcu. Singurele sunete care se mai auziră o bună bucată de vreme erau vântul și uneori câte un strigăt de pasăre.

— Oare dragostea chiar există cu adevărat, Adam? rupse ea tăcerea, cu vocea răgușită de atâta plâns.

— Sigur că da, răspunse Adam pe cel mai optimist ton. Din nefericire, „dragoste“ este un termen cam vag, folosit pentru a descrie mai multe sentimente. Grecii erau maeștri – au găsit câte un cuvânt pentru fiecare tip de dragoste. Dar până și ei au descris doar câteva dintre nevoile, dorințele și pretențiile pe care le numim generic „dragoste“.

Antonia încercă să priceapă, dar mintea îi era încă amorțită de durere.

— Cum adică?

— Există dragostea mamei pentru copilul ei, dragostea prietenească, dragostea frățească, dragostea pentru un obiect, dragostea de țară sau pentru un ideal. Fiecare este reală, fiecare este diferită. Și mai sunt o mulțime de tipuri de iubire. Dacă eram vreun filozof, aș fi împărțit-o în doar două categorii, reflectă el. În prima categorie aș pune dragostea generoasă, a celui care dorește tot binele din lume pentru persoana iubită, chiar dacă asta presupune o pierdere pentru el. Tot aici aș include și dragostea necondiționată, adică a celui care își acceptă persoana iubită exact așa cum este, știind că și defectele ei sunt adorabile. Adam se suci un pic, căutând să stea într-o poziție cât mai confortabilă pentru Antonia, și urmă: A doua categorie include dragostea egoistă, a celui care e mai preocupat de propria persoană decât de celălalt. Aici mai intră obsesia, întâlnită la cei care vor să posede și să-și transforme partenerul. „Pentru că te iubesc trebuie să fii așa cum aș vrea eu să fii.“ Dragostea generoasă și dragostea egoistă sunt total diferite, dar uneori se pot întrepătrunde atât de mult, încât nu le mai poți deosebi.

Tu m-ai întrebat dacă dragostea există realmente, dar de fapt te refereai doar la aspectul romantic. Eu știu că există, însă oamenii au percepții diferite despre ea. De multe ori, „dragoste romantică“ înseamnă de fapt atracție fizică. Contează și asta foarte mult, dar fără prietenie și respect nu poate constitui o bază solidă pentru un mariaj. Făcu o pauză pentru a-i lăsa timp Antoniei să priceapă tâlcul vorbelor, apoi reluă: Concepția ta despre iubirea romantică ar putea fi extrem de greu de atins în realitate. Dacă tu însă știi exact ce înseamnă „dragostea“ pentru tine, atunci ar trebui să-ți fie ușor să îți răspunzi singură la întrebarea dacă există sau nu.

În ciuda confuziei care pusese stăpânire pe ea, Antonia știa un lucru cu certitudine: Adam îi era un sprijin solid și îi oferea sfaturi

înțelepte. Dar oare dragostea ei pentru Simon cum era? Generoasă, egoistă sau poate puțin din amândouă? Îl criticase de multe ori, nu îl acceptase așa cum era, dar în același timp făcuse orice ca să-l mulțumească.

Era simplu să recunoască faptul că ideea ei de iubire romantică presupunea niște criterii stricte pe care să le îndeplinească partenerul. Simon nu se putuse ridica la nivelul impus de pretențiile ei. Poate nici un bărbat n-ar fi putut.

Încet, încet, se văzu nevoită să accepte că logodna fusese ruptă doar din cauza ei. Se simțise rănită și nesigură, își pierduse controlul și dăduse vina pe el pentru că îndrăznise să gândească altfel decât ea.

Se îndoia că Simon ar fi vrut s-o ierte după ce se purtase atât de îngrozitor cu el. El era bun și blând, iar ea îl făcuse să se simtă mizerabil.

Adam nu făcu nici o tentativă să-i întrerupă șirul gândurilor. Stătea pur și simplu acolo cu ea în brațe, fără să-i mai spună nimic. Era singura persoană din viața Antoniei pe care ea putuse să se bazeze de fiecare dată. Încă din copilărie avusese grijă de ea chiar și când se purta ca un drac împielițat, chiar și când își pierduse controlul și se purtase urât cu el.

Și atunci de ce să nu-l ia de soț? Poate că nu exista atracție fizică între ei, dar dragoste precis era – dragoste generoasă, bazată pe bunătate, prietenie și încredere. Prin urmare, de ce să nu se mărite cu Adam? Deja o ceruse de soție, chiar dacă mai mult în glumă. Antonia nu îl văzuse niciodată prin prisma aceasta romantică, ba chiar îl considera exact opusul ideii de romantism. Poate că în opinia lui mariajul ideal însemna tocmai acest gen de prietenie afectuoasă care exista între ei. Dacă percepția ei despre dragostea romantică era în niște sfere mult prea îndepărtate, atunci poate că trebuia să-și coboare ștacheta la un nivel pe care îl putea atinge.

Era însă prea devreme să se gândească la alegerea altui soț. Imaginea lui Simon era prea vie în mintea ei, iar durerea prea mare. Poate că mai târziu…

Nici nu-i trecea prin cap că cererea în căsătorie a lui Adam nu mai era valabilă.

capitolul 6

Antonia nu-i mărturisi lui Judith împrejurările care duseseră la ruperea logodnei. După ce se întorsese împreună cu Adam, părea complet refăcută și le zâmbea tuturor. Doar cine o privea cu mare atenție îi putea observa tristețea din ochi. Pe doamna ei de companie o durea sufletul să o vadă în starea aceasta.

Judith și Adam stabiliră de comun acord să nu-și anunțe logodna. Ar fi dat dovadă de cruzime să-și afișeze fericirea tocmai acum, când Antonia era cu moralul la pământ.

Singura alinare pe care o avea Antonia era Adam. În fiecare dimineață ieșeau să se plimbe împreună călare.

Tânăra văduvă îl urmări cu mare atenție pe Adam, dar nu observă nici un semn că el ar fi regretat logodna sau că ar fi tânjit în continuare după Antonia. Judith mulțumea din suflet cerului pentru asta. Nu ar fi putut să-l învinovățească dacă ar fi fost în continuare îndrăgostit de verișoara lui, dar ar fi preferat să-l țină pentru ea.

La câteva zile după plecarea lordului Launceston, Adam primi de la acesta un bilet prin care îi dădea adresa hotelului din Londra unde se cazase. Adam îi arătă misiva lui Judith, care, citind printre rânduri, trase concluzia că Simon intenționa să revină în Derbyshire pentru a mai încerca o reconciliere cu Antonia. În acest caz, era de presupus că Antonia l-ar fi primit cu brațele deschise.

La doar o săptămână după plecarea lui Simon, Adam anunță că voia să-i facă o vizită unui inginer care locuia la periferia orașului Macclesfield. Oare vreuna din ele era curioasă să cerceteze împreună cu el motorul cu aburi al domnului Malcolm?

Gândindu-se că Antoniei i-ar fi prins bine să plece o zi de la Thornleigh, Judith acceptă propunerea pentru amândouă.

— Motoarele cu aburi al domnului Malcolm sunt mai speciale? întrebă ea pe drumul spre Macclesfield.

— Sunt mașinării care funcționează la presiuni foarte mari, așa că un singur motor compact poate furniza o cantitate enormă de energie, explică Adam. Există un număr impresionant de aplicații posibile în industrie, transporturi și minerit.

— Dar dacă presiunea este foarte mare, nu există pericol de explozie?

— Teoretic da, dar nu și dacă dispozitivul este construit temeinic și

este bine întreținut. Malcolm a avut mare succes cu motoarele lui în zona centrală a țării, iar acum caută un investitor care să-l ajute să ridice o fabrică.

Judith încuviință gânditoare din cap. Din câte observase ea până acum, dacă Adam se decidea să investească într-un proiect, succesul era garantat.

Ucenicul, pe numele lui Dickie Stokes, luă o cheie enormă și încercă să strângă șurubul motorului cu aburi. Agăță apoi cheia de un braț al supapei de siguranță și începu să scotocească într-o trusă de scule după o șurubelniță.

Se îndreptă de spate și începu să caște. Din nefericire, barmanița de la localul Stars and Garters acceptase să cedeze farmecelor lui, așa că nu pusese geană pe geană toată noaptea. Nu că ar fi regretat.

În mod obișnuit, nu ar fi avut probleme, dar chiar astăzi domnul Malcolm, neghiobul ăla bătrân, aștepta un mare mahăr pe care voia cu tot dinadinsul să-l impresioneze. Își pusese ucenicul să robotească toată dimineața – întâi să frece tot atelierul, apoi să testeze fiecare cilindru, ax și șurub al motorului în parte. Firește, bătrânul ar fi trebuit să aibă mai mulți ucenici, dar n-o ducea prea bine cu banii. Tocmai de aceea trebuia să-l impresioneze pe nabab.

Dickie verifică nivelul apei și cazanul. Toate erau bune și frumoase, așa că începu să-și strângă sculele. Nu se făcea să le lase împrăștiate în văzul oaspetelui de seamă. Cum motorul făcea un zgomot infernal, nu-l auzi din prima pe domnul Malcolm.

— Dickie, vino aici! urlă acesta.

Tânărului i se opri căscatul în gât. Pesemne că bătrânul mai găsise să-i dea ceva de făcut. Motorul însă torcea ca un motan, și asta conta cel mai mult.

— Dickie, mișcă-ți fundul încoace, țărănoi de pe Tyne[15] ce ești!

Ucenicul sări ca ars. De câte ori stăpânul folosea apelativul ăsta, însemna că era pus pe harță. Nu că ar fi fost ceva în neregulă să fii născut în Newcastle; Dickie Stokes era gata să pocnească zdravăn pe oricine ar fi susținut contrariul.

Închise trusa de scule și ieși din baracă, uitând complet de cheia agățată de mânerul supapei de siguranță.

După ce trăsura îl lăsă lângă intrarea în mină, Adam traversă terenul către șopronul dărăpănat pe care James Malcolm îl folosea

drept birou. La cincizeci de metri se afla încă un șopron, la fel de dărăpănat, care adăpostea motorul cu aburi și care se hâțâna din temelii de fiecare dată când în el era pompată apa de la o mină veche și inundată.

Lui Malcolm i se ceruse să scoată toată apa afară. Dacă ar fi reușit, mina ar fi putut să se redeschidă și să aducă profit, iar prestigiul lui ar fi crescut considerabil.

Inginerul își văzu musafirul pe geam și dădu buzna afară. Era un om scund și musculos, cu brațele puternice ale unuia care pornise de jos.

— Domnule Yorke, e o plăcere să vă cunosc. Nu vă pot oferi nimic de băut chiar acum, dar ucenicul meu a dat o fugă să cumpere niște ceai.

— Nu trebuie să vă deranjați, zise Adam întinzându-i mâna prietenos. Aflase că Malcolm era un inventator foarte talentat și avea toată disponibilitatea să-l ajute. Pe mine mă interesează motorul dumneavoastră, nu ceaiul.

Cei doi intrară în birou, iar în câteva minute fiecare colțișor din încăpere fu acoperit de desenele detaliate ale lui Malcolm. Se înțelegeau de minune și vorbeau aceeași limbă – aducții, arbori cotiți și pistoane. Examinarea prototipului fu amânată pentru mai târziu, întrucât simțeau nevoia să prelungească acea discuție fascinantă.

În coliba de lângă ei, pompa urla în continuare. Având supapa de siguranță strânsă bine, presiunea din interior începu să crească, iar turația motorului crescu tot mai mult.

Aflat la hanul George, Ian Kinlock se fâțâia întruna în așteptarea trăsurii. Terminase de citit tot ziarul și nu mai avea nimic de făcut, așa că își pierduse răbdarea. Doctor și chirurg pe deasupra, nu era deloc obișnuit să stea locului. Pe deasupra, vizita la vărul lui îndepărtat din Macclesfield se dovedise teribil de plicticoasă. Era om în toată firea, ar fi trebuit să știe că sugestiile de petrecere a timpului liber făcute de mama sa nu meritau luate în considerare.

Din nefericire pentru el însă, Lady Kinlock aflase că urma să viziteze regiunea și nu văzuse nici un motiv pentru care să nu treacă și pe la vărul Euan. Avusese totuși inspirația să găsească niște scuze meșteșugite pentru a-și scurta vizita după doar două zile.

Kinlock își scoase ceasul cu lanț. Tot mai avea un sfert de oră. Se

strâmbă enervat și se așeză din nou pe scaunul din salon. S-ar fi zis că dacă rezistase eroic la atâtea conferințe medicale interminabile ar fi putut sta liniștit măcar cincisprezece minute.

Macclesfield era un centru de prelucrare a mătăsii, așa că magazinele erau pline de produse locale. Antonia ochi niște baloți de material într-o vitrină, însă entuziasmul îi lipsea cu desăvârșire.

— N-ai chef de cumpărături? o întrebă Judith, privind-o atent.

— Nu prea, recunoscu Antonia.

Însoțitoarea ei se dovedise a fi un model de tact și empatie în ultimul timp. Fără a fi prea insistentă, îi fusese mereu alături, sprijinind-o moral. Avea mare noroc cu prieteni ca Judith și Adam, așa că trebuia să facă eforturi să se comporte agreabil.

— Mai degrabă sunt curioasă în privința motorului aceluia faimos, zise ea forțându-se să surâdă. Mătase am mai văzut. N-ai vrea să ne întoarcem unde l-am lăsat pe Adam? Orice mașinărie zgomotoasă ar trebui să fie foarte interesantă.

Judith îi răspunse imediat cu un zâmbet care îi lumină fața.

— Da, și mie mi se părea mai interesant, dar am crezut că ai prefera să mergi la cumpărături.

— Asta nu dovedește nimic altceva decât că n-ar trebui să facem presupuneri despre preferințele oamenilor, se strâmbă Antonia. Hai, mergem să vedem minunăția domnului Malcolm?

Se îndepărtară din zona magazinelor și o luară spre străzile în pantă de la marginea orașului. În douăzeci de minute ajunseseră în dreptul ultimului deal.

În fața lor se așterneau clădirile minei și, un pic mai în spate, hanul numit George.

— Ce auzim acum sunt chiar motoarele în funcțiune, remarcă Judith. Când l-am lăsat pe Adam nu mi-am dat seama ce gălăgie fac.

Antonia încuviință din cap.

— Acum înțeleg de ce zicea Adam că nu se pot instala motoarele pe trăsuri – pentru că ar speria foarte tare caii.

— Și mie mi-ar fi frică, nu mi-e rușine să recunosc, replică vesel Judith.

Apoi coborâră colina.

Adam studia cu atenție desenele lui Malcolm.

— Chiar credeți că puteți face motorul să funcționeze la o presiune

de 10 atmosfere?

Inginerul aprobă, sigur pe el.

— Sigur. Am putea și mai mult dacă am găsi o soluție de etanșeizare mai bună a racordurilor cazanului, zise el scoțând o altă schiță. Uite, poate vă interesează și asta.

Adam își aruncă un ochi experimentat asupra desenului.

— Văd că ați atașat axul direct de piston. Astfel, motorul este mai compact și cred că și mai ieftin de produs. N-a făcut și Trevithick[16] ceva asemănător?

— Mda, mormăi celălalt clătinând compătimitor din cap. Omu' e genial, dar nu rezistă să-și ducă nici un proiect până la capăt. În toată Anglia sunt oameni ca mine care își construiesc mașinăriile pe baza ideilor lui.

Adam zâmbi, admirând subtilitatea cu care Malcolm îi sugerase că era competent și destoinic. Îi plăceau asocierile cu oameni destoinici.

Desfăcu schița să se uite mai bine la ea și realiză că zgomotul de fond se schimbase.

— Turațiile motorului s-au întețit de când am ajuns eu. Chiar așa, poate rezista la viteza asta?

Până atunci Malcolm fusese complet absorbit de discuția cu potențialul lui investitor, dar acum se opri să asculte.

— Fir-ar a dracului de treabă să fie! înjură el, apoi se năpusti spre ușă.

Era tardiv. Chiar în clipa în care puse mâna pe clanță, motorul cu aburi, a cărui valvă de siguranță fusese acoperită neglijent, explodă.

Antonia și Judith erau la câteva sute de metri de șopronul în care se afla motorul. Explozia se produse cu un zgomot asurzitor ce răsună în tot orașul. Suflul detonării le izbi în forță pe amândouă. Antonia începu să se clatine, iar micuța Judith aproape fu aruncată la pământ.

Șopronul se dezintegră chiar acolo, în fața lor. Prin aer pluteau nori de aburi fierbinți și mii de așchii de lemn. Din angrenajul motorului se rupseseră bucăți uriașe de fier, care după ce zburaseră în toate direcțiile se prăbușiseră și la o sută de metri depărtare.

Una dintre acele bucăți imense trecu la milimetru pe lângă un tânăr care venea înspre atelier și care acum zăcea inert pe pământ, exact unde era norul de praf mai gros. Suflul deflagrației și schijele metalice pătrunseseră și prin scândurile vechi ale biroului adăpostit în

șopron, care se nărui într-un morman de lemne.

Asurzită, Antonia rămase pe loc, privind cu groază la nenorocirea la care tocmai fusese martoră.

— Adam! țipă ea disperată, apoi o luă la fugă către dărâmături, urmată îndeaproape de Judith.

Diligența avea o întârziere de zece minute, chestiune care nu-i convenea deloc lui Ian Kinlock. Dornic să recupereze timpul pierdut, surugiul oprise doar cât să-și schimbe caii și să ia pasagerii.

În momentul exploziei, doctorul tocmai îi înmâna bagajul vizitiului. Chiar dacă se aflau la câteva sute de metri, intensitatea deflagrației fu uimitoare, iar caii începură să tropăie nervoși în două picioare și să necheze speriați.

— La naiba, bombăni Kinlock, încercând să se prindă de o margine a diligenței pentru a-și recăpăta echilibrul.

Dealurile fură zguduite de ecourile exploziei.

— Doamne apără și păzește, icni surugiul, ce-a mai fost și asta?

— Nu știu, răspunse sumbru Kinlock, dar dă-mi geanta înapoi. Cred că cineva are nevoie de un doctor.

Antonia nu putea rememora nimic coerent din filmul exploziei, ci doar frânturi de imagini. Își aducea aminte de oamenii care dăduseră buzna afară din han în mijlocul străzii, de cum se repezise să ridice bucăți de lemn încins și își rănise mâinile, de lacrimile fierbinți care îi curseseră pe obraji.

La un moment dat, un bărbat o prinsese în brațe și încercase să o ia de acolo. Antonia îl lovise cu pumnii, urlând că verișorul ei era sub dărâmături și că trebuia să îl salveze.

— Dacă era acolo, zisese bărbatul acela solid, aruncându-i o privire plină de compasiune, nu mai este nimic de făcut.

Judith făcuse și ea eforturi supraomenești s-o tragă la adăpost. Era la fel de palidă și îngrozită ca prietena ei, însă reușise să-i sugereze pe un ton calm că era posibil ca Adam să nu fi fost lângă motor, ci în birou, așa încât să fi scăpat nevătămat.

Oamenii care se îmbulziseră să dea o mână de ajutor înlăturară treptat fragmentele carbonizate. Antoniei îi venea să țipe la ei să se grăbească, dar chiar așa, cu toată panica, putea înțelege că orice mișcare bruscă ar fi riscat să-i ucidă pe cei prinși dedesubt.

Tânărul care se îndreptase spre șopron zăcea încă inconștient la

pământ. Un bărbat cu părul alb îngenunche lângă el și îi verifică cu atenție starea. La un moment dat, la urechile Antoniei ajunse zvonul că în clădirea cu motorul nu se aflase nimeni, deci erau șanse mari ca Adam să se fi aflat în birou.

Prima victimă era un bărbat solid între două vârste, inconștient, dar fără răni grave. Antonia îl ignoră, mutându-și privirea înapoi spre centrul acțiunii. În cele din urmă, după lungi și chinuitoare minute, de sub ruine fu scos trupul plin de sânge al lui Adam.

Antonia se zbătu să treacă printre bărbații care se strânseseră în jur și îngenunche lângă el. Era inert…

— Chemați imediat un chirurg! îi imploră ea pe cei din preajmă.

Părul șaten al lui Adam era năclăit de sânge și îi ascundea parțial chipul, iar trupul lui puternic era complet lipsit de vigoare. Îl strânse de mână, refuzând să creadă că ar fi putut fi mort.

— Eu sunt chirurg, se auzi o voce cu un accent scoțian pronunțat.

Antonia își ridică privirea și îl văzu pe bărbatul care le examinase și pe celelalte două victime. Se miră de cât de tânăr era chipul acela încadrat de păr alb, dar acum o preocupa un singur lucru.

— Este…? Se opri, neputând rosti propoziția până la capăt.

Chirurgul îngenunche și el lângă Adam și îi puse degetul pe jugulară.

— E *încă* în viață.

Judith o trase repede pe Antonia de acolo și rămaseră în picioare, așteptând ca medicul să examineze rănitul. Sângele se scurgea dintr-o despicătură din partea dreaptă a craniului. Era greu de crezut că un om cu o hemoragie atât de mare putea supraviețui.

Peste tot numai sânge…

Antonia își înfipse unghiile în brațul lui Judith, străduindu-se să nu leșine.

Doctorul improviză un bandaj, apoi se ridică și făcu semn să i se aducă o targă, de asemenea confecționată ad-hoc. Din mulțime se desprinseră doi bărbați vânjoși care îl suiră și îl cărară pe Adam pe acea targă până la han.

— O să se facă bine? îl întrebă Antonia pe doctor.

— Îmi pare rău, drăguță, dar n-am de unde să știu, îi răspunse el cu blândețe. Uneori și rănile minore de la cap pot sângera abundent, sper că așa se întâmplă și în cazul nostru. În calitate de chirurg, nu pot face mai mult decât să-i cos rana și să mă rog pentru el.

Se gândi să-i dea vestea bună că fractura nu ajunsese până la membrana craniană, dar se temu că detaliul nu ar fi făcut altceva decât să o îngrozească și mai tare pe tânăra și așa speriată de moarte.

— Domnul este soțul dumitale? o iscodi el.

— Nu, este vărul meu, răspunse Antonia scuturând cu vehemență din cap. De fapt, îmi e mai mult decât un văr.

— Ce pot să vă mai spun este că mi se pare un individ rezistent. E posibil ca într-o oră să se trezească și să întrebe ce s-a petrecut.

În ciuda cuvintelor liniștitoare, Antonia era convinsă că nici doctorul nu credea ce spusese.

Judith știuse de la început că Antonia și Adam erau apropiați, dar acum, când el era atât de aproape de moarte, putea vedea limpede legătura de oțel care-i unea. Atenția Antoniei se îndrepta în totalitate asupra lui, de parcă doar concentrarea ei l-ar mai fi putut ține în viață. Nici măcar nu remarcase că își rănise grav mâinile când sărise printre dărâmături să dea lemnele la o parte.

Ca de obicei, lui Judith îi revenea sarcina să se ocupe de lucrurile banale, întrucât era o ființă extrem de responsabilă și cu sânge-rece.

După ce victimele fură pansate, Judith îl rugă pe doctor să o îngrijească și pe prietena ei, apoi trimise vorbă la Thornleigh să li se aducă haine curate și ordonă ca slujnica Antoniei să vină de îndată. Se ocupă să găsească locuri de cazare și ceva de mâncat. Toate în zăpăceala aceea generală.

Trimise un bilet și la Londra, gândindu-se că se impunea ca lordul Launceston să afle despre accidentul prietenului său.

Tot ea stătu de vorbă și cu James Malcolm, neputând să nu se întrebe dacă îngrijorarea acestuia avea ca obiect persoana lui Adam sau eventuala pierdere a unui potențial investitor. Malcolm se alesese doar cu un braț rupt, iar ucenicul lui, cel care se părea că provocase accidentul dintr-o neglijență crasă, numai cu o pierdere temporară a cunoștinței.

I se părea necinstit ca ei să fi scăpat teferi în timp ce viața lui Adam atârna de un fir de păr. Antonia nu se urni de la căpătâiul lui Adam și nu reacționă la ce se întâmpla în jurul ei decât de două ori: prima dată când o rugă pe Judith să le promită o recompensă oamenilor care participaseră la salvarea victimelor și a doua oară când apelă la toată puterea ei de persuasiune pentru a-l convinge pe chirurg, Ian Kinlock,

să rămână și să se ocupe de Adam. Apariția lui la fața locului fusese providențială, și reușise să câștige cu repeziciune încrederea tuturor pentru modul în care se îngrijise întâi de cei accidentați grav, iar apoi de cei cu răni superficiale.

Medicul rămase o bună bucată de vreme lângă Adam și-i curăță rana, i-o cusu, apoi verifică dacă nu cumva mai existau și alte leziuni. Inițial dorise să plece a doua zi de dimineață către Scoția, dar cedase la stăruințele Antoniei și promisese că va rămâne cel puțin încă vreo câteva zile.

Lui Judith i se părea că doctorului nu-i prea păsa defel de rugămințile femeilor, dar iată că nu putuse rămâne de piatră în fața Antoniei. Altele s-ar fi agitat în stânga și-n dreapta cu privirile rătăcite și n-ar fi dormit cu nopțile dacă ar fi trecut prin ce trecea stăpâna ei. Antonia însă rămăsese la fel de frumoasă, iar ochii îi ardeau ca unei sfinte dintr-o pictură renascentistă.

Antonia se lăsă cu greu convinsă să se odihnească puțin și cedă doar când Judith îi promise că avea să-l vegheze ea pe Adam în acel interval.

În cea mai mare parte a timpului rămaseră amândouă lângă Adam, care zăcea la fel de palid ca o efigie de marmură, mișcarea ritmică a pieptului fiind singurul semn că mai era în viață.

Judith se gândi o clipă dacă să-i spună sau nu Antoniei că se logodise cu Adam, dar ideea i se păru de-a dreptul respingătoare acum, când poate viața lui se mai măsura în minute sau ore. Mai avea un motiv – voia să-și țină durerea doar pentru ea.

Doar când se retrăgea să se odihnească și o lăsa pe Antonia lângă el își permitea luxul de a plânge. Plânse pentru Adam, un bărbat plin de bunătate și inteligență, care acum era la un pas de moarte. Plânse și pentru ea, pentru faptul că cea mai mare fericire pe care o avusese părea să se termine înainte de a fi început cu adevărat.

În a treia noapte de la explozie, Antonia se afla lângă Adam. În ultimele douăsprezece ore el începuse să se zvârcolească, progres lăudat de doctorul Kinlock, dar încă nu-și recăpătase cunoștința.

Una dintre perspectivele terifiante pe care i le menționase medicul fusese că era posibil ca Adam să supraviețuiască, dar cu leziuni grave ale creierului. Cu cât stătea mai mult în comă, cu atât risca mai mult.

Antonia nu voia să se gândească la așa ceva. *Nu se gândea la așa*

ceva. Știa că atât doctorul, cât și Judith se așteptau la ce era mai rău, dar ea refuza să creadă că Adam nu avea să se refacă pe deplin. Ea, care evitase întotdeauna oamenii bolnavi și spitalele, petrecuse acum ore întregi picurând supa cu pipeta în gura vărului ei. O scotea din minți faptul că era singura dată când Adam avea nevoie de ajutorul ei, iar ea nu putea face mai nimic pentru el. I se părea de-a dreptul monstruos, în condițiile în care o salvase de atâtea ori din încurcăturile pe care le provocase chiar ea.

Îl cunoștea pe Adam de când avea patru ani, dar numai acum putea înțelege ce gol imens i-ar fi lăsat în suflet moartea lui. Pe când era în Asia, îi fusese de ajuns să-l știe bine sănătos și nutrise convingerea că într-o bună zi avea să-l revadă. Acum însă, Adam era periculos de aproape să plece într-o călătorie din care nimeni nu se întorsese vreodată.

În ultimele două zile, Antonia mai înțelesese ceva: Adam o ceruse în căsătorie în deplină cunoștință de cauză. Este adevărat că nu fusese foarte convingător, de parcă aruncase acea propunere pentru a-i testa reacția; ea preferase să o trateze ca pe o glumă, căci un refuz ar fi creat o situație jenantă între ei.

Fusese o lașă. Era în continuare supărată pe el pentru că o părăsise atât de brusc atunci când plecase în Asia. Poate că voise să-l pedepsească; poate că voise să-l facă să se simtă cum se simțise și ea de mult.

Iar Adam, nevrând să pară un om slab, până la urmă îi acceptase refuzul fără comentarii. Poate că nu o iubea în modul acela pe care ea îl considera romantic, dar intensitatea sentimentelor lui era mai presus de orice îndoială.

Prin egoismul și dorința ei de a evita orice neplăcere îl rănise enorm, dar el nu-i reproșase absolut nimic. Nici nu era de mirare că putuse să-i vorbească despre dragostea generoasă.

Acum se ruga nu numai ca Adam să supraviețuiască, ci și pentru un prilej de a se revanșa pentru lipsa ei de sensibilitate din trecut. I se părea ironic faptul că de la producerea tragediei se gândise foarte rar la lordul Launceston. Deși se crezuse îndrăgostită de Simon, iată că sentimentele ei pentru Adam erau mult mai adânci.

Îl mângâie ușor pe obraz. Valetul lui îl bărbierise cu o zi înainte, dar deja îi simțea pielea aspră.

Copleșită de tandrețe și roasă de remușcări, își făcu o promisiune

solemnă. Dacă Adam se însănătoșea și încă o mai voia, avea să se mărite cu el. Nu se considera nici pe departe marea răsplată pe care o merita Adam, dar dacă i s-ar mai fi dat o șansă, și-ar fi petrecut tot restul vieții încercând să facă uitată indiferența cu care îi tratase iubirea.

Îl mângâie din nou. Tenul lui bronzat era moale și cald. Îi studie cu atenție chipul la lumina palidă a lumânării, încercând să-l vadă cu alți ochi. Maxilarul lui puternic trăda hotărâre și încăpățânare, trăsături pe care nu și le etalase niciodată în fața ei, iar ridurile acelea subțiri le făcuse pentru că zâmbea mai tot timpul.

Nu ar fi putut să mai privească pe nimeni cu ochii cu care îl privise pe Lord Launceston, dar chipul lui Adam i se părea mult mai familiar și mai aproape de inima ei. Se aplecă și îl sărută ușor pe buze.

Își ridică încet capul și constată cu stupoare că Adam deschisese ochii și se holba la ea. Era atât de aproape de el, încât putea vedea firișoarele maronii care îi brăzdau irisurile cenușii, precum și confuzia din adâncul lor.

— Adam? șopti ea cu răsuflarea tăiată.

— A-dam? repetă el cu greu. Cuvintele răsunaseră artificial, ca și cum ar fi vorbit pentru prima oară.

Antonia luă paharul cu apă de pe tăblia patului și îi dădu să soarbă din el. Vru să-i trezească pe Judith sau pe doctor, dar era deja ora trei dimineața, așa că n-avea rost să-i deranjeze.

Adam se încumetă să vorbească din nou, de data asta mai tare, dar tot nesigur.

— Un-de mă a-flu?

— La un han din Macclesfield, aproape de locul unde s-a petrecut explozia.

Chipul lui se schimonosi sub bandaj.

— Ex-plo-zi-a?

Doctorul Kinlock o prevenise că era posibil să nu-și mai aducă aminte nimic.

— Te-ai dus în vizită la domnul Malcolm, inginerul, să vorbești cu el despre un motor cu aburi. Motorul a explodat și tu ai fost rănit. Când Adam își duse mâna la cap și constată că era bandajat, Antonia îi explică: Ți-ai spart capul destul de rău și te-ai ales și cu ceva vânătăi, dar nu ți-ai rupt nici un os.

Adam își mută privirea în gol. După toate aparențele, încerca să

pună cap la cap toate aceste informații. În cele din urmă își ridică din nou ochii spre ea.

— Tu cine ești?

Întrebarea o lovi ca un fulger. Singura explicație pentru faptul că nu o mai recunoștea era prezența unei leziuni la nivelul creierului. Se agăță de speranța că era doar o stare posttraumatică trecătoare.

— Eu sunt Antonia, rosti ea clar.

Nu, nu putea fi atât de grav. Ochii lui serioși exprimau inteligență. Adam își ridică încet o mână și îi atinse șuvița de păr auriu care îi acoperea umărul.

— Frumos.

— Întotdeauna mi-ai lăudat părul, zâmbi ea.

— Eu cine sunt?

Întrebarea era și mai înspăimântătoare decât prima, dar măcar nu o mai luase pe nepregătite.

— Te numești Adam Yorke, iar eu sunt verișoara ta. Ai douăzeci și nouă de ani. Am crescut împreună și o bună parte din viață ți-ai petrecut-o într-un loc numit Thornleigh.

— Suntem ca frate și soră?

— Nu chiar. Apoi, dintr-un impuls de tandrețe și vrând să-și respecte promisiunea pe care și-o făcuse, Antonia adăugă: De fapt, urmează să ne căsătorim.

---

[15] Newcastle upon Tyne – oraș din nord-estul Angliei, unde se vorbește un dialect aparte, numit *Geordie* (n.tr.)

[16] Richard Trevithick (1771–1833) – inventator și inginer minier născut în Cornwall, constructorul primei locomotive cu aburi (n.tr.)

capitolul 7

Afirmația aceasta îi captă atenția.

— Cum de te-am convins? o întrebă el, făcând ochii mari.

Tonul lui încă păstra nota aceea de bășcălie care-i era caracteristică. Antonia se simți cumva ușurată. N-ar fi putut vorbi așa dacă ar fi suferit o traumă mult mai severă. Era doar dezorientat.

— Nici n-a trebuit să mă convingi, că ne-am și logodit, îl tachină ea. A fost ideea amândurora.

Dintr-odată, un gând nu-i mai dădu pace. Când avea să-și revină, Adam urma să-și aducă aminte că nu fuseseră logodiți. Era adevărat că o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Cele două acțiuni se petrecuseră însă în momente diferite, iar ea nu apucase să-și exprime încuviințarea.

Dar când ar fi putut, de vreme ce doar acum se ivise ocazia? Antonia își dădu seama că putea fi acuzată ușor de minciună.

Doctorul Kinlock îi atrăsese atenția că pacienții cu traume serioase ale craniului pot suferi de amnezie, așa că se hotărî să-i explice:

— Ne cunoaștem dintotdeauna, și atunci decizia de a ne logodi a venit ca o urmare firească. Dar țin să te avertizez că nimeni altcineva nu e la curent cu planul nostru. „Nici măcar tu“, își zise. O privea cu un interes și o intensitate aparte, așa că hotărî să continue cu prudență: De fapt n-a fost o logodnă oficială, ci doar o înțelegere de comun acord. Dacă vrei, poți să te răzgândești.

Adam făcu o mutră caraghioasă, așa cum numai el putea face.

— Ce faci, Antonia, deja încerci să te sustragi? zise el, luând-o de mână.

Chiar dacă nu o recunoștea, era evident că se simțea în largul lui.

— Nu, să știi că nu încerc deloc să mă sustrag, răspunse ea, bucuroasă că începea să-și revină. Dar cel mai important este să te înzdrăvenești. Mai vedem după aceea dacă ne căsătorim sau nu.

— Pentru mine cel mai important este să aflu dacă o să ne căsătorim sau nu, replică Adam confuz.

Antonia, brusc atentă, îi aruncă o ocheadă bănuitoare.

— Adam, îți aduci aminte exact ce s-a petrecut, sau râzi de mine?

Imediat însă îi văzu privirea goală.

— Aș vrea eu… să pot să râd.

Doamne Dumnezeule, nici nu-și revenise bine din comă și ea deja

îl suspecta și-l lua peste picior. Amintirile i se șterseseră complet, chestiune cel puțin enervantă. Antonia îl strânse ușor de mână.

— Nu-ți face griji, dragule. Doctorul Kinlock a spus că după ce te vei trezi mintea îți va juca feste. O să-ți revii în câteva zile.

Afecțiunea pe care i-o purta era într-adevăr specială.

Când se trezi din nou, știu dinainte să deschidă ochii că afară era ziuă. Probabil că asta se datora unui instinct primordial care îl făcea să se teamă de necunoscut, același care îi ordona creierului să facă eforturi de a-și aduce aminte.

Singurele amintiri păstrate erau legate de o conversație scurtă cu o femeie atât de frumoasă, încât nu-i venea să creadă că ar fi putut-o uita. Ciudat că își pierduse memoria, dar încă știa să vorbească.

Prin minte îi treceau tot felul de cuvinte pe care le recunoștea. Cal. Știa cum arată un cal. Dar imaginea era oare a unui cal anume, poate a calului său, sau era pur și simplu reprezentarea generală a patrupedului? Deocamdată nu-și putea răspunde deloc la această întrebare, așa că trecu la următoarea problemă.

Avea o minte logică, limpede, care îl ajuta să înțeleagă concepte și să-și ridice întrebări. Totuși, cum era posibil să știe că există dar să nu știe cine e? Altă chestiune rămasă momentan fără răspuns.

Corpul i se încordase în timp ce făcuse aceste exerciții mentale. Se forță să se relaxeze. Din punct de vedere fizic nu era în nici un pericol.

Dar din punct de vedere psihic? Minunata Antonia îi dăduse asigurări că în câteva zile avea să-și revină complet, indiferent ce presupunea asta. Ar fi vrut s-o creadă, dar bănuia că voise doar să-l încurajeze.

Gata, petrecuse prea mult timp în întuneric. Deschise ochii, sperând să o vadă lângă el. Nu era acolo, așa că se bosumflă un pic. Lângă pat se afla o altă femeie, care stătea aplecată deasupra unui gherghef și cosea. Era minionă și drăguță, dar nu era Antonia.

Sesizându-i mișcările, necunoscuta își ridică încet privirea și îi zâmbi, iar ochii ei albaștri-cenușii se luminară brusc.

— Slavă cerului că te-ai trezit! Cum te simți astăzi, Adam?

— De vreme ce amândouă îmi ziceți așa, înseamnă că așa mă cheamă, bombăni el. Nu mai am ce să comentez.

Răspunsul lui o descumpăni puțin, astfel că lăsă cadrul de lemn deoparte.

— Tot nu-ți aduci aminte cine ești?

— Nu. Văzându-i dezamăgirea, simți nevoia să continue: Îmi pare rău, nu știu nici cine ești tu. Ești cumva vreo altă verișoară de care nu-mi aduc aminte?

— Nu, mă numesc Judith Winslow și sunt doamna de companie a Antoniei. Noi doi, începu ea șovăitor, neștiind cât de mult să-i spună, ne-am întâlnit acum câteva săptămâni, chiar după ce te-ai întors din India.

— India? Numele îi stârni instantaneu mai multe imagini: o hartă, un vapor, un bazar plin de lume, un amestec de mirosuri, sunete și culori. Cred că mai am mult până să-mi revin de-a binelea, constată el. Ar fi vrut să pară degajat, dar în realitate simțea frica pătrunzându-i în oase. Era treaz, se simțea destul de bine, putea să vorbească, însă viața și trecutul lui rămâneau o mare enigmă. Încercând să se controleze, mărturisi: Nu mi-am adus aminte nici măcar de Antonia, ceea ce cred că este destul de grav, având în vedere că urmează să ne căsătorim.

Judith Winslow încremeni; doar zvâcnirea fină a pulsului o deosebea de o statuie.

— Ești logodit cu Lady Antonia? Credeam că nu-ți mai amintești nimic.

— Observ că vestea te-a surprins. Antonia m-a prevenit că nu mai știe nimeni. Se încruntă și încercă să-și aducă aminte discuția cu Antonia și reacția pe care o avusese el la aflarea acestei informații. Nu mi-am adus aminte nici de logodnă, cum nu mi-am adus aminte de nimic, dar când mi-a spus am avut un sentiment extrem de agreabil. Nici pe ea n-am recunoscut-o, deși chipul ei mi se pare familiar.

Judith vru să spună ceva, dar se opri și rămase cu privirea în gol.

— Înțeleg. Da, mă miră această veste, zise în cele din urmă cu vocea tremurată, apoi se ridică în picioare. Mă duc să-l caut pe doctorul Kinlock. A cerut să-i dăm de știre când te trezești.

Adam căzu pe gânduri. Reacția ei vădise mai mult decât o surprindere oarecare. Oftă și își propuse să mediteze la asta ulterior, pentru că deocamdată nu pricepea nimic.

După ce Judith ieși din cameră, se ridică în fund. Capul începu să-i vâjâie și simți tot felul de junghiuri, dar în linii mari trupul asculta de comenzi. Pe când își aranja pernele la spate, în cameră intră un bărbat robust cu tenul arămiu și trăsături tinerești, dar cu un păr extraordinar de alb. Emanând un aer degajat și plin de energie, acesta

trebuia să fie chiar doctorul Kinlock.

— Vă cunosc? se interesă Adam sec.

— Nu, dar aveți o scuză, replică voios medicul. Mă numesc Ian Kinlock. Mă aflam întâmplător în apropiere când motorul domnului Malcolm a găsit de cuviință să explodeze. Trebuia să fiu în Scoția deja, dar fermecătoarea dumitale verișoară m-a convins să mai rămân câteva zile.

Kinlock îl examină cu atenție, iar la final îi puse o serie de întrebări. La cele despre trecutul pacientului nu primi nici un răspuns; la cele despre lucruri, locuri și idei, Adam știu în mare parte să răspundă, deși uneori trebuia să se concentreze mai mult.

După terminarea interogatoriului, doctorul îi întinse un creion și o foaie de hârtie și îi ceru să-și scrie numele. Adam luă creionul și constată că știa cum se ține, dar nu avea habar cum se folosește, ceea ce-l înfurie la culme.

Kinlock i-l luă din mână și scrise mare „Adam Yorke“.

— Ce ziceți, acum puteți? se interesă el, dându-i foaia și creionul înapoi.

Adam avu nevoie doar de o fracțiune de secundă pentru a recunoaște cuvintele. Le copie cu exactitate și fără a sta pe gânduri, iar apoi se semnă.

Rămase cu privirea ațintită la semnătură, dându-și seama că o mai scrisese de mii de ori înainte.

— Mâna are memorie, dar creierul meu nu.

— N-o să vă zic să nu vă îngrijorați, pentru că este un sfat stupid și inutil, spuse Kinlock, așezându-se pe scaunul de lângă pat. Să nu-ți poți aminti trecutul constituie un motiv serios de îngrijorare. Pe de altă parte, consider că sunteți o persoană cu o cultură vastă și multe cunoștințe. Așadar, chiar dacă unele lucruri vi se par ciudate la început, cum a fost scrisul, sunt șanse mari să vă readuceți aminte despre ce e vorba.

— Vreți cumva să mă pregătiți sufletește pentru cazul în care nu îmi voi aminti deloc cine sunt?

— Nu, spuse scoțianul cu un rictus. Nu am de unde să știu ce-o să se întâmple. Suferiți de ceva ce poartă numele de amnezie, adică de pierderea memoriei. Adevărul este că noi, medicii, habar n-avem ce-i cu ea, dar măcar ne-am priceput să-i găsim un nume. Sunt șanse mari ca memoria să vă revină brusc în următoarele săptămâni. Oricum,

nici după aceea nu vă veți aminti evenimentele petrecute în jurul accidentului și este posibil să uitați de perioada aceasta de convalescență.

— Dar există și varianta să nu-mi mai aduc aminte nimic?

— Se poate, oftă Kinlock. Știm prea puține despre corpul omenesc și încă și mai puține despre cum funcționează creierul. Cazuri ca acesta sunt extrem de rare și de aceea nici nu au fost studiate temeinic. Să știți că sunteți norocos – abilitățile mentale nu v-au fost deteriorate. Puteți scrie, puteți vorbi clar și gândi limpede. Eu, personal, sunt de părere că vă veți reveni.

— Dar dacă nu…?

— Dacă nu, atunci puteți considera că aceasta este prima zi a noii dumneavoastră vieți, îi răspunse medicul pe șleau. Chiar dacă nu vă veți aminti viața de dinainte, aveți o bază solidă de informații, sunteți inteligent și aveți prieteni dornici să vă ajute.

— Acum îmi spuneți că situația mi s-ar putea deteriora.

— Da. Încercați să vă aduceți aminte de vorbele mele în momentele în care vă veți simți copleșit de situație, zise Kinlock ridicându-se în picioare. Plec în jurul prânzului. Nu mi-am mai văzut familia de cinci ani, așa că sper să mă iertați pentru că-i dau zor. Nu cred că mai aveți nevoie de îngrijire medicală. Soarta dumneavoastră nu mai depinde de mâna omului.

— Vă mulțumesc pentru tot, domnule doctor. Sfatul pe care i-l dăduse era într-adevăr prețios, dar greu de urmat. Îi întinse mâna și nu se putu abține să nu-l întrebe cu amărăciune: Suntem suma experiențelor, alegerilor și amintirilor noastre. Ce este un om fără trecut?

Medicul îl strânse ferm de mână și îi aruncă o privire plină de compasiune.

— Este tot om, domnule Yorke, rosti el, apoi dădu scurt din cap, se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

*

Judith reușise să-și păstreze cumpătul, ieșise din camera lui Adam și îl chemase pe doctor, dar acele vorbe îi ricoșau necontenit prin minte: „Urmează să ne căsătorim“.

În ultimele zile se resemnase cumva la gândul că putea să-l piardă pe Adam sau că avea să rămână infirm pe viață, dar nici nu-i trecuse

prin minte posibilitatea de a-l pierde în favoarea Antoniei. Chiar și după ce se despărțise de Lord Launceston, Adam se comportase ca un frate cu Antonia, fără să facă nici cel mai mic gest dubios. Lui Judith i se confesase, pe Judith o sărutase.

Își reaminti cât de tandru fusese cu ea. De durere, își înfipse dinții în buza de jos până aproape îi dădu sângele. Intră în salonașul privat. Din fericire nu mai era nimeni acolo. Traversă încet camera, ca o făptură din porțelan care se temea să nu se spargă, și se așeză în scaunul Windsor din colț. Putuse oare Adam să o ceară pe Antonia în căsătorie, fără a rupe mai întâi logodna lor? Adam cel pe care îl știa ea – cel pe care credea că-l știe – era prea cinstit ca să se poarte atât de mârșav.

N-ar fi fost însă primul bărbat din lume care să facă asemenea grozăvie în numele dragostei. În plus, oricum o iubise dintotdeauna pe verișoara lui. Poate că Antonia, cu inima frântă de pierderea lui Simon, îi dăduse unele semne că ar fi fost dispusă la o legătură, iar Adam nu putuse rezista în fața femeii pe care o dorea atât de tare.

Judith încercă să-și facă ordine în sentimente. Cât din supărarea ei se datora doar egoismului și posesivității ei, cât era furie din cauza pierderii siguranței pe care o reprezenta Adam și cât regreta de fapt că îl pierduse pe el ca om?

Constată fără nici o tragere de inimă că o afectau toate trei aspectele. Ținea foarte mult la Adam, dar în același timp se simțise bine știind că avea să fie protejată și susținută de el. I se părea destul de nedrept ca Antonia să se bucure de dragostea ambilor bărbați.

Chiar în acea clipă, ușa se deschise și în salon își făcu apariția Antonia, urmată de o servitoare care ducea o tavă cu gustări și ceai. Probabil că de abia se trezise. Arăta și mai tânără ca de obicei, cu părul curgându-i liber pe umeri și chipul radios.

Apucaseră să schimbe două vorbe și în zori, când Antonia se dusese să se culce și o lăsase pe Judith în locul ei. Antonia îi împărtășise bucuria produsă de faptul că vărul ei se trezise și fusese coerent, precum și vestea mai puțin îmbucurătoare că nu-și aducea aminte nimic. Nu pomenise nimic despre căsătorie.

Spre deosebire de doamna ei de companie, Antonia deborda de fericire.

— Presupun că Adam s-a trezit de dimineață și l-ai trimis pe doctorul Kinlock să-l vadă. Se așeză pe un scaun și îi zise slujnicei să

toarne ceai pentru ea și pentru Judith. După ce rămaseră singure, își unse o brioșă cu unt. Și-a mai amintit câte ceva? vru ea să știe.

— Mă tem că nu, răspunse Judith sorbind din ceaiul fierbinte. Nu m-a recunoscut, și nici după ce i-am zis cum mă cheamă și cine sunt n-a avut vreo revelație. Oricum, mi-a spus în treacăt că voi sunteți logodiți.

Antonia se înecă dintr-odată cu mâncarea. După ce se potoli din tușit, zise cu o voce vinovată:

— Te gândești probabil că e prea curând după despărțirea de lordul Launceston și că oi fi vreun monstru de infidelitate.

Lui Judith îi venea să urle. „Habar n-ai ce gândesc!“ Se limită însă la un comentariu ușor caustic:

— Da, mi se pare cam din pripă.

Antonia era concentrată să întindă marmeladă pe cealaltă jumătate a brioșei.

— Nu-i chiar așa, să știi. Am ținut întotdeauna la Adam și el la mine. După logodna eșuată cu Simon, mi-am dat seama cât de tare am putut să mă amăgesc singură, crezând că sunt îndrăgostită de un bărbat superb pe care nici nu-l cunoșteam. Mi-am dat seama că de fapt pe Adam îl voiam.

Vorbele ei erau dezgustător de adevărate.

— Ce noroc pe capul tău, replică Judith cu o răutate neintenționată. Și pe Adam nu l-a deranjat că e folosit ca plasă de siguranță?

— Nu mă folosesc de Adam, i-o tăie Antonia scurt, aruncându-i o privire fulgerătoare. De aceea cred că ar fi bine ca pentru o perioadă să nu spunem nimănui despre logodna noastră. Eram convinsă că ceilalți nu vor înțelege. Nici măcar tu nu înțelegi.

Judith avea un gust amar în gură.

— Și când v-ați logodit? Trebuie să fi fost ceva foarte intens și pe furiș, de vreme ce n-am fost în stare să vă ghicesc idila ce se petrecea chiar sub nasul meu.

— Acum… câteva zile, chiar înainte de accident, răspunse Antonia vag.

Judith intui că nu îi spunea tot. Stăpâna ei nu se pricepea deloc să mintă.

Antonia insistă pe acest subiect, de parcă ar fi avut nevoie de încuviințarea prietenei sale.

— Serios, aș da orice ca să-l fac fericit pe Adam. Merită tot ce-i mai bun.

Nimeni n-ar fi putut să-i tăgăduiască sinceritatea. Indiferent de motive, ținea cu adevărat la Adam și chiar își dorea să se mărite cu el.

Orice altă femeie să fi fost în locul Antoniei, Judith s-ar fi luptat pentru Adam și ar fi spus adevărul. Dar era taman Antonia, cea care se arătase mai mult decât generoasă cu o văduvă tânără și neajutorată, cea care îi oferise încredere și dragoste și respect, cerându-i în schimb doar prietenia ei.

Ce fel de prietenă ar fi atacat-o acum, când era atât de vulnerabilă? Și cum ar fi putut Judith să ridice pretenții în momentul în care când bărbatul acela nici măcar nu o recunoscuse, ba acceptase deja varianta de adevăr a Antoniei?

Singura ei șansă era ca Adam să-și revină și să-și aducă aminte că era logodit cu ea. Rămânea însă un risc imposibil de neglijat: dacă după aceea, în deplină cunoștință de cauză, o alegea pe Antonia?

Gândurile îi fură întrerupte de doctorul Kinlock, care intră în cameră în acel moment, scutind-o de răspunsul pe care-l aștepta Antonia. Medicul avea geanta în mână și era îmbrăcat de drum.

— Voiam să discutăm înainte de a pleca, zise el, apoi le explică pe scurt starea pacientului și faptul că nu avea de unde ști dacă avea să-și revină sau nu.

— Putem să-l scoatem din cameră? se interesă Antonia.

— Da, răspunse acesta cu zâmbetul agățat în colțul gurii. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că vă va fi imposibil să-l mai rețineți în pat pe domnul Yorke. Încercați să-l convingeți să nu se încumete să facă nimic nesăbuit, cel puțin o perioadă.

— Și noi cum putem să-l ajutăm?

— Puteți să-i povestiți sau să-l puneți în contact direct cu lucruri semnificative din trecutul lui. Asta ar putea să-i declanșeze brusc un declic și să înceapă să-și amintească. Să nu-l tratați însă ca pe un ciudat și nu îl forțați, le preveni Kinlock. Cu cât încearcă mai tare să-și amintească ceva, cu atât se va recupera mai greu. Aveți răbdare cu el când îl veți vedea frustrat și furios. Se opri câteva clipe, apoi adăugă: Și să nu vă mire prea tare dacă o să vi se pară schimbat față de cum era înainte.

— Cum adică? întrebă Antonia bănuitoare. E posibil ca o lovitură la cap să provoace nebunie?

— Da, este posibil, dar nu și în cazul vărului dumitale, răspunse încruntat Kinlock; voia să le explice mai amănunțit și își găsea greu cuvintele. Cu toții alegem să ne expunem doar fațetele pe care vrem să ni le vadă ceilalți. Având în vedere că domnul Yorke nu știe cine era și ce făcea în trecut, este posibil să-i vedeți unele fațete noi.

— Dar eu îl cunosc bine!

— Cât de bine ajungem să cunoaștem pe cineva? întrebă medicul filozofic. Câteodată, tocmai oamenii pe care îi cunoaștem de-o veșnicie sunt cei pe care nu putem să-i vedem cu adevărat. Iar în cazul vostru, oricum nu v-ați văzut câțiva ani.

— Poate, replică sec Antonia, fără a fi deloc convinsă de spusele lui, apoi se ridică în picioare. Vă mulțumim pentru tot ce ați făcut pentru noi, domnule doctor. Nu pot exprima prin cuvinte cât de mult a însemnat pentru mine șederea dumneavoastră aici.

— Am făcut câteva vizite și la spitalul local, unde am operat benevol câțiva pacienți fără posibilități materiale, așa că n-am irosit nici o clipă. Kinlock scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei. Aceasta este adresa familiei mele din Scoția. În următoarele săptămâni mă găsiți aici, apoi va trebui să plec la Londra, la spitalul Sfântul Bartolomeu. V-aș fi recunoscător dacă m-ați ține la curent cu progresele domnului Yorke. Este un caz interesant pentru mine.

— Sigur că da. Antonia împături cu grijă hârtia, deși în sinea ei găsea mai degrabă morbidă această curiozitate. Dacă reveniți în sud în următoarele săptămâni, poate ne mai faceți o vizită, ce ziceți?

— Sunt convins că în Derbyshire mai există și alți doctori, replică el amuzat.

— Da, dar eu vă prefer pe dumneavoastră, spuse Antonia, aruncându-i unul dintre zâmbetele ei irezistibile. Sunteți cel mai puțin arogant doctor pe care l-am cunoscut vreodată.

— O iau ca pe un compliment, chicoti Kinlock, apoi îi sărută mâna. Prea bine atunci, dacă doriți, pot să trec pe aici în drum spre Londra.

Cum de afară se auzeau tropot de copite și huruit de roți, se grăbi să-și ia rămas-bun și să plece.

— Vrei să ne întoarcem astăzi la Thornleigh? întrebă Judith când rămaseră singure.

Antonia își alungă pe de chip expresia de îngrijorare pe care i-o indusese doctorul.

— Da. Cred că Adam își va reveni mai repede dacă îl ducem în

mediul lui familiar.

Judith încuviință tăcută. Avea și ea destule motive pentru care să-i grăbească însănătoșirea.

La hotelul său din Londra, lordul Launceston, care tocmai se întorsese de la Observatorul Regal din Greenwich, găsi scrisoarea de la Judith Winslow. Adam îi era mai apropiat ca un frate, iar gândul că acum putea fi mort i se părea de neconceput.

Avusese intenția să mai aștepte câteva zile până să plece în Derbyshire să vadă dacă mai exista vreo cale de împăcare cu Antonia. Acum însă uită de toate planurile și îi ordonă de îndată servitorului să-i rezerve bilet la diligența către nordul țării.

capitolul 8

Doctorul Kinlock avusese dreptate, se gândi Antonia. Adam se comporta altfel, dar poate nu era nimic deosebit pentru cineva care își pierduse complet memoria. Ajunseseră la Thornleigh și îl rugase să se ducă să se odihnească, dar el o refuzase politicos, după care ceruse permisiunea să viziteze conacul.

Nedorind să-l lase singur, mai ales că orice nou-venit se putea pierde cu ușurință, se oferi să-l însoțească. Îi venea foarte greu să-l trateze ca pe un necunoscut.

În afară de bandajul care îi acoperea parțial capul, Adam arăta la fel. Acum însă aducea mai mult a felină în căutarea prăzii, așa se strecura printre holurile și coridoarele casei, cu privirea ageră și mereu la pândă. Deși era o persoană destul de solidă, pășea încet și cu vigilență, ca și cum se aștepta să-i răsară ceva de după colț. Dacă ar fi avut mustăți de pisică, sigur ar fi amușinat cu ele.

Antonia spera ca el să găsească un detaliu care să-i descătușeze amintirile, dar degeaba. Ajunseră în aripa de vest, vizitară sala de bal și galeria de tablouri, apoi îi sugeră să meargă și în camera de studiu, aflată la ultimul etaj, alături de dormitoarele copiilor. Mansarda avea tavane joase și o priveliște splendidă spre dealurile din jur.

— Petreceam o groază de vreme aici când eram mici, îi spuse ea în timp ce păși în cameră.

Adam se opri în dreptul unui birou vechi și își plimbă degetele peste suprafața în care generații de copii plictisiți își scrijeliseră numele.

— Uite un A.Y., comentă el. Probabil că eu am făcut asta.

Antonia încuviință din cap.

— Da. Sunt cele mai elegante inițiale. Te-ai priceput întotdeauna la cioplit în lemn. Mai târziu o să-ți arăt niște figurine pe care le-ai sculptat când erai un pic mai mare.

Adam se concentră câteva secunde, încercând să asocieze această informație cu o imagine din minte, dar nu reuși. Se duse spre rafturile pline de cărți și jucării ponosite și se opri să se uite la un puzzle gata făcut ce reprezenta harta lumii.

— Așa învățam geografie?

— La primele lecții, spuse ea. Erai tot timpul interesat de locuri îndepărtate. Uite, globul acela pământesc ți l-am făcut eu cadou când

ai împlinit unsprezece ani.

Adam ridică piesa de puzzle pe care se afla Franța și începu să recite:

— Împărat Napoleon, Sistemul Continental, blocada. Capitala la Paris, printre produsele importante se numără mătasea și filozofii. Așeză fragmentul la loc, apoi se duse spre globul pământesc. Sf. Elena, Capul Bunei Speranțe, Madagascar, Oceanul Indian. Aș putea să mă îmbarc chiar azi spre Bombay, deși propriul meu nume îmi sună mai necunoscut decât numele unei țări străine.

Dădu un bobârnac globului și rămase cu privirea ațintită spre el.

— Spui că globul ăsta a fost al meu, iar mie nu-mi sugerează absolut nimic. Bizar, nu crezi? Parcă aș avea în cap un perete de sticlă care îmi separă informațiile personale de cele impersonale. Vru să-și plimbe degetele prin păr, dar descoperi cu surprindere prezența bandajului. Cum de am ajuns să locuim în aceeași casă?

— Ai rămas orfan la șapte ani.

Antonia nu știa cât de mult să-i dezvăluie despre copilăria lui.

— Cine au fost părinții mei? o întrebă el.

— Tatăl tău era văr cu tatăl meu. Îl chema James Thornton.

Îi zări o strălucire în priviri și știu că înțelesese.

— Aha. Deci pe mama mea o chema Yorke, zise el pe un ton indiferent. Și cu ce se ocupa, era cameristă sau actriță?

— Nici una, nici alta. Antonia înghiți în sec, dorindu-și ca el să nu fi vrut să discute un subiect atât de delicat. Nu putea nici să-l mintă, ar fi însemnat să-l saboteze. S-a născut într-o familie respectabilă, iar tatăl ei era un preot nonconformist foarte strict. Tatăl tău a fost un politician radical cu un suflet boem, care nu credea în ceva atât de superficial precum căsătoria. Mama ta a fugit cu el, iar ambele familii i-au renegat. Au trăit împreună până la moartea lui. Ai rămas în continuare cu mama ta, care începuse să lucreze ca croitoreasă pentru a vă putea întreține. A murit și ea, iar după aceea a trebuit să fii ajutor de coșar câteva luni, până când tatăl meu a reușit să-ți dea de urmă.

Mișcată de expresia încordată de pe chipul lui, Antonia își dădu seama că Adam înțelesese toate substraturile; cu toate acestea, întrebarea lui o debusolă.

— Tatăl meu a fost un poet bun?

— Nu știu, dar cred că putem afla.

— Nu cred că este nevoie. Putem presupune că nu excela. Se duse

spre cea mai apropiată fereastră și se uită înspre dealuri, cu chipul lipsit de orice expresie. Ce părere aveam despre acest episod din trecutul meu?

— Nu știu. Nu ai spus prea multe, zise ea, apoi încercă să-și aleagă extrem de atent cuvintele. Cred că ai impresia că fiind un copil ilegitim vei purta stigmatul tot restul vieții.

— Păi și nu e așa? întrebă el sec. Neștiind cum să-i răspundă, Antonia preferă să tacă. Dar ce-mi poți spune despre relația mea cu contele de Spenston? urmă Adam.

— Te plăcea și considera că ai o influență pozitivă asupra mea, zâmbi Antonia, bucuroasă de întrebarea aceasta mult mai ușoară. Aici avea dreptate. M-ai scăpat de multe ori din tot felul de belele. Tata mai credea și că îmi prinde bine că am un prieten de joacă, pentru că fără tine aș fi rămas mai mult singură.

Adam se întoarse cu fața spre ea și se sprijini de tocul ferestrei, apoi își încrucișă brațele.

— Erai singură aici?

— O, nu chiar singură, se grăbi ea să-l liniștească. Aveam și eu casa mea, mai ceva ca o prințesă din dinastia Tudorilor. Principala reședință a familiei, Spensford, nu-mi putea reveni de drept, așa că tata a decis încă de la nașterea mea ca eu să primesc casa Thornleigh, care ne aparține de generații întregi. Să știi că eu, fată fiind, am fost o dezamăgire pentru părinții mei. Și-ar fi dorit un moștenitor, dar nu m-au putut avea decât pe mine.

— Cine-ar fi zis că o să fie mândri de eforturile lor, murmură Adam.

Antonia îl privi cu suspiciune, nefiind sigură dacă îi făcuse un compliment sau nu. Acum stătea iar cu fața spre geam, iar lumina îi masca bine emoțiile.

— Ca lider al reformatorilor din partidul Whig, tata era de părere că stăpânii trebuie să se înțeleagă bine cu țăranii și angajații lor, îi explică ea. Acesta a fost și motivul pentru care a aranjat ca eu să-mi petrec aproape tot timpul aici. A vrut să-i cunosc bine pe toți cei care lucrau pentru el și să fiu instruită ca într-o zi să pot prelua frâiele întregii moșii. Avea niște idei foarte moderne despre atribuțiile femeii în societate.

— Părinții tăi veneau vreodată să te viziteze? se interesă el.

— Sigur că veneau, se grăbi ea să le ia apărarea. Iar noi doi

petreceam întotdeauna Crăciunul la Spensford.

— Ce generos din partea contelui și a contesei, comentă el pe același ton circumspect.

— Nu m-au neglijat niciodată, sau chiar dacă au făcut-o, n-a fost din vina lor, sări ea, deranjată de critica lui subtilă. Aveau treburi importante în Londra. Mama mea era o gazdă perfectă și era la fel de implicată în politică ca și tata. Eforturile lor comune au dus la îmbunătățirea condițiilor de trai pentru populația întregii țări. Iar tata avea și alte responsabilități la Spensford.

— Și tu ce părere aveai?

— Am înțeles, ce era să fac altceva? Tatăl meu a fost un mare om, zise ea, constatând că se juca nervos cu o șuviță de păr. Se încruntă, își aranjă părul la loc și își semeți bărbia. Credea în puterea educației și s-a asigurat că am la dispoziție cei mai buni profesori și servitori.

— Dar cum de s-a lăsat convins să primească în casă bastardul unui radical și al unei femei cu o reputație știrbită?

Deși întrebarea cursese lin și tonul fusese la fel de monoton ca și până atunci, Antonia sesiză imediat că Adam era încordat la maximum. Oare cum era să asculți pentru prima oară asemenea lucruri care țineau de trecutul tău?

— După ce ți s-a dat de urmă la Londra, ai fost dus la Spenston House pentru a fi spălat și aranjat. Tata intenționa să-ți găsească o familie decentă care să te adopte sau poate un atelier unde puteai intra ucenic, dar mie îmi plăcuse de tine și când și-a trimis oamenii să te ia am început să plâng. Așa că n-a avut de ales și a trebuit să te lase să rămâi și să fii educat odată cu mine.

— Deci am fost ca o jucărie făcută cadou ca să nu mai plângă fetița?

— Nu a fost așa! protestă ea cu vehemență; simți o durere mare în piept și îi veni să plângă. Părinții mei au avut grijă de mine. Și de tine au avut grijă. Doar că mai aveau și alte responsabilități și lucruri importante de făcut.

Adam dădu să se miște, apoi se răzgândi și își reluă poziția, bombănind ceva în barbă.

— Îmi cer scuze, Antonia. N-am vrut să te supăr, doar că mi se pare un aranjament cam ciudat. Este drept că n-ar trebui să mă arăt atât de surprins că am crescut împreună.

Antonia luă o jucărie la întâmplare – o sfârlează de lemn frumos

pictată – și o examină cu mare interes, nevrând să-și intersecteze privirea cu Adam. Chiar și în familiile de aristocrați era ceva destul de neobișnuit să-ți crești copila de cinci ani într-o altă casă. Dar asta nu însemna că părinții ei nu o iubiseră! Fuseseră niște oameni speciali, nu puteau fi judecați după standardele englezilor de rând.

— Poate că ai crezut mereu că aranjamentul era bizar, însă nu ai spus-o niciodată cu voce tare, probabil pentru a nu da impresia de nerecunoștință, rosti ea cu asprime.

Adam se întoarse iar spre fereastră.

— Te enervez?

Încă o întrebare care o surprinse.

— Puțin, recunoscu ea. Nu știu la ce să mă aștept din partea ta. Eu te cunosc ca în palmă și îmi este foarte greu să mă gândesc că pentru tine sunt doar o necunoscută.

— Și pe mine mă enervez, oftă el.

Observându-i încordarea, Antonia veni mai aproape de el.

— Știu că trebuie să-ți fie foarte greu, murmură ea cu blândețe, atingându-i brațul. Nu e plăcut să fii înconjurat de oameni care-ți spun ce fel de om ești și ce ar trebui și ce nu să-ți aduci aminte.

Privirea lui căzu pe degetele ei care i se odihneau pe braț. Își mușcă buzele. Îl atinsese cu afecțiune, așa cum o fac cei dragi din familie, dar expresia ochilor verzi-cenușii nu se potrivea deloc gestului.

Memoria era ca o lamă cu două tăișuri. Atâta vreme cât Adam nu-și amintea trecutul lor comun, imaginea pe care și-o făcuseră unul despre celălalt nu mai putea exista. Nu înțelegea de ce femeia aceasta, o străină pentru el, se comporta cu o familiaritate atât de provocatoare.

Între ei se lăsă o liniște grea. Era pentru prima dată când Antonia îl privea pe Adam strict ca pe un bărbat matur ce era. De-a lungul timpului se gândise la el cu prietenie, generozitate, încredere; acum însă avea în față un străin impredictibil, nu doar versiunea adultă a vărului cu care crescuse. Clipele acestea de tăcere o convinseră că erau într-adevăr ca doi străini.

Își retrase mâna cu mare atenție, încercând să pară nepăsătoare și să nu-și trădeze noile sentimente.

— Vreau să te ajut cum pot, Adam, dar nu prea știu cum. Spune-mi cum ai vrea să mă port cu tine. Spune-mi dacă ai nevoie de companie,

de ghid, de cineva care să-ți răspundă la întrebări, și voi încerca să dau tot ce am mai bun din mine. Dacă simți că-ți stau prea mult pe cap, gonește-mă. Îți promit că voi înțelege orice.

— Mulțumesc. O să am nevoie de călăuzirea ta. Cred că și ție îți este la fel de greu ca și mie.

— Nici nu se compară cu situația mult mai rea în care ai fi murit, replică Antonia, apoi continuă pe un ton șovăitor: Să știi că nu m-am simțit niciodată mai singură ca atunci când am crezut că ai fost ucis în explozie.

— Poate că acel Adam pe care îl știai tu chiar a murit, zise el pe un ton sumbru. Eu, unul, n-am habar cine sau unde e tipul ăsta.

Antonia căută să-l privească în ochi.

— Îmi vine greu să cred că personalitatea ta se va schimba radical, spuse ea încet, încercând parcă să-l convingă și pe el. Ai în continuare umor, ești tot deștept și bun. Iar dacă n-o să-ți recuperezi amintirile, va trebui să creăm unele noi împreună.

Adam încercă să zâmbească.

— Indiferent de cum o fi fost familia mea în general, este cert că am avut mare noroc cu tine. Îți mulțumesc, Antonia.

Lui Adam îi trecu prin cap că putea fi comparat cu un străin care-și moștenise sau poate furase propria viață. Dar oare ce făcuse un bastard, care nu era din cale-afară de special sau norocos, să câștige inima unei asemenea femei? Se simțea ispitit de frumusețea ei ațâțătoare, dar cel mai mult era atras de căldura și sinceritatea ochilor ei de culoarea scorțișoarei.

Singura amintire pe care o păstrase și după explozie era un instantaneu – Antonia care îi râdea în brațe fericită. Imaginea aceea îi revenise atunci când ea îi spusese că sunt logodiți și continua să-l bântuie. Îl ajutase să se încredințeze că se iubeau, dar în rest nu mai avea nici o altă informație și de aceea nu știa cum să se poarte cu ea. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să o îndepărteze printr-un comportament neadecvat.

Ar fi vrut să și-o aducă aminte mai bine ca să o poată lua în brațe; acum însă nici nu îndrăznea să o atingă, de frică să nu spulbere vraja aceea miraculoasă prin care Adam Yorke cel original o făcuse ca s-o convingă pe Lady Antonia Thornton să se mărite cu el. Chiar și cu cea mai optimistă estimare tot ar fi fost nevoie de mult timp pentru a-și reclădi relația. Era ca un orb care bâjbâie încolo și-ncoace într-un

magazin de bibelouri, riscând în orice secundă să dărâme ceva. Cuprins de o senzație de sfârșeală, începu să-și maseze tâmplele.

— Poate ar fi bine să-ți urmez sfatul și să mă duc să mă odihnesc. Deocamdată am suficiente teme de gândire.

Adam era mai mult decât obosit. Era sfârșit din punct de vedere emoțional și fizic. Fusese o prostie din partea lui să insiste să viziteze casa chiar după ce se întorseseră din Macclesfield, dar sperase că își va putea umple măcar o parte dintre goluri.

Nădăjduise că va vedea sau auzi ceva care să-i trezească memoria, dar în zadar. Singura imagine care-i spusese cât de cât ceva fusese priveliștea dealurilor din jurul conacului.

Pe drumul spre dormitorul care i se spusese că era al lui, încercă să se gândească la o strategie prin care să afle mai multe. Avea un servitor, valet și rândaș totodată, pe nume Bradley, cu care trebuia să se reacomodeze. Până acum schimbaseră doar câteva vorbe. Poate că și Bradley deținea unele informații alarmante despre așa-zisul lui trecut.

Antonia apucase să-i spună că fusese implicat în mai multe acțiuni comerciale și că avea niște hârtii care îl așteptau să se uite peste ele. Iar inginerul a cărui invenție îl adusese în starea asta ar fi vrut și el să stea de vorbă, evident când s-ar fi simțit în stare.

Momentan, singurul lucru de care mai era în stare era să doarmă. După ce se odihnea, era o șansă să se trezească de tot din toată nebunia asta care părea un coșmar.

Se culcă după-amiază și se trezi de abia a doua zi de dimineață. Dar vai! Mintea lui era la fel de încețoșată ca în ajun.

Începu să se foiască prin cameră. Deodată, pe ușă apăru ca prin minune Bradley, cărând un urcior cu apă fierbinte. Valetul avea părul grizonant, un ochi acoperit cu un petic negru și o cicatrice înfricoșătoare pe obraz – nu părea deloc genul de servitor discret.

După ce se spălă și se mai învioră puțin, Adam îl luă la întrebări.

— Ești la curent cu vestea că mintea mea este la fel ca cea a unui nou-născut?

— Da. Doamna Winslow mi-a explicat situația, răspunse imperturbabil Bradley.

— De cât timp lucrezi pentru mine?

— De cinci ani. Am fost în armata indiană, iar după ce mi-am

terminat stagiul, am dat de necaz în Calcutta, zise el, schimonosindu-se la amintirea acelor întâmplări. Iar dumneavoastră m-ați scos din închisoarea locală.

— Păi ce căutai acolo? Sau mai bine lasă, nu-mi răspunde. Cred că-i mai bine să nu știu.

— Așa ați zis și atunci, răspunse Bradley, cu o sclipire de amuzament în singurul lui ochi.

Adam zâmbi și el, vădit mai relaxat.

— Și ce ar trebui să mai aflu despre mine?

— Întotdeauna vă place să vă bărbieriți și să vă îmbrăcați singur, afirmă valetul după un moment de gândire.

— Așa e, replică Adam, simțindu-se puțin ușurat că nu se schimbase chiar complet. Acum, spune-mi: Îmi știi toate secretele murdare?

— Nu aveți nici un secret murdar, răspunse Bradley stingherit.

— Pare că sunt un bărbat plicticos, murmură Adam.

— Ba din contră, domnule. Doar că sunteți discret. Întotdeauna v-ați purtat ca un adevărat gentleman cu oricine, indiferent de clasa socială. După părerea mea, uneori ați și exagerat, își permise valetul să spună într-un moment de candoare.

Adam rânji, începând să înțeleagă de ce-l păstrase pe netrebnic timp de cinci ani.

— Cred că pentru moment îmi ajung informațiile despre persoana mea. Unde-mi sunt hainele?

Se gândise să-și examineze și lucrurile personale pentru a putea stabili ce fel de om era. Aparent, prefera hainele de calitate și bine croite, simple și fără detalii ostentative. Da, îi plăcea acest stil. Era important să se simtă confortabil; iată că găsise un punct de plecare în încercarea de a se autodefini.

După ce îmbrăcă ținuta aleasă de Bradley ca fiind potrivită zonei, anotimpului și așa mai departe, Adam se duse la parter. Se opri în capul scărilor, încercând să-și dea seama dacă știa să ajungă în salonul unde se servea micul dejun.

În liniștea dimineții auzi însă niște acorduri de harpă. Curios, porni în direcția muzicii și ajunse în sala de muzică. Acolo o găsi pe Judith Winslow, aplecată deasupra unei harpe aurii și complet absorbită de piesa melancolică pe care o interpreta.

Își drese ușor glasul pentru a-și face simțită prezența, iar ea tresări,

apoi îi zâmbi într-o doară. Îi zâmbi și el. Deși nu era înzestrată cu o frumusețe atât de răpitoare ca Antonia, doamna Winslow era și ea o femeie extrem de atractivă.

— Bună dimineața. N-am vrut să te întrerup.

— Nu face nimic. E cam devreme să cânt la ora aceasta, dar muzică mă alină.

— Ai nevoie să fii alinată, doamnă Winslow?

Judith îl urmări cu privirea cum se plimbă prin salon, trecând în revistă toate obiectele. Înainte nu avea tendința să iscodească și să pună întrebări atât de personale, dar nici nu mai trecuse vreodată printr-o asemenea traumă.

— Păi… ultimele zile au fost cam… istovitoare.

Adam se strâmbă.

— Cred că a fost greu pentru amândouă, chiar dacă ați făcut cu rândul la căpătâiul meu.

— Așa am vrut. Dacă n-am fi vrut, Antonia ar fi putut angaja pe cineva să stea să te vegheze.

Adam, terminându-și inspecția, se proțăpi în fața ei.

— Apreciez și îți sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, doamnă Winslow, mai ales că nici nu ne leagă vreo relație de rudenie. Îți mulțumesc din suflet.

Se oprise chiar în același loc în care stătuse și când o ceruse de soție, dar acum clipa aceea, încă vie în memoria lui Judith, nu mai exista pentru el. Tinerei femei îi venea să plângă de ciudă.

— Înainte îmi spuneai pe nume.

— Eram prieteni?

O privea atât de intens, încât simți că trebuia să-i povestească tot. Voia să-i spună că fuseseră mai mult decât prieteni, că reușise să o facă să se simtă specială, așa cum nu mai reușise nimeni. Dar cel mai mult ar fi vrut să-i spună că pe ea o voia, nu pe Antonia.

Însă viața lui Adam era deja complicată și confuză. Dacă ținea cu adevărat la el, nu trebuia să-i mai provoace nici o traumă în plus. Încercă din răsputeri să se controleze.

— Nu ne cunoaștem de mult timp, dar da, suntem prieteni.

— Pot să-ți spun pe nume?

— Te rog.

Îi zâmbi la fel cum îi mai zâmbise și *înainte,* lucru care aproape îi sfârtecă sufletul. Era la un pas să cedeze nervos. Din fericire pentru ea,

Adam se întoarse cu spatele și își reluă plimbarea agitată prin cameră.

— De cât timp lucrezi pentru Lady Antonia?

— De doi ani și un pic. Tatăl ei și soțul meu au murit cam în aceeași perioadă. Eu aveam nevoie de un loc de muncă, Antonia de o prietenă, iar una dintre mătușile ei, fioroasa Lady Forrester, ne-a făcut cunoștință, zâmbi Judith. Antonia și cu mine suntem ca merele cu perele, normal era să nu ne înțelegem deloc, dar uite că ne-am potrivit.

Adam o privi stăruitor.

— Ar mai trebui să știu și altceva despre tine ca să nu risc să te ofensez în vreun fel?

Judith se crispă. Aceasta era ocazia perfectă, dar nici acum nu putu să sufle o vorbă. Adevărul putea să-i distrugă pe Adam și Antonia, iar ei nu putea să-i aducă mare lucru în schimb. Se gândi totuși să-i răspundă cumva la întrebare.

— Da, ar fi ceva. Prefer să nu mi se spună că sunt mică. Mie-mi place să cred că am o înălțime medie. Singura chestie e că toți ceilalți sunt mai înalți.

— Mi-am notat, Judith, râse el. Mai am o întrebare. Sunt lucruri pe care mi le-ai putea spune despre mine?

Cu siguranță era cea mai ciudată conversație pe care o purtase ea vreodată.

— Aș prefera să nu-ți răspund, zise pe un ton cât mai calm cu putință.

— Atât de rău e?

— Nu rău. Complicat.

— În acest caz, îți accept răspunsul și sunt perfect de acord că e mai bine să nu aflu. Poți să-mi spui cum ajung în salonul în care se servește masa? întrebă el, îndulcindu-și glasul. Îmi e greu să fac față acestei situații nebunești pe stomacul gol.

— Da, și mie la fel. Dacă n-ai nimic împotrivă, te pot conduce eu.

Porniră pe coridorul care ducea în aripa cealaltă a casei.

— Crezi că Lady Antonia e acolo? se interesă Adam.

— Nu, la ora asta și-a scos precis calul din grajd și a plecat să se plimbe. De obicei te duceai și tu cu ea.

Îl privi pe furiș și observă pe chipul lui o urmă de mulțumire.

I se strânse inima; Adam-cel-de-acum se îndrăgostea din nou de verișoara lui. N-avea însă nici cea mai mică idee cum ar fi putut să-l

oprească.

În după-amiaza aceleași zile, Adam hotărî să se uite peste teancul acela intimidant de acte comerciale. După ce îl preveni că nu știa nimic despre afacerile lui, Antonia se oferi să-i țină companie, chiar dacă nu îi putea fi de nici un ajutor.

Adam acceptase bucuros. Se simțea mai bine cu ea în preajmă.

Se așezară de-o parte și de alta a biroului dublu din bibliotecă, despărțiți de un vraf de hârtii. Adam luă un document și începu să se holbeze la el, indiscutabil crispat.

— Nu cred că mai sunt în stare să citesc așa ceva, zise el cu vocea gâtuită. Parcă-i păsărească.

Antonia, îngrijorată, veni lângă el și-i luă hârtia din mână.

— Nu-i nici o problemă. Și pentru mine e tot păsărească, se încruntă ea. Nici măcar nu știu în ce limbă sunt scrise. Vreun dialect asiatic, poate hindi, dar n-am idee, spuse, punându-i o mână pe umăr. Încearcă altceva.

Adam deschise un dosar gros și citi cu răbdare prima pagină, apoi răsuflă ușurat.

— Asta înțeleg, se bucură el. M-am speriat o clipă, am crezut că nu mai știu să citesc.

— Știu perfect ce vrei să spui. Puține lucruri pe lumea asta sunt mai groaznice decât să nu știi să citești.

Îl bătu ușor pe umăr pentru a-l încuraja, apoi se întoarse la locul ei și începu să răsfoiască actele.

În cameră se așternu liniștea, întreruptă din când în când de foșnetul hârtiei. Antonia găsi înregistrări contabile pentru o gamă extrem de bogată de tranzacții și se abținu să scoată orice sunet până când dădu de extrasele de cont.

Adam o privi întrebător, așa că ea se apucă să-i explice, cu vocea sugrumată de emoție:

— Aici scrie că ai în cont aproape cincizeci de mii de lire sterline în trei bănci diferite. Hoare, Baton și Hammond, Mortlock și Fiii, ca să fiu mai precisă.

Adam fu luat prin surprindere.

— Am aproape cincizeci de mii de lire depuse la bancă?

— Nu, ai câte cincizeci de mii în trei conturi diferite, îngăimă ea. În total aproape o sută cincizeci de mii de lire sterline.

— O grămadă de bănet, așa-i?

— Da, așa s-ar zice, se miră ea. Îmi imaginez că i-ai depus la trei bănci diferite ca o măsură suplimentară de precauție împotriva falimentului. Vru să-i zică în treacăt și că auzise de la Simon că vărul ei era un fel de legendă în India, dar se opri la timp. Nu avea nici un chef să-i explice cine era Simon. Știam că te-ai descurcat mulțumitor, dar nu *chiar* așa de mulțumitor.

Adam schiță un zâmbet.

— Stai așa, că se îngroașă treaba. Se pare că sunt proprietarul unei companii și dețin douăsprezece nave comerciale, spuse el, apoi ridică o altă foaie. Dacă am înțeles bine, sunt și coproprietar al câtorva plantații din Ceylon, Indonezia și India.

Antonia clătină din cap.

— Mi-ai zis cum că ai fi vreun nabab, dar am crezut că îți bați joc de mine. Zău că nu mă așteptam la așa ceva, zise, gesticulând spre maldărul de documente.

Adam o privi fix.

— Îți schimbă cu ceva părerea despre mine?

— Nu. Ba da, se corectă ea, apoi se opri. Da și nu. Nu mă surprindea să aflu că ai avut succes în tot ce-ai întreprins, dar constat că nu e vorba de un succes oarecare. Ai reușit să strângi o avere considerabilă în doar opt ani. Mi se pare uluitor că ai reușit.

— Oricine poate spera că va reuși, zise el monoton.

— E foarte adevărat, replică Antonia. Întotdeauna ai fost îngrozitor de cinstit și sincer. N-am reușit niciodată să te conving să spui nici cea mai mică minciună pentru a scăpa dintr-o încurcătură. Își sprijini bărbia în palmă și îl privi cu insistență. Încep să cred că te-am cunoscut extrem de puțin.

Adam îi întoarse întristat privirea.

— Perfect atunci, nici unul din noi doi nu știe cine sunt. Împinse furios scaunul și începu să dea nervos ture prin cameră, dând impresia că mai avea puțin și exploda. Antonia, mai semăn măcar cât de cât cu cel care eram înainte, sau sunt complet schimbat? o interogă el cu disperare în voce. Poate că m-am scrântit de la lovitura aia la cap.

— Termină cu prostiile, nu te-ai scrântit deloc, îl asigură ea, încercând să-i mai stăvilească iritarea. Era prima dată când părea la un pas să cedeze nervos, iar ea îi simți și îi înțelese frica. Să fii înstrăinat de tine însuți e într-adevăr ceva cumplit. Să te întrebi dacă gândurile și

emoțiile îți sunt complet deformate și rupte de realitate e de mii de ori mai rău. Nu uita că nu te-am văzut timp de opt ani. Ne e mai ușor să-i privim pe cei pe care îi cunoaștem cu aceeași ochi cu care i-am privit întotdeauna, decât să-i privim așa cum sunt în prezent, găsi Antonia o explicație plauzibilă și pertinentă pentru amândoi. Faptul că tu ai crescut și te-ai schimbat mai mult decât mi-am dat eu seama nu înseamnă decât că mie îmi lipsește simțul de observație, și nici pe departe că ar fi ceva în neregulă cu tine.

Adam se oprise în fața șemineului și își privea reflexia în oglinda care atârna deasupra lui. Soarele după-amiezii îi dezmierda părul, făcându-l să strălucească precum un lemn de stejar lăcuit. Antonia încremenise de mirare că îl putea percepe în același timp atât ca pe un necunoscut, cât și ca pe un prieten apropiat.

El, pe de altă parte, avea în fața ochilor imaginea unui străin.

— N-ar fi normal ca măcar propriul chip să ți se pară familiar? întrebă într-un târziu. Poate nici nu sunt vărul tău, ci un imbecil ajuns nu se știe cum în corpul lui.

— Doctorul Kinlock ne-a avertizat că s-ar putea să te comporți diferit, spuse Antonia, alegându-și cu grijă cuvintele. Ne schimbăm comportamentul în funcție de persoana de lângă noi. Cei care suferă de amnezie nu mai au habar cum se purtau înainte. Pentru mine este o ocazie unică în care îți pot vedea și alte fațete, pot să aflu cum să te cunosc și mai bine, pentru că tu ai fost foarte modest în legătură cu realizările tale.

Adam se mai domoli puțin, iar când se întoarse spre ea deja își recăpătase zâmbetul.

— Da, recunosc, e o explicație mai bună decât nebunia, zise el, apoi trecu la o chestiune mult mai pragmatică: Am constatat că am la Londra un agent care controlează amănunțit toate investițiile. Din fericire, mi se pare că este un om extrem de competent și sper să-mi poată ține locul cât timp eu nu o să fiu în stare să mă ocup personal.

— După ce agentul din Londra va afla de accident va trebui să se ocupe de operațiunile de rutină fără a apela deloc la tine, câteva zile sau săptămâni. Sunt sigură că nu l-ai fi angajat dacă nu ar fi fost un om cinstit și cu o experiență bogată.

— Probabil, admise el trecându-și mâna prin păr. Dar tot nu pot să pricep de ce am vrut să muncesc atât de mult ca să adun toate astea.

Deși cu glas tare încerca să-l liniștească, în sinea ei Antonia era

perplexă. Adam, cel cu care crescuse, nu fusese niciodată interesat în mod deosebit de bani. Își dorise să aibă o carieră militară care i-ar fi putut aduce sau nu glorie, dar cu siguranță i-ar fi adus un sentiment de împlinire.

Era totuși la mintea cocoșului că muncise ca un sclav în toți acei opt ani pentru a strânge ditamai averea. Dar când se decisese vărul ei că voia să fie bogat? Și de ce?

În următoarele zile, Judith apucă să-l mai vadă pe Adam doar la masă. El își petrecea aproape tot timpul în compania Antoniei și se apropiaseră din ce în ce mai tare. Deși nu putea observa nici un gest efectiv de tandrețe, de fiecare dată când era și Antonia prezentă, Adam își îndrepta toată atenția spre ea, cu toate că nu comitea nici un gest de impolitețe la adresa lui Judith.

Antonia, la rândul ei, îi arăta aceeași atenție. Judith se tortura singură încercând să-și dea seama dacă se purta așa dintr-un sentiment matern sau din pură prietenie, ori era chiar afecțiunea pe care o afișa o femeie față de viitorul ei soț. În orice caz, cu fiecare minut care trecea, Judith era tot mai nefericită, simțindu-l cum se îndepărta din ce în ce mai mult de ea.

Într-o bună zi, primi un ajutor nesperat sub forma unui bilet trimis de lordul Launceston. O anunța că sosise la Buxton și o ruga să-i dea de știre cât mai repede cu putință dacă era sau nu bine-venit la Thornleigh. Judith reciti misiva de câteva ori, năpădită de un val extraordinar de recunoștință. Avea nevoie urgentă de un aliat, și nu exista pe lumea asta o persoană mai potrivită ca Simon Launceston.

capitolul 9

De îndată ce i se transmise că Judith Winslow îl aștepta în salonul de primire, Simon se năpusti pe scări. Judith abia intrase și apucase să-și scoată haina leoarcă de ploaie. Apucă să constate în treacăt că tenul ei neted și palid era tipic femeilor englezoaice, nu că ar fi avut vreo relevanță.

— Slavă Domnului că ai ajuns atât de repede. Ce-i cu Adam…?

— Trăiește și este într-o stare destul de bună, zise ea repede.

— Slavă cerului, suspină Simon, ca și cum scăpase de o mare grijă. N-am putut să aflu mai nimic de la hangiu. Mi-a zis doar că domnul Yorke a fost rănit și că viața lui atârnă de un fir de păr. Vai, dar ce nepoliticos sunt! își luă el seama. Ce mai faci, Judith? Mă bucur să te revăd.

— Destul de bine, răspunse ea, în acord total cu mimica feței. Nu apucă să mai spună ceva, că în cameră năvăli o servitoare care așeză pe masă o tavă cu ceai. Viața lui Adam nu mai este în pericol, reluă Judith după plecarea slujnicei, dar încă suferă în urma accidentului. Nu-și mai aduce aminte de nimic de dinainte de explozie.

— Doamne, Dumnezeule, se minună Simon, privind în gol spre Judith, așezată vizavi de el pe o banchetă de stejar. Nimic, nimic?

— Absolut nimic. Nici cum îl cheamă, nici de Antonia, nici de mine. Nimic, repetă ea cu vocea tremurată, apoi își coborî privirea spre ceainic, îl luă și își turnă în ceașcă de parcă ar fi fost cea mai importantă sarcină din lume.

Simon avu nevoie de ceva timp ca să digere veștile.

— Amnezie totală, zise el într-un final. Așadar, nici pe mine nu mă mai știe. La confirmarea ei tacită, întrebă: Ați discutat presupun și cu un medic despre un prognostic de recuperare?

— Da, chiar am avut mare noroc ca în zonă să se afle un chirurg excelent; el s-a îngrijit de Adam în perioada critică. După ce ne-am întors de la Macclesfield, Antonia a chemat și cel mai bun doctor din Buxton, zise Judith, făcând un gest de neputință. Amândoi au spus că amnezia a fost cauzată de lovitura la cap, că de obicei memoria revine în câteva zile sau săptămâni, dar nimeni nu știe exact când și cum. E la fel de posibil să nu-și mai amintească niciodată.

— Traumatismul i-a mai produs și alte afecțiuni neurologice? întrebă el direct. Gândul că prietenul lui, un bărbat cu o inteligență

atât de remarcabilă, se putuse transforma într-o legumă i se părea la fel de dureros ca moartea.

— Nu, poate citi, vorbi și scrie normal și suspectez că înțelege noțiuni abstracte. Unele chestii le-a uitat, dar le învață imediat din nou. În schimb, tot ce ține de viața lui personală e un mister complet în ceea ce-l privește.

După ce se lămuri care era starea actuală a lui Adam și răsuflă ușurat că nu se întâmplase o nenorocire și mai mare, Simon trecu la alt subiect, la fel de important pentru el.

— A întrebat Antonia de mine? se interesă el pe un ton șovăitor. Crezi că mă va primi dacă mă duc acum?

— Dacă te-ai fi întors la Thornleigh înainte de accident, ți-ar fi căzut direct în brațe. A fost cumplit de nefericită după plecarea ta.

Of, deci amândoi fuseseră îngrozitor de nefericiți. De ce oare crezuse că Antonia va avea nevoie de câteva săptămâni să se liniștească? De ce plecase taman până la Londra pentru niște cărți?

— Nu trebuia să plec niciodată din Derbyshire, răbufni el. Trebuia să rămân acolo și s-o ajut pe Antonia. Chiar dacă i-ai fost mereu alături, sunt convins că a suferit teribil.

— Da, foarte tare și din mult mai multe motive decât îți poți imagina, confirmă Judith cu durere în glas. Accidentul lui Adam a schimbat tot – se opri ca și cum ar fi vrut să-și măsoare cuvintele, apoi mărturisi direct: Antonia mi-a adus la cunoștință că ea și Adam aveau o înțelegere. Cum Simon o fixa cu privirea, refuzând să priceapă sensul evident al acestei propoziții simple, trebui să-i explice ca unui copil: Mi-a spus că au decis să se căsătorească.

Mâna lui Simon începu să tremure atât de tare, încât își vărsă ceașca cu ceai fierbinte în poală.

— Dar cum de a putut să uite atât de repede tot ce fusese între noi și să se îndrăgostească de Adam? întrebă el, palid la față, în timp ce așeza ceașca pe masă. Abia au trecut două săptămâni de când am plecat. Doamne, Dumnezeule, întotdeauna l-a privit ca pe fratele ei. Cum a putut să facă așa ceva? Cum a putut *el* să facă așa ceva?

— Aici se petrece ceva necurat, spuse Judith pe șleau. Până la accident nu aveam habar de nici o logodnă. Cred că Antonia a inventat totul.

— Dar n-ar putea să mintă în legătură cu un subiect atât de important! Mintea rațională a lui Simon făcea eforturi disperate să

priceapă ce se întâmplase. Știu că Adam a cerut-o de soție mai demult. Poate că și-a reînnoit propunerea, iar ea a acceptat într-un moment în care se simțea singură.

— Nu. Îmi pun viața și tot ce am chezășie că nu i-a cerut din nou mâna. Simon o privi intrigat, neînțelegând de unde atâta vehemență. Apoi îi zări ochii înecați în lacrimi. Știu, bolborosi ea cu vocea înecată de plâns, pentru că înainte de accident Adam era logodit cu mine.

Lordul Launceston văzu pe chipul ei o reflexie a propriei lui suferințe.

— Of, Doamne, îngăimă disperat.

Se ridică încet și se duse la ea. O îmbrățișă și o lăsă să-și descarce toată supărarea la pieptul lui. Biata de ea, suferise pentru Adam nu doar ca o prietenă, ci ca o femeie îndrăgostită. Iar Adam nu numai că nu-și mai amintea de ea, dar, printr-un mister neelucidat încă, fusese revendicat de Antonia.

După un timp se mai potoli din plâns și se desprinse din brațele lui.

— Îmi pare rău că m-am comportat ca o smiorcăită, zise ea cu o tentativă de surâs, dar n-am mai rezistat după o săptămână de chin în care n-am putut să mă destăinui nimănui. Se întrerupse să-și caute batista în poșetă, se șterse cu grijă la ochi, apoi își drese vocea. Eu și cu Adam ne-am logodit chiar înainte ca voi doi să vă despărțiți. Antonia era atât de nefericită, încât ne-am decis să păstrăm secretul. Și chiar dacă nu mai știa nimeni de logodna noastră, continuă ea clătinând din cap, tot refuz să cred că între timp Adam o ceruse și pe Antonia de soție.

— Da, nu se poate, Adam nu s-ar purta niciodată atât de josnic, se încruntă Simon. Am remarcat că erați aproape tot timpul împreună, tu și Adam, și chiar îmi aduc aminte că m-am gândit că vă potriviți foarte bine. Eram atât de fericit, încât voiam ca toți prietenii mei să fie la fel de fericiți, se confesă el, înghițind în sec. Dar de ce să pretindă Antonia că ar fi fost logodiți? Iar tu de ce n-ai sărit să spui adevărul?

— Cred că la prima întrebare știu răspunsul, zise Judith în timp ce își mai turnă niște ceai din care sorbi cu poftă. Știi și tu cât de mult țin ei unul la celălalt, întotdeauna s-au iubit așa. Ea s-a gândit probabil că dacă nu te poate avea pe tine, atunci se poate mulțumi cu Adam, care oricum îi dăduse de știre de când se întorsese în Anglia că s-ar căsători oricând cu ea.

— Dar asta s-a petrecut înainte să te cunoască pe tine, o întrerupse

Simon.

Judith îi aruncă o privire plină de recunoștință. Îi făcea bine să poată discuta cu cineva care o lua în serios.

— Exact. Oricum n-a fost o cerere oficială, ci mai mult în glumă. Poate că după accident, când era înnebunită de spaimă, și-a promis că dacă scăpa cu viață avea să se mărite cu el.

— Iar dacă tot a supraviețuit, nu era să lase un amănunt precum amnezia să-i stea în cale, replică ironic Simon. Iisuse, de ce a trebuit să mă îndrăgostesc de o femeie atât de încăpățânată? se întrebă el retoric; printre răspunsuri se numărau faptul că era extraordinar de frumoasă și seducătoare. Dar de ce nu i-ai spus adevărul Antoniei?

— Cum aș fi putut? Adam nu și-a amintit de mine și părea foarte dornic să creadă tot ce-i spunea Antonia. În plus, indiferent de cât de ciudate ar fi motivele pentru care dorește să se mărite cu Adam, nu m-am îndoit nici o clipă că n-ar fi sincere, spuse Judith, jucându-se absentă cu rochia de in. Iar în afară de asta, Antonia e cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Nu aș fi îndrăznit să o fac mincinoasă în față după toate câte a trebuit să îndure.

Simon își așeză în treacăt palma grea peste mâna ei.

— Sentimentele tale sunt dintre cele mai alese. Se ridică și începu să se plimbe în sus și-n jos prin cameră, continuând: E o situație al naibii de complicată, dar în momentul în care Adam își va recăpăta memoria și își va aduce aminte de sentimentele pentru tine, se va rezolva cu ușurință. Eu sunt convins că nu și-ar călca niciodată cuvântul față de tine și, de asemenea, nici Antonia nu cred că ar încerca să-l corupă.

— Dar dacă nu-și recapătă memoria? întrebă Judith, care avusese mai mult timp la dispoziție pentru a se gândi la toate scenariile. Dacă lucrurile evoluează atât de mult încât să se căsătorească oricum?

Simon se scutură cuprins de un fior, respingând automat această ipoteză.

— Atunci trebuie să ne gândim ce putem face pentru a pune cât mai repede capăt acestei logodne.

— Dar cum? întrebă ea. Ți-am spus că nu mă simt în stare să o înfrunt direct pe Antonia, nu pot să-i dau în vileag minciuna, iar altă strategie nu am.

Îl urmări cum se plimba agitat prin cameră, evitând cu grație toate piesele de mobilier. Constată cu surprindere că necazul îl făcea și mai

arătos, oasele frumoase ale feței lui ieșeau și mai estetic în evidență prin obrajii supți de griji. În ce o privea, arăta îngrozitor când o năpădeau problemele.

— Ideal ar fi, murmură lordul Launceston mai mult pentru el, ca Antonia să anuleze din proprie inițiativă logodna, spunându-i că s-a grăbit și că de fapt nu erau logodiți. Întrebarea este cum am putea s-o convingem sau ce s-ar putea întâmpla ca ea să acționeze astfel.

Judith știa răspunsul.

— Este foarte simplu. Singurul motiv pentru care ar renunța la Adam ești tu. Antonia s-a îndrăgostit de tine din prima clipă și dacă n-ar fi crezut că ai părăsit-o definitiv, nici nu i-ar fi trecut prin cap să se uite măcar la altul.

Simon se întoarse contrariat spre ea.

— Ești convinsă? Eu m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva ce a simțit pentru mine n-a fost decât o pasiune trecătoare.

Era prea modest ca să conceapă măcar că nici o femeie nu i-ar fi putut rezista.

— Da, sunt sigură. Din nefericire, în calea împăcării voastre se află Adam. Dacă te-ai duce la Thornleigh să-i spui că o iubești și că vrei să vă reînnoiți jurămintele, Antonia s-ar simți obligată să rămână cu Adam, pentru că e în starea în care e, ca să nu mai spun că el oricum știe că sunt deja logodiți. Judith se încruntă, îngrijorată sincer de toată situația. Aș vrea să știu ce simte de fapt Adam pentru Antonia. Poate că are o asemenea senzație de confort în prezența ei deoarece pe undeva în subconștient mai știe că au crescut împreună.

Altă posibilitate era ca Adam să se îndrăgostească din nou de verișoara lui, ea să rupă logodna, iar el să sufere foarte mult – Judith însă nu voia nici măcar s-o ia în considerare.

Simon reflectă puțin la spusele ei, apoi dădu din umeri.

— Trebuie să abordăm problemele pe rând. Întâi de toate, oare m-ar primi Antonia la Thornleigh să îl văd pe Adam, sau sunt încă *persona non grata?*

— Sigur te-ar primi să-l vizitezi pe Adam, dar ne trebuie un motiv ca să poți să rămâi mai mult pe la Thornleigh. Cu cât te-ar vedea mai des, cu atât mai repede ar renunța la gestul ei mărinimos față de vărul ei, zâmbi Judith cu amărăciune. Dar nu-mi vine nici o idee. Dacă ai încerca să-i faci curte fără nici o jenă, te-ar da imediat pe ușă afară din loialitate față de Adam.

Simon rămăsese cu privirea în gol.

— Ce-ar fi dacă merg acolo, o întreb despre Adam, îi spun că a avut dreptate că noi doi nu ne potrivim, apoi îi urez casă de piatră, fericire și așa mai departe? Poate dacă o conving că nu am venit acolo ca să o presez în vreun fel, nici n-o să se simtă amenințată de prezența mea acolo.

— Nu-i rău, dar tot trebuie să găsim un motiv serios pentru a putea să treci cât mai des pe acolo. Nu ajunge să vii doar de câteva ori pe săptămână la Adam.

Chipul lui Simon se transformă radical. Îi venise o idee machiavelică.

— Simplu, știu. O să vin la tine.

— Poftim? icni Judith. Simon, ți-ai ieșit din minți? De ce să vii la mine?

— Cum de ce, din motive foarte lesne de înțeles, o tachină el. Ești o femeie atrăgătoare. De ce să nu vreau să-mi petrec cât mai mult timp în compania ta? Cum crezi că ar putea Antonia să comenteze fără să pară fără inimă?

— Nu e o idee bună, protestă Judith.

Simon se pleoști. Se lăsă într-un genunchi în fața ei și începu să o implore.

— Știu că ne agățăm cu disperare de un pai, sperând că ceilalți vor acționa exact cum vrem noi. Nu e nici semn de înțelepciune, nici de onoare să încerci să te joci de-a Dumnezeu. Dar nu trebuie să uităm că altfel vom asista neputincioși cum relația dintre Antonia și Adam evoluează din inerție atât de mult, că nu va mai putea fi oprită.

— Ce-i aia „inerție“? întrebă ea distrată.

— Tendința corpurilor în mișcare de a se deplasa în continuare și a celor în repaus de a rămâne pe loc, atâta timp cât asupra lor nu se exercită o forță exterioară. Nefiind sigur că fusese înțeles, Simon încercă să traducă: Cu alte cuvinte, dacă nu încercăm să-i oprim, logodna își va urma traiectoria și în cele din urmă se vor căsători, chiar dacă asta va însemna o mare greșeală pentru amândoi. Asta vrei să se întâmple?

— Nu, sigur că nu, ripostă Judith. Dar în joc sunt niște sentimente foarte puternice. S-ar putea să ne ardem cu toții rău de tot.

— Există și riscul ăsta, recunoscu el cu jumătate de gură, după care nu mai zise nimic, ci se mulțumi să o contemple cu ochii lui mari și

albaștri.

Pe cât era de sigură că soarele răsare întotdeauna dinspre est, pe atât de bine știa și că urmările unei asemenea șarade puteau fi dezastruoase. Acceptase cererea în căsătorie a lui Adam, fusese de acord să-i poarte în pântece copiii și să-și petreacă toată zilele și nopțile împreună până în clipa morții. Cu toate astea, într-un colțișor din inima ei idealul de frumusețe era reprezentat de Simon, chintesența visurilor ei romantice.

Putea să trăiască în liniștită într-o lume în care fantezia ei era inocentă și secretă, dar ce s-ar fi întâmplat dacă Simon îi făcea curte asiduu? Dacă avea să-i vadă în permanență zâmbetul acela devastator, adresat special ei, cât ar fi rezistat înainte ca fantezia să prindă viață și să interfereze cu sentimentele reale și palpabile pentru Adam? Închise ochii. Ar fi trebuit să se interzică prin lege ca un bărbat să fie atât de frumos. Nici nu mai putea gândi limpede din pricina lui.

Se ridică și plecă de lângă el, încercând să se mute la o distanță sigură. Voia să-i evalueze corect propunerea. Culmea era că ideea lui ar fi putut da roade, deși Judith se îndoia că el pricepea modul de gândire al unei femei atât de bine încât să-și dea seama ce plan ambițios propusese de fapt.

Dacă creau aparența că Simon Launceston o curta pe Judith, atunci nu doar că Antonia l-ar fi văzut în permanență, dar în suflet i-ar fi încolțit gelozia și i-ar mai fi tăiat din elanul care o mâna spre nunta cu Adam. Oare ar fi în stare să nu reacționeze când bărbatul pe care îl dorea cu adevărat alerga după o altă femeie, mai ales când respectiva nu era nici la fel de frumoasă, nici la fel de fermecătoare și nici la fel de bogată?

Judith se îndoia. La cât de mândră era, Antonia ar fi simțit curând dorința să și-l revendice pe Simon, așa că l-ar fi lăsat pe Adam pentru prietena ei.

Norocul ei era că poliandria nu era permisă în Anglia, pentru că altfel Antonia s-ar fi măritat cu amândoi.

Judith își îndreptă din nou atenția către Simon și îl întrebă cu tristețe:

— Tu-ți dai seama că riscăm să le stârnim o ură cumplită? Antonia se poate supăra atât de tare, încât să mă dea afară din casă și să nu mai vorbească niciodată nici cu mine, nici cu tine. Adam te poate provoca la duel. Nimeni nu știe ce catastrofă poate cădea pe capul nostru.

Lordul Launceston interpretă aceste vorbe ca pe un acord tacit și zâmbi ușurat.

— E posibil, dar mă îndoiesc. Cel mai probabil este ca Adam să-și recapete memoria înainte ca micul nostru complot să ajungă prea departe. Poate că și-a revenit chiar acum, după ce ai venit tu la Buxton.

— N-avem noi norocul ăsta, oftă ea cu dezamăgire în glas.

— Probabil că nu, fu de acord Simon, apoi se lumină la chip. Dar am și vești foarte bune pentru tine. Prietenul meu, editorul, arde de nerăbdare să-ți publice albumul cu flori sălbatice. I-au plăcut tare mult desenele, a zis că sunt ceva între artă și științele naturii. Și speră ca *Florile din regiunea muntoasă* să fie prima dintr-o serie care să prezinte florile de pe tot cuprinsul țării.

— Da? Judith uitase complet că îi trimisese desenele la Londra, iar acum fusese luată prin surprindere. Dar este grozav! zâmbi ea încântată. Nu am crezut că o să fie interesat, cu tot sprijinul tău. Îți mulțumesc mult, Simon, pentru că ai avut încredere în mine și le-ai trimis.

Avea pentru ce să-i mulțumească. Și poate că era un semn că, în sfârșit, norocul începea să i se schimbe și toată încurcătura aceasta avea să se descâlcească până la urmă.

Și-o dorea din tot sufletul.

Cele două femei de la Thornleigh stăteau în salonaș când majordomul apăru cu o tavă de argint pe care se afla o carte de vizită. Antonia se arătă surprinsă. Mulți moșieri din vecinătate își lăsaseră cărțile de vizită în semn de îngrijorare pentru vărul ei, dar le dăduse tuturor de înțeles că deocamdată nu primea musafiri. Cine oare fusese îndrăznețul care insistase să i se trimită personal cartea de vizită?

Aruncă o privire spre tavă și înțelese.

Judith cosea ceva; o văzu tresărind cu coada ochiului.

— S-a întâmplat ceva?

— A venit Simon.

— Probabil că a auzit despre accidentul lui Adam, sugeră cu un aer nevinovat doamna de companie.

— Probabil, murmură Antonia făcând eforturi să se adune. Ar fi trebuit să mă gândesc să-i scriu, dar nu mi-a stat mintea la asta. Poftește-l înăuntru.

Judith se ridică și își strânse uneltele de cusut în coș.

— Presupun că vrei să vă las singuri.

Antonia nu era deloc la fel de sigură că voia să rămână singură cu el, dar nu făcu nici un gest să o oprească. Începu să se agite, să-și aranjeze părul, să se întrebe cum arată, după care își dădu seama că se comporta ca o gâsculiță. Acum era logodită cu Adam și trebuia să uite de momentul acela de nebunie cu Simon.

Teoretic așa trebuia să facă, dar atunci cum se explica junghiul pe care-l simțise în piept când îl văzuse intrând? Se oprise chiar lângă ușă, brunet și elegant, frumos precum un zeu. Părea reținut și stăpân pe sine; nu era câtuși de puțin nervos și nici nu dădea semne că n-ar fi venit de bunăvoie.

— Știu că vizita mea nu se cade, Lady Antonia, dar am auzit despre Adam și am fost foarte îngrijorat. Sper să mă ierți pentru această îndrăzneală.

Antonia se miră puțin că încă îi mai bătea inima și mai putea să respire.

— Firește. Ești prietenul lui Adam și este foarte normal să fii îngrijorat. Dacă aș fi avut mintea limpede, ți-aș fi scris chiar eu, spuse ea făcându-i semn să se așeze. Cât de mult ai aflat despre ce s-a petrecut? întrebă cu o ușoară ezitare.

— Foarte puțin, răspunse el în timp ce se așeza. Azi-noapte am ajuns la Buxton. Evenimentele de la Thornleigh sunt discutate peste tot în ținut.

Antonia încuviință din cap; nu era nimic neobișnuit. Majoritatea servitorilor ei locuiau în zonă, așa că secrete nu prea existau în casă.

— Atunci înseamnă că ai auzit și despre amnezia lui?

Simon clătină grav din cap.

— Da. Și despre logodna ta. Antonia se pregăti să audă o mică predică, dar fostul ei pretendent nu o mustră deloc. Recunosc, vestea m-a șocat, dar apoi m-am gândit mai bine și am înțeles. Ați fost întotdeauna foarte apropiați, aveți multe interese comune, zâmbi el amar. Să știi că ai avut dreptate. Mă doare s-o afirm, dar nu ne-am fi potrivit. Îmi îngădui să vă urez toate cele bune?

Antoniei îi veni să plângă. Simon era un om incredibil de bun.

— Sigur că da, zise cu vocea gâtuită de emoție. Ești foarte drăguț. Ar fi corect să precizez, continuă ea pe un ton normal de data aceasta, că între mine și Adam există o înțelegere, nu o logodnă oficială. Nu putem lua nici o hotărâre majoră până când nu se va simți mai bine.

— Dar în prezent cum se simte?

— Fizic, bine, deși are dureri de cap și doarme mai mult decât înainte. De fapt și acum se odihnește. Doctorul spune că este normal și că în scurt timp vor dispărea aceste neplăceri.

— Dar din punct de vedere mental și emoțional?

— Nu se plânge, însă nu-i convine deloc ce se întâmplă cu el. Are impresia că înnebunește.

— Are și motive, îl compătimi sincer Simon. De când am auzit ce s-a întâmplat cu el, am încercat și eu să mă gândesc la ce poate simți cineva care se trezește că nu mai știe cine e și vede că este înconjurat doar de străini. Aș vrea să-l văd și eu, dar numai în cazul în care nu ai nimic împotrivă.

— Sigur. O să constați că face față cu brio. Pune o grămadă de întrebări pentru că vrea să se lămurească pe deplin ce fel de viață ducea înainte. Voi v-ați cunoscut în India, iar acolo a petrecut o bună perioadă din viață, despre care eu nu am habar, zise ea cu ochii la unghiile ei perfecte. Am descoperit că știu mult mai puțin decât credeam că știu despre el.

— Cred că este o situație foarte dificilă, își exprimă Simon empatia.

— Prefer să o consider un proiect educațional, zâmbi Antonia, care se hotărâse dintr-odată să fie mai indulgentă cu Lord Launceston. E frivol să considerăm că-i cunoaștem ca-n palmă pe cei dragi nouă. Adam și cu mine avem șansa unică de a ne redescoperi.

Tăcu, remarcând cu coada ochiului o crispare ușoară pe chipul lui. Adevărul era că nu-și găsise cea mai potrivită temă de discuție. Nu era prea frumos din partea ei să discute despre bărbatul cu care urma să se mărite tocmai cu cel care ocupase înaintea lui această poziție.

— Când crezi că aș putea să-l văd pe Adam? se interesă el ridicându-se.

— Ar trebui să se trezească în curând, răspunse ea aruncând o privire spre ceas, apoi își mușcă fără să vrea buzele. Unde stai?

— La hotelul White Hart din Buxton.

— Mi se pare caraghios din partea ta că te-ai cazat acolo, încercă ea să-l provoace, deși nu știa ce răspuns ar fi vrut să audă din partea lui.

— Păi nu mă așteptam să mă primești în casă, găsi el o replică acceptabilă.

Era un gentleman desăvârșit…

— Ei, hai lasă-mă cu toate regulile astea de bună-cuviință, se răsti

ea exasperată. Este o situație absurdă. De vreme ce am stabilit de comun acord că nu ne potrivim și că logodna noastră a fost o greșeală, putem rămâne prieteni. Ca prieten al meu și al lui Adam, ești oricând bine venit la Thornleigh. Ți-ar fi mult mai simplu să stai aici de câte ori vii prin zonă. Iar lui Adam i-ar prinde bine să aibă prin preajmă și un prieten bărbat, nu doar femei. Există riscul ca în curând să moară de plictiseală de cât îl cocoloșim eu și cu Judith.

Simon râse cu poftă.

— Ești absolut unică, Antonia. Dacă ești încredințată că mă poți suporta, m-aș bucura să mă cazez aici. Chiar așa, întrebă el cu o nuanță suspectă în glas pe care Antonia o remarcă imediat, Judith ce mai face?

— Foarte bine. A fost de mare ajutor când cu accidentul. Aș fi luat-o razna dacă nu era ea. S-a evaporat subtil când a auzit că ești aici. Spre deosebire de mine, Judith este întotdeauna plină de tact.

Pe Simon îl pufni râsul.

— Bine atunci, dacă ești convinsă că nu te deranjează prezența mea, mă duc la Buxton să-mi iau lucrurile.

Antonia îi întinse mâna, iar el se aplecă să o sărute cu o întârziere abia perceptibilă. Se descurcaseră amândoi foarte bine. Bineînțeles că simțise fluturi în stomac când îl văzuse – Simon ar fi putut face și statuia Madonei să întoarcă capul după el – dar nu se făcuse de râs. Era o dovadă în plus că nu mai era îndrăgostită de el.

Era atât de sigură de acest lucru, încât i se păruse de-a dreptul copilăresc să nu-l invite să stea acolo. Trebuia să fie o gazdă ospitalieră. Dar firește că aspectul cel mai important al ședерii lui era potențialul efect benefic asupra lui Adam.

Firește.

Pe drumul spre trăsură, Lord Launceston se mai relaxă; trecuse cu brio de primul obstacol. Antonia era într-adevăr o femeie superbă. Poate că avea ea o fire mai năvalnică, dar era deschisă și sinceră și nici nu ținea la supărare.

Calități care îi îngreunau misiunea. Trebuia să fie convins că acțiunile pe care avea de gând să le întreprindă aveau să aducă foloase tuturor celor patru persoane implicate, altfel n-ar fi avut nici o scuză. Nu-i plăcea deloc că la treizeci și unu de ani își descoperise „talentul“ de a fi duplicitar. I se păruse floare la ureche să joace rolul

pretendentului suferind, dar totodată nobil. Spera ca Judith să nu se fi înșelat și Antonia să fie în continuare îndrăgostită de el. El, unul, nu era așa convins. Nu-i făcuse nici un fel de aluzie și vorbise foarte frumos despre Adam. Îi analiză atitudinea și ajunse la concluzia că îi vorbise ca o persoană implicată deja într-o relație, chestiune care nu se potrivea nicidecum cu așteptările lui.

Se scutură și-și alungă aceste gânduri, apoi pocni biciul pe spinarea cailor. Timpul avea să le rezolve pe toate. Era de datoria lui să facă tot ce-i stătea în putință pentru ca lucrurile să se sfârșească bine pentru toată lumea.

capitolul 10

Adam se uita peste niște documente în bibliotecă când fu anunțat că lordul Launceston dorea să îl vadă. Antonia îl pregătise sufletește pentru vizita unui prieten vechi, dar tot era stresat. Îi era greu să se simtă în largul lui lângă oameni care știau mai multe lucruri despre el decât el însuși.

Lordul Launceston se purtă cu tact. Intră încet în cameră și îi întinse mâna.

— Salut. Întotdeauna mi-ai spus Simon. Te superi dacă-mi permit să-ți spun Adam?

— Nu, deloc.

Îi strânse mâna și îi făcu semn să ia loc, impresionat de atitudinea calmă a vizitatorului.

— Din ce mi-a zis Antonia, am înțeles că ne-am cunoscut în India.

Simon încuviință din cap.

— Ai intrat într-o noapte în Observatorul din Bombay și ai vrut să te uiți prin telescop.

Privirea lui Adam se adânci printre frânturile de amintiri.

— Da, parcă îmi aduc aminte că am zărit suprafața Lunii printr-un telescop și am încercat să-i identific mările. Marea Imbrium, Marea Crisium.

— Chiar ți-aduci aminte? se înflăcără Simon.

— Da. La fel pățesc cu toate. Îmi aduc aminte concluzii și ce am învățat despre astronomie, dar nu cu cine sau în ce împrejurări. E ca și cum toate informațiile personale mi-au fost extirpate din minte.

— A trecut doar o săptămână de când ți-a căzut acoperișul în cap, sublinie oaspetele. Nu te poate învinovăți nimeni că memoria ți-a plecat în vacanță.

Adam rânji și se așeză la birou, bucurându-se în sinea lui că știuse să-și aleagă prietenii.

— Ar fi bine dacă mi-ai putea povesti despre viața pe care o duceam în India. Antoniei nu i-am oferit detalii în scrisori, așa că nu prea are ce să-mi spună despre acea perioadă.

— Nici eu nu știu foarte bine, pentru că nu prea discutam despre afacerile tale, dar o să încerc, îi promise Simon. Ce-ai vrea să știi?

Adam gesticulă spre actele și documentele întinse pe tot biroul.

— Am constatat că am o avere măricică. Cu ce mă ocupam, pentru

că nu înțeleg cum am reușit să strâng așa mult bănet fără să fac ceva necurat, se strâmbă el. De fapt, nu sunt sigur că vreau să aflu.

— N-ai de ce să-ți faci griji. N-am auzit pe nimeni niciodată să se plângă de faptul că l-ai fi înșelat. Având în vedere că în India există o comunitate europeană bine înrădăcinată și mereu la curent cu ce se întâmplă, n-ar fi fost greu deloc să ți se ducă buhul de om necinstit. Deși, vezi tu, adăugă Simon precaut, ai reușit să-ți atragi atât admirația, cât și blamul.

— Cum așa? zâmbi Adam.

— Ai muncit din greu și cu perseverență, nu ți-a fost frică să-ți asumi riscuri. Mi-ai povestit odată că primii bani câștigați au fost la un joc de hazard[17], în timpul unei călătorii.

— Serios? se miră Adam. N-aș fi ghicit că mă pasionau jocurile de noroc.

— Păi norocul nici nu juca un rol atât de important. Mi-ai explicat cum stătea treaba. Simon își încrucișă picioarele, minunându-se cât de ușor se lega conversația, chiar dacă trecutul lor comun nu mai exista pentru unul din ei. Mi-ai spus că un adevărat jucător este dependent de emoțiile puternice, așa că are nevoie și de înfrângeri pentru a savura cu adevărat jocul. Tu jucai cu sânge-rece și dintr-un singur motiv: să câștigi. Nu jucai niciodată decât dacă aveai șanse mari la câștig, și pentru că te pricepeai la calculul probabilităților știai să-ți alegi momentul. De când ne-am cunoscut nu te-am văzut jucând niciodată; în schimb, ți-ai asumat niște riscuri enorme în afaceri. Din ce mi-am dat eu seama, ai avut de câștigat în aproape toate cazurile.

— Ce fel de riscuri?

Simon se gândi puțin înainte să-i răspundă.

— După cum ți-am mai zis, nu am fost niciodată la curent cu afacerile tale, dar îmi aduc aminte de o tranzacție anume. Era un căpitan metis care-și pierduse corabia în împrejurări dubioase, iar acum nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să-și bea mințile într-o baracă din portul din Bombay. Tu i-ai dat o corabie nouă, i-ai asigurat jumătate din profit, iar el trebuia să navigheze printr-o zonă din Indiile de Est cunoscută pentru atacurile piraților.

Toată lumea te-a arătat cu degetul ca pe un nebun că i-ai dat o corabie pe mână, dar riscul pe care ți l-ai asumat ți-a adus numai beneficii. Eu știu de povestea asta pentru că mi-ai sugerat să investesc în cursele lui taman când eram la buza prăpastiei din punct de vedere

financiar. Pot spune că am avut un profit enorm.

— Așadar, am lăsat alți oameni să-și rișteviețile în timp ce eu stăteam și încasam beneficiile? ridică Adam din sprâncene. Într-adevăr, nu făceam chestii ilegale, dar nici morale. Eram un parazit.

— Nu erai deloc un parazit. I-ai oferit unui om o a doua șansă. În cele din urmă căpitanul a câștigat suficienți bani cât să-și permită să cumpere corabia de la tine. Dar în afară de asta, rânji Simon, dacă te gândești că erai un laș, află că în prima călătorie întreprinsă de el ai fost și tu. Nu cumva ai o cicatrice de sabie pe antebrațul stâng?

— De acolo e? întrebă prietenul său, uitându-se automat la mână.

— A trebuit să vă croiți cu greu drumul prin Strâmtoarea Malacca.

Adam oftă și își trecu degetele prin păr.

— M-am mai liniștit; mă speriasem că îi lăsam doar pe ceilalți să-și asume riscurile în locul meu. Dar mă întreb uneori cine e Adam Yorke. Individul mi se pare complet necunoscut.

— Erai – ești – un om complicat, Adam. Probabil că eu ți-am fost cel mai apropiat cât ai stat în India, dar tot nu pot să afirm cu certitudine că te-am cunoscut pe deplin.

— Și atunci ce părere aveai despre mine? îl iscodi Adam, fixându-l cu privirea.

— Ești un om cu o inteligență și o curiozitate aparte, rosti Simon după ce reflectă câteva secunde. Te-ai străduit din greu să faci avere, dar nu ești lacom din fire. O mare parte a succesului tău s-a datorat faptului că te pricepi la oameni, exact cum e exemplul acelui căpitan. Le-ai oferit o șansă tuturor celor care o meritau, iar în schimb ai câștigat loialitate și muncă asiduă din partea angajaților. Întotdeauna am crezut, urmă Simon, încercând o nuanță mai subtilă, că ai fost mânat de o pasiune secretă, dar n-am știut niciodată care era aceasta.

Adam căzu pe gânduri și își masă bandajul de la cap, acum redus mult ca dimensiuni. Cu cât afla mai multe despre el însuși, cu atât înțelegea mai puțin. Oare chiar purta Adam Yorke un secret întunecat în sufletul lui? Normal ar fi fost să-l știe, chiar și în starea amnezică în care era. Gândurile acestea îl conduseră spre o altă întrebare.

— Dar viață personală aveam în India, sau doar munceam?

— Evitai să participi la multe dintre evenimentele sociale. Odată mi-ai spus că nu-ți făcea nici o plăcere să știi că averea dobândită îți asigura acceptul unor familii care te-ar fi batjocorit pentru originea ta cu câțiva ani mai devreme. Dintr-odată, Simon își aduse aminte un

detaliu relevant: Aveai o metresă. O chinezoaică tânără pe care o cumpărașeși de la un negustor de sclavi. Ai cumpărat-o doar ca să o eliberezi, dar ea n-a vrut să plece de lângă tine.

— Dumnezeule, se sperie Adam. Ce s-o fi ales de ea când am plecat din India? Nu am luat-o cu mine, așa-i? întrebă el panicat.

— Nu te teme, nu stă să te aștepte prin Londra pe undeva, îl asigură prietenul lui. I-ai dat o sumă frumușică de bani cu care plănuia să se ducă în Macao să-și găsească un soț după plecarea ta. Chinezii sunt oameni practici.

— La cum evoluează lucrurile în lume, ar putea să fie și mai rău, oftă Adam.

Schimbară subiectul și discutară despre chestiuni mult mai banale, dar nu se putu abține să nu se întrebe ce evenimente surprinzătoare avea să mai afle despre trecutul lui.

Lordul Launceston adusese un plus de energie pozitivă în casă, iar următoarele zile trecură mai repede. Adam era mulțumit că ceilalți îl tratau normal, ca și cum amnezia ar fi fost o simplă răceală care trecea repede.

Toți erau dispuși să discute cu el ori de câte ori se arăta interesat și punea întrebări, dar atmosfera era întotdeauna destinsă. I-ar fi fost mult mai greu dacă l-ar fi copleșit cu temerile sau așteptările lor.

Cea mai mare parte a timpului o petrecea în compania verișoarei lui și îi fu din ce în ce mai evident că aveau aceleași gusturi și mod de gândire, ceea ce îi explica perfect de ce hotărâseră să se căsătorească. Cu toate acestea, percepea o oarecare reținere din partea Antoniei ori de câte ori circumstanțele erau de așa natură încât ajungeau la intimitate fizică.

Nu prea pricepea. Antonia era spontană și plină de afecțiune, dar stabilise un fel de barieră între ei, care îl avertiza că nu putea să se comporte cum se comportă bărbații cu viitoarele lor soții în general.

O admira în tăcere și se întreba dacă părul ei cu luciri aurii-roșcate chiar se simțea mătăsos la atingere, însă nu îndrăznea să facă vreun gest. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le știa despre trecutul lor comun. Poate că Antonia era mai rezervată acum pentru că fusese el prea obraznic în trecut. Nu cuteza să deschidă acest subiect, preferând să aștepte momentul potrivit.

La o săptămână după mutarea lordului Launceston la Thornleigh,

acesta începu să-și petreacă timpul mai ales în compania lui Judith. Plecau în căutarea fosilelor și a florilor, admirau mările și craterele lunare, comentau cărți pe care le citiseră amândoi și în general orice făceau, făceau împreună. Asta îi plăcea foarte mult lui Judith, chiar periculos de mult.

Din nefericire însă, apropierea dintre ei părea să nu o afecteze în nici un fel pe Antonia, care nu simțea nici cea mai mică urmă de gelozie, ba chiar îi ignora de-a dreptul, pentru că toată atenția îi era acaparată de Adam.

Pe de altă parte, lui Judith îi era din ce în ce mai greu să se uite la celălalt cuplu, așa că se lăsă atrasă tot mai mult de Simon.

Vara era extrem de toridă, astfel că într-o seară, după o cină târzie, deciseră să se plimbe cu toții prin grădină, în speranța de a se mai răcori puțin. Antonia îl luă de braț pe Adam, Simon îi oferi brațul lui Judith, apoi porniră cu toții în amurg.

La un moment dar, Judith se opri să-și desfete simțurile cu mirosul îmbătător al trandafirilor. În ultima săptămână fusese încordată mai ceva ca strunele harpei. Acum voia doar să se bucure de acea clipă și de prezența bărbatului de lângă ea.

La câțiva metri în fața lor, Adam rupse un trandafir galben, după care făcu o reverență în fața Antoniei și i-l dărui în timp ce comenta ceva ce o făcu să râdă cu zgomot. Antonia luă trandafirul și și-l puse pe după ureche, apoi îl apucă iar de braț, încă râzând.

Privindu-i de la distanță, Simon se posomorî.

— N-am făcut cine știe ce progrese cu planul nostru de a-i separa, nu?

— Ne-ar fi fost mai simplu dacă eram niște oameni răi. Văzând că Simon o privea întrebător, Judith îi explică: pe când trăiam ca o nomadă, mutându-mă de la o familie la alta, am învățat că cei mai buni intriganți sunt cei cărora le place să le facă rău celorlalți.

— Însemnă că avem o problemă. Noi nu vrem să le facem rău. Vrem doar ca toată lumea să trăiască fericită până la adânci bătrâneți, însă cu partenerul potrivit.

Nu prea aveau ce să mai adauge după o așa concluzie, prin urmare se plimbară încă o jumătate de oră în tăcere. Lui Judith îi plăcuseră dintotdeauna grădinile de la Thornleigh, dar parcă niciodată așa de mult ca acum. Nu se întunecase complet, dar deasupra orizontului apăruse deja o stea.

— Este cumva Luceafărul-de-Seară, Venus?

— Da, răspunse Simon, încântat de cunoștințele ei. Venus este cel mai luminos astru de pe cer, după Soare și Lună, și cel mai frumos dintre toate. Știai că în greacă *planetes* înseamnă „peregrin“? De aceea au numit oamenii „planete“ aștrii care călătoresc pe boltă.

— Dar dacă nu e o stea adevărată, înseamnă că nu ne mai putem pune dorințe când ne uităm la ea?

— Ba da, sigur că putem. Dorințele și visele sunt mai presus de astronomie. Nici nu există o stea mai potrivită ca Venus, planeta dragostei, ca să-ți pui dorințe.

Judith rămase cu privirea pierdută spre punctul acela luminos de pe cer, apoi scuturǎ din cap. Dorința ei era irealizabilă, întrecea orice vis și speranță. Ar fi făcut mai bine s-o dea uitării sau să recunoască faptul că nu avea nici o șansă de a se îndeplini.

În cele din urmă ajunseră lângă pârâu. Se opriră și ascultară în liniște sunetul apei. Tocmai atunci auziră și pașii celuilalt cuplu, venind înspre ei pe aceeași potecă.

Chiar înainte ca Adam și Antonia să-și facă apariția de după colț, Simon se întoarse brusc spre partenera sa de plimbare.

— A sosit momentul să-i dăm Antoniei o temă mai serioasă de gândire.

Judith mai apucă să vadă un zâmbet strengar, după care se trezi prinsă în brațele lui și sărutată. Scoase un icnet; era cea mai mare greșeală pe care o puteau face. În același timp însă, mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui și nu se putu abține să nu se lipească de el și să-i răspundă la sărut cu toată pasiunea pe care o acumulase și reprimase până atunci.

Auzea ca prin vis pașii celorlalți; își dădu seama că se opriseră brusc și că amuțiseră la fel de brusc, apoi simți cum se îndepărtau tiptil de ei. Toate acestea însă parcă se întâmplau pe o altă planetă. Îmbrățișarea lui Simon, ardoarea lui și căldura buzelor erau singura realitate pe care o mai percepea acum.

Știuse ea ce știuse când se temuse de consecințele planului prin care Simon se prefăcea că o curtează. Pentru el era un subterfugiu, pentru ea era ceva cât se poate de palpabil. Judith, care nu-și permisese niciodată să viseze, se descoperi brusc prinsă într-un vârtej de dorințe. Habar n-avea cât stătuseră îmbrățișați – prea puțin.

Își dădu seama că dacă mai continuau așa avea să-i fie din ce în ce

mai greu să facă față consecințelor, așa că desprinse de lângă el. Se întunecase, dar încă îi putea zări chipul; tremura la fel de tare ca ea.

Sigur că era nervos. Trebuise să simuleze o îmbrățișare pătimașă pentru a stârni o reacție din partea Antoniei. Probabil că se și șocase când ființa liniștită pe care o strânsese la piept cu tandrețe se transformase brusc într-o fiară care îl sărutase de parcă ar fi fost singura ei speranță... sau singurul ei blestem.

După ce bătăile inimii îi reveniră la normal, Judith își recăpătă și vocea și spuse ca și cum și-ar fi jucat perfect rolul:

— Ar trebui să-i pună pe gânduri un pic. Să sperăm că va avea un efect pozitiv asupra deznodământului micii noastre conspirații.

Urmă o pauză extrem de lungă. Chipul lui Simon se încrâncenă, apoi se destinse. Acum arăta iar ca o sculptură rece din marmură, iar gropița aceea din bărbie îi ieșea și mai mult în evidență.

— Să sperăm.

Se întoarseră spre casă, fiind amândoi foarte atenți ca nu cumva să se atingă din greșeală.

Antonia îi povestea lui Adam o întâmplare amuzantă de când erau copii și se bălăceau în gârlă, spre exasperarea supraveghetorilor. În momentul în care cotiră după un pâlc de arbori, dădură nas în nas cu Simon și Judith, îmbrățișați de parcă venise sfârșitul lumii.

Antonia scoase un șuierat, întocmai ca un balon care se dezumflă. Dacă nu o apuca Adam de o mână s-o tragă de acolo, ar fi rămas pe loc cu gura căscată. Îl urmă nesigură pe picioare, până se îndepărtară. Dar de ce să nu se sărute Simon cu altă femeie? Ea singură îl alungase și îi dăduse implicit permisiunea să-și vadă de viața lui. Ar fi vrut să stea să bocească după ea?

Da! Era vrednică de dispreț, se purta ca o femeie geloasă, o specie pe care o condamnase altădată. Ar fi trebuit să se bucure când doi oameni la care ținea se arătau interesați unul de celălalt. Dar dacă se gândea mai bine, felul de a fi al lui Judith, liniștită, înțelegătoare și pasionată de știință, o făcea mult mai potrivită pentru Simon.

Așa era. Dar atunci de ce îi venea să rămână în mijlocul drumului și să urle la lună?

Vocea baritonală a lui Adam îi întrerupse gândurile.

— De ce ești așa de surprinsă? întrebă el amuzat. Era evident că se petrece ceva între ei. Te deranjează că însoțitoarea ta are un curtezan?

Antonia își dădu seama că-și înfipsese unghiile în brațul lui. Se străduia să se stăpânească. Cine se credea să-și permită să protesteze dacă Simon își căuta consolarea în altă parte? Doar ea decisese în doar câteva zile să se mărite cu Adam.

„Dar nu este același lucru!“ bombăni cu ciudă în sinea ei.

— După cum ți-am mai spus, nu sunt tot timpul pe față și nu pricep imediat ce se întâmplă în jur. Mi-am concentrat atenția doar asupra ta.

— Ar trebui să mă simt flatat, murmură el, oprindu-se în mijlocul cărării cu fața spre ea.

Privirea lui se ascuțise în amurg, iar ochii lui mai mult verzi decât cenușii penetrau mult mai adânc în căutarea liniștii interioare.

Își ridică o mână și o mângâie cu o gingășie extraordinară, coborând de la sprâncene spre obraz, apoi de-a lungul maxilarului și pe gât. Atingerea lui era foarte senzuală, iar Antonia simți un fior amestecat de plăcere și teamă. Tânjea după el, dar nu i se părea firesc să-și dorească vărul așa.

— Și de ce ți-ai îndreptat toată atenția asupra mea, verișorico? întrebă el cu blândețe. Pentru că sunt un nefericit în suferință și trebuie să ai grijă de mine, sau pentru că sunt viitorul tău soț?

Acum, mâna lui o mângâia și o masa ușor pe ceafă.

— Câte puțin din amândouă, zise ea, fără să clipească măcar.

— Păcat, replică el sec, retrăgându-și mâna.

Antonia se simți cuprinsă de deznădejde. Era perfect conștientă că nu știa ce voia de fapt de la Adam. Mai grav, și el era conștient de asta.

Adam se retrase în dormitor, iar de nicăieri apăru Bradley, care se interesă dacă stăpânul lui avea nevoie de ceva. Sub înfățișarea aceea de pirat fioros, valetul avea un suflet de mamă-cloșcă.

— Vorbeam des despre verișoara mea? îl chestionă Adam în timp ce-și desfăcea eșarfa de la gât.

— Despre Lady Antonia? Foarte rar, îi răspunse cinstit Brandley. Vă vedeam încântat când primeați câte o scrisoare de la ea, parcă erați o pisicuță la oala cu smântână, dar n-o pomeneați niciodată. După o clipă de reflecție, continuă: Știați că sub capacul ceasului aveți un portret al ei?

— Nu, nu știam, spuse Adam, scoțându-l repede din buzunar.

Îl avusese tot timpul la el, dar nu-i acordase vreo atenție specială.

Îl studie cu grijă și găsi un sistem mic prin care reuși să desfacă capacul. Înăuntru era un portret al Antoniei, cu părul de culoarea caiselor și cu zâmbetul ei plin de viață. Probabil că avea în jur de șaisprezece-șaptesprezece ani la momentul respectiv.

Adam îl mai privi o vreme, așa cum mai făcuse de foarte multe ori când se aflase în celălalt colț al lumii. Inima i se strânse; își dădu seama că aceasta trebuie să fi fost „pasiunea lui secretă“ care îi purtase pașii spre India.

Din păcate, nici între timp nu aflase ce avea de făcut pentru a o cuceri definitiv.

*

Antonia avusese un somn agitat și se hotărî să renunțe la plimbarea zilnică de dimineață. Thornleigh putea să se descurce câteva ore și fără atenta ei supraveghere. Rămase mai mult ca de obicei în pat, fără să reușească să se odihnească. În cele din urmă coborî în salonaș, unde o găsi pe Judith bând ceai, în timp ce rupea de zor pâinea prăjită în mii de bucățele. Tresări când o auzi pe Antonia intrând, apoi îi aruncă o privire demoralizată. Era foarte neobișnuit ca stăpâna să fie acasă la acea oră.

— În legătură cu aseară... îngăimă ea după ce-și adună tot curajul, dar Antonia îi făcu semn să se oprească.

— Nu trebuie să-mi dai nici o explicație.

Știa că vorbele îi sunaseră reci și insensibile, dar nu se simțea în stare să găsească altele.

— Dacă te-ai supărat, atunci sunt multe de spus, replică sumbru Judith.

De data asta Antonia reuși să răspundă mult mai natural.

— Mai degrabă am fost… surprinsă, recunoscu ea. Nu-mi dădusem seama în ce relație ești cu Lord Launceston. Mă tem că din păcate nu am știut nimic până aseară.

— Nu vreau să crezi că ne-am furișat să nu ne vezi tu, spuse Judith și își mușcă buza, arătând mai nefericită ca oricând.

— Nici nu se pune problema să vă furișați, pufni Antonia în râs. Sunteți doi adulți liberi ca pasărea cerului. Nu cred că e genul care să ia în derâdere sentimentele unei femei. Chiar dacă ar fi fost, nu mi-aș fi permis să intervin și să-l vorbesc de rău. Tu ești însoțitoarea mea și nu viceversa.

— Antonia, nu înțeleg absolut nimic din ce vorbești acolo, ripostă Judith ofensată. Aș fi preferat să te enervezi. Este supărător să vezi pe cineva de care te-ai despărțit de curând îmbrățișându-se cu altă persoană. Aseară a fost mai degrabă un accident. Te rog să mă crezi că aș prefera să nu-l mai văd niciodată pe Simon decât să risc să te pierd ca prietenă.

Reacția ei promptă o trezi la realitate pe Antonia, care se prăbuși pe un scaun.

— Dumnezeule, Judith, mă port ca o proastă, și știu foarte bine, zise ea cu ciudă. Am fost șocată să vă văd împreună, când de abia au trecut câteva săptămâni de când am rupt logodna cu el, dar cum îmi pot permite să vă judec? Eu l-am acceptat pe Adam de două ori mai repede. Iar apoi m-am gândit la voi, continuă ea cu toată onestitatea, și mi-am dat seama că vă potriviți mult mai bine decât mă potriveam eu cu el! Tu ești mult mai cultă, ești mult mai tolerantă decât mine și nu l-ai chinui niciodată pe săracul om așa cum am făcut-o eu. Dacă vă iubiți într-adevăr, atunci o să fiu prima care o să vă dorească să fiți fericiți împreună.

Judith se făcuse mică, gata să se evapore de rușine. Teoriile despre gelozie și mândrie meritau să fie aruncate la coș. Antonia se arătase atât de înțelegătoare, încât o copleșise. Era evident că strategia ei și a lui Simon nu ducea nicăieri. Părea din ce în ce mai puțin probabil ca Antonia și Adam să se despartă, iar conspirația se dovedea a fi dezastruoasă și cu efecte neașteptate pentru tânăra văduvă.

— Nu știu ce-o să fie mai încolo, zise cu precauție, așa că este prea devreme să ne urezi orice. Ce-ai văzut tu a fost doar o... o aberație de moment fără nici o însemnătate.

Antonia nu părea convinsă de explicația ei, dar nici nu insistă, fapt pentru care Judith îi mulțumi în gând. Avea din ce în ce mai des senzația că toți patru trăiau într-o comedie din perioada Restaurației, cu răsturnări bruște de situație și schimburi de parteneri.

Adam și Antonia își priponiră caii în vâlceaua îngustă, apoi urcară panta abruptă până în vârful dealului. El căra un coș cu merinde, iar ea se lupta cu faldurile rochiei de călărie. Nu mai fuseseră la Cuib de când Antonia se retrăsese pentru a plânge după Simon.

Locul avea însă o semnificație importantă pentru trecutul lor comun. Venise timpul să-l aducă pe Adam și acolo.

Se strecurară prin despicătura dintre stânci și ieșiră direct pe platou, de unde se vedea o mare de dealuri ce se pierdeau spre orizont. Lui Adam i se tăie respirația în fața peisajului atât de impresionant. Antonia îl supraveghea cu coada ochiului, sperând că avea să recunoască locul, dar nu vru să-l întrebe nimic.

Parcă ghicindu-i întrebarea, el spuse:

— Nu-mi aduc aminte când anume am mai fost aici, dar sunt sigur că am venit de multe ori.

— Da. Am botezat acest loc Cuibul și în copilărie era ascunzătoarea noastră preferată.

Adam studie peticul de iarbă presărat cu flori de pe buza prăpastiei, apoi se duse chiar pe margine.

— De aici, de sus, putem pretinde că suntem păsări.

— Stăteai cu orele aici să te uiți după ulii și să te întrebi cum ar fi să zbori.

— Și tu ce făceai între timp? o întrebă el zâmbind.

— Eu n-aveam așa de multă răbdare ca tine, așa că stăteam și citeam. Dacă se întâmpla să termin ce aveam de citit, rânji ea, începeam să te sâcâi până cedai și preferai să plecăm decât să mă mai suporți.

— Ce obrăznicătură! râse el.

— Da, dar întotdeauna erai foarte răbdător. Arătând înspre coșul de nuiele, Antonia îl înștiință: De obicei, primul lucru pe care îl facem este să scoatem mâncarea.

— Ferească Dumnezeu să facem altfel! exclamă Adam, apoi scoase pătura din coș și o întinse pe iarbă.

Plăcintele cu carne erau întotdeauna delicioase, dar parcă mâncate la un picnic erau și mai bune. Mai aveau ceapă murată și bere de casă. Cea mai bună tratație din lume.

Își scoaseră hainele și și le aranjară sub cap ca pe perne, apoi se întinseră, dornici să profite de soare și de ziua călduroasă. Împărtășeau aceeași bucurie lipsită de griji care îi unise și când erau copii.

Antonia moțăia când Adam rupse tăcerea pe un ton aparent liniștit.

— Dintre toate lucrurile de care nu-mi amintesc, cel mai rău mă enervează că nu mai știu ce fel de relație exista între noi doi înainte. Mi-ai spus că ne știm dintotdeauna și că am stabilit să ne căsătorim,

dar simt că între noi există un fel de rezervă ce nu mi se pare normală pentru un cuplu deja logodit.

Antoniei îi pieri brusc tot somnul și se întrebă dacă nu cumva vărul ei atent la toate își dăduse seama că era ceva în neregulă cu logodna lor. Se ridică într-un cot, se uită atentă înspre Adam, care stătea la jumătate de metru de ea, și constată că o privea cu o intensitate fascinantă.

Umerii lui lați și puternici erau scoși în relief de pielea albă și chiar și așa, culcat pe iarbă, tot radia forță și energie.

— Am uitat ceva important care are legătură cu tine, Antonia? vru el să știe. Te-am rănit, speriat sau ți-am făcut ceva atât de rău încât să te temi de mine?

Perfect conștientă de forța lui, trebuia să recunoască faptul că un pic tot se temea de el. Verișorul cu care crescuse reprezentase în primul rând siguranță. Mereu se bazase pe el să o protejeze.

Dar Adam nu era nici fratele ei, nici vreun eunuc care să se mulțumească doar să o admire. Ea îl alesese să-i fie iubit și soț. Dacă voiau să aibă un mariaj adevărat, atunci trebuia să învețe să se supună acestei masculinități care o înspăimânta deocamdată și să aibă încredere în el că nu-i va face rău.

Dacă nu putea avea încredere în Adam, totul se ducea pe apa sâmbetei.

— Nu mi-ai făcut nici cel mai mic rău niciodată. Eu sunt cea care am încercat să mă rețin, dar în mare parte din cauza amneziei tale. Nu am vrut să am pretenții de la tine sau să te copleșesc atunci când vedeam că ești deja într-o altă lume, necunoscută. Inima începu să-i bată mai repede și se trase puțin mai aproape de el. Nu vreau să existe nici un fel de barieră între noi, mai spuse ea.

Adam o cuprinse de talie și o strânse la piept.

Sărutul ei fusese gingaș, dar sărutul lui nu avea nimic inocent. Tot corpul îi ardea. Îi desfăcu părul și își înfipse adânc degetele în el.

— Mi-am dorit să fac asta din prima clipă când te-am văzut, îi șopti.

Antonia se agăță de el, cutremurată de un fior. Nu era nimic frățesc în îmbrățișarea lui, iar ea nu îl sărutase nicidecum ca o soră. Natura relației lor se schimbase radical într-o secundă și nu avea să mai fie niciodată aceeași.

Îl iubise întotdeauna pe Adam, iar acum această dragoste trecuse într-o dimensiune diferită, complet nouă. Se întinse pe pătură, îl

cuprinse înfrigurată în brațe și se lăsă pătrunsă de senzația minunată de a se simți mică și fragilă sub greutatea lui.

Toate grijile pe care și le făcuse mai devreme se evaporară la fel de brusc precum ceața când apare soarele. Când îl sărutase pe Simon fusese ca într-un vis romantic, dulce și plin de farmec, dar acum cu Adam era pământ și foc, pasiune și realitate.

Când îi puse mâna pe sâni, gemu de plăcere și se arcui toată. Îi venea să-și smulgă hainele de pe ea. Voia să-l posede și să se lase posedată de el. Preț de câteva minute de beatitudine uitară de tot, iar întrebările Antoniei despre sentimentele lor căpătară brusc răspunsuri. Între ei rămăsese doar dorință. Adam o dorea atât de mult, încât îi ardea carnea, și știa că ea s-ar fi lăsat total în voia pasiunii lui.

Dar golurile din mintea lui nu-i dădeau pace. Cu ultima brumă de stăpânire de sine se trase de lângă ea.

— Bănuiesc că noi doi nu am…?

Antonia deschise ochii și îl privi intens în timp ce pieptul i se ridica și cobora într-un ritm alert. Înțelese la ce se referea.

— Nu. Nu suntem amanți.

Dacă ar fi fost deja, nu l-ar mai fi oprit nimic. Dar nu erau. Asta conta enorm.

Adam se răsuci pe spate și o strânse cu putere de mână.

— Nu cred că aș fi uitat dacă s-ar fi întâmplat, se forță el să spună. Din cauză că m-am purtat ca un gentleman, sau din cauză că m-am mișcat prea încet?

Antonia scoase un chicot jumătate râs, jumătate frustrare.

— Întotdeauna ai fost un bărbat onorabil.

— Mare păcat, zâmbi el, apoi îi sărută mâna și și-o lipi de obraz. Alt mare păcat este că am uitat multe chestii care mi-ar fi fost utile, dar în schimb n-am uitat că oamenii ne-ar fi arătat cu degetul dacă am fi făcut lucrul acela atât de firesc.

— Niciodată nu mi-a păsat de ce cred ceilalți, îl asigură Antonia. În privirea ei era același amestec de dorință și îndoială.

— Mie nu-mi pasă în mod cert, în ceea ce mă privește. Dar mă gândesc la tine și îmi doresc ca totul să se petreacă așa cum trebuie.

Antonia își depărtă ușor buzele; părul ei strălucitor îi încadra minunat chipul și umerii. Adam își plimbă palma de-a lungul formelor ei, coborând de pe umăr spre șold, apoi îi prinse sânii în palme.

— Mi se pare… așa cum trebuie, murmură ea suspinând de

plăcere.

— Și mie. Cu un exercițiu de voință supraomenesc, Adam se ridică în picioare. Dacă nu mă opresc acum, toate intențiile mele bune o să ajungă împrăștiate prin iarbă, laolaltă cu bucăți din foarte complicata ta vestimentație pentru călărie.

Antonia se ridică la rândul ei și începu să-și aranjeze părul ciufulit.

— Prudența e mama înțelepciunii, cugetă ea cu voce tare. Ai dreptate. Ai dreptate de fiecare dată. Când eram copii credeam că ăsta e cel mai mare defect al tău.

Lui Adam îi făcea mare plăcere că puteau râde împreună despre cele petrecute sau mai bine zis despre ce nu se petrecuse. Nu se simțise niciodată mai apropiat de Antonia ca acum.

— Mă simt incomplet, spuse el având impresia că-i era dator cu o explicație. Din mine lipsește o mare parte și trebuie să fiu foarte atent să nu fac vreun gest care ar avea consecințe uriașe pentru oricine altcineva. Simți brusc nevoia să o atingă, așa că îi luă mâna. Ai spus că nu te-am rănit niciodată. N-aș vrea să încep acum.

Antonia se crispă.

— Încerci cumva să-mi spui că n-ar trebui să fim logodiți?

— Nu! strigă el, strângând-o cu putere. Doar că n-ar fi bine să fixăm încă data. Mai am nevoie de câteva săptămâni sau luni. Fie îmi voi aminti tot, fie deja mă voi fi obișnuit cu noua mea viață. Iar atunci sper să te căsătorești în cea mai mare viteză cu mine.

Antonia răsuflă ușurată, apoi se apropie de el și îl cuprinse de mijloc, punându-și capul pe umărul lui.

— Bine. Mi-ai dat emoții, murmură ea și-și ridică chipul spre el în așteptarea unui sărut. Am așteptat mult. Putem să mai așteptăm un pic.

Sărutul fu plin de tandrețe, deși pasiunea încă mocnea puternic în amândoi. Aveau tot timpul din lume. Deocamdată însă, un sărut le era mai mult decât suficient.

---

[17] Hazard – joc complicat cu două zaruri, menționat prima dată în secolul al XIV-lea, în cartea *Povestirile din Canterbury* a lui Geoffrey Chaucer (n.tr.)

capitolul 11

Ceva se schimbase între Adam și Antonia. Judith o știa; remarcase modul în care se priveau, felul în care căutau tot felul de pretexte să se atingă. Nu era nimic vulgar, dar erau gesturi care nu puteau însemna decât un lucru.

Nu avea de unde să știe dacă făcuseră dragoste, dar legătura emoțională dintre ei era atât de puternică încât părea palpabilă. Chiar dacă această legătură ar fi putut fi sfărâmată, Judith nu mai credea câtuși de puțin că ea sau Simon ar fi avut vreun drept să facă așa ceva.

Se resemnase cu pierderea lui Adam și probabil așa era cel mai bine. Ajunsese într-un stadiu în care, în nopțile cele mai triste, recunoștea că acum îl iubea pe Simon Launceston.

La început pretinsese că este atrasă doar așa, superficial, că simțea doar o atracție normală față de el pentru că era atât de frumos. Dar după ce se sărutaseră nu mai putuse să se amăgească. Era îndrăgostită de strălucirea lui visătoare, de bunătatea lui înnăscută, până și de zâmbetul acela strengar pe care îl afișa înainte să facă o trăsnaie.

În sufletul ei, Judith era convinsă că i-ar fi putut fi o soție mult mai bună decât Antonia. Dacă Simon ar fi recucerit-o pe Antonia, în viața lui ar fi rămas mai puțin loc pentru lucrurile care îi preocupau și provocau mintea. Dar cine ar fi putut să-l învinovățească pentru că o dorea?

Din seara aceea din grădină, toată dezinvoltura dintre el și Judith dispăruse. Se retrăsese sub masca aceea de politețe perfect convențională. Îl supărase și îl pusese într-o situație jenantă, iar uneori simțea cum o privește confuz.

La fel o privea și pe Antonia, iar Judith suspecta că își dădea seama și el în sfârșit că nu prea mai avea la ce să spere. Când avea să se convingă definitiv avea să plece de la Thornleigh, iar Judith n-avea să-l mai vadă niciodată.

Judith încerca să profite cât mai mult de prezent pentru a-și întipări unele momente adânc în memorie. Când avea să fie bătrână și cine știe pe unde, voia să și-l mai aducă încă aminte pe Simon, să aibă încă vie în fața ochilor imaginea frumuseții lui abstracte când cădea pe gânduri, mișcările lui incredibil de grațioase, mâinile lui pricepute cu degete lungi.

În ciuda durerii provocate de dragostea neîmpărtășită, era

recunoscătoare pentru tot ce se întâmplase. Fără ca măcar să știe, în câteva momente de pasiune unilaterală Simon reușise să-i redea speranța că mai poate visa.

Adam îi scrisese agentului lui, Whittlesey, despre amnezia de care suferea, iar acesta îi trimisese un alt rând de documente care conțineau câte o descriere succintă a fiecărei tranzacții, estimări și recomandări. Presupunând că Whittlesey nu văzuse această întâmplare ca pe o șansă de a-și jefui pe față șeful, sistemul era foarte bun. Dacă Adam era măcar pe jumătate la fel de priceput în a judeca oamenii, atunci agentul lui era om cinstit.

Tocmai sosise un nou snop de hârtii de la Londra, iar Adam le răsfoia în bibliotecă. Printre ele era și o scrisoare din Manchester, pe care o deschise și începu să o citească, chicotind din când în când.

Antonia stătea ghemuită într-un fotoliu și citea. Își ridică privirea spre el.

— E ceva amuzant?

— Cam da. James Malcolm, inginerul care a creat motorul acela diabolic, mi-a scris că explozia l-a făcut să-și dea seama că modelul avea niște defecte de proiectare pe care acum le-a corectat. De acum încolo, zice el, orice motor marca Malcolm va avea nici mai mult, nici mai puțin de trei sisteme de siguranță.

— Era și timpul, pufni acră Antonia. Ce sunt dispozitivele astea?

Adam spicui din scrisoare.

— Vor fi două supape de siguranță, una din ele dublă, un tub cu mercur care va exploda dacă supapele sunt stricate și un dop de plumb care se va topi și va elibera presiunea în cazul în care nivelul apei scade foarte mult. Domnul Malcolm vrea să-mi dedice mie acest model, vrea să-l boteze „Motorul sigur Yorke“, ca o comemorare a unuia dintre cele mai regretabile incidente.

Antonia trânti cartea și sări ca arsă din fotoliu.

— Incident regretabil! Motorul omului ăsta aproape te-a ucis, și acum se dă pe lângă tine să mai și investești în afacerea lui!

— Ai dreptate cumva, dar să știi că asta dovedește că e un bun om de afaceri, râse Adam. Cele mai multe progrese sunt rezultatul modificărilor după ce un anume aspect n-a mers bine. Iar în cazul nostru n-a fost nimeni ucis ca să se demonstreze că motorul avea nevoie de îmbunătățiri.

— Poate pe tine te distrează mica ta escapadă cu Sfântul Petru, dar pe mine nu, se încruntă ea.

— Bine. Soarele cădea perfect pe părul Antoniei, luminându-l ca pe o aureolă de foc, iar Simon se desfătă câteva secunde cu această imagine. Ți-am spus cumva în ultimul timp că ești incredibil de frumoasă?

— Acum te dai tu bine pe lângă mine! se răsti ea, incapabilă să-și reprime un hohot de râs.

— Exact asta fac. Adam se ridică de la birou și se duse spre ea, o apucă de bărbie și o sărută. Și ești și foarte dulce.

Antonia îl prinse bine pe după gât să nu-i scape, apoi îl sărută și ea cu poftă. Se sărutau și se îmbrățișau de multe ori așa, iar de fiecare dată focul lăuntric, îndeobște mocnit, se apropia să dea în clocot.

Amândoi simțeau un fel de plăcere sadică pentru că se abțineau, dar Antonia știa că undeva în viitorul apropiat, când aveau să fie căsătoriți, cu posibilitatea să facă dragoste ori de câte ori ar fi vrut, avea să-și aducă aminte de vremurile aceastea cu nostalgie. Acum era perioada unui preludiu destul de lung, în urma căruia prima experiență împreună avea să fie cu atât mai plăcută.

Se desprinseră din îmbrățișare doar pentru că rămăseseră fără aer, dar Adam tot o mai sărută o dată pe nas.

— Am terminat cu treaba pe ziua de azi. Vrei să mergem în pavilionul din grădină să mai citim acolo?

— O idee bună, zise Antonia recuperându-și cartea care căzuse pe jos.

— Ai să-mi dai și mie ceva de citit?

— Simon mi-a recomandat volumul acesta despre flora și fauna din regiunile muntoase. Mi-a spus că are niște teorii interesante.

Vremea era în continuare foarte călduroasă, dar sub pavilion se păstrase o răcoare plăcută. Acoperișul era făcut dintr-un grilaj peste care creștea viță-de-vie, iar înăuntru era o banchetă de-a lungul peretelui pe care te puteai întinde cu ușurință să citești.

Antonia tocmai se așezase când Adam rosti mirat:

— Lordul Launceston are niște semne de carte foarte interesante.

Își înălță curioasă privirea spre el și văzu că se uita peste o foaie de hârtie găsită în carte.

— Potrivit celor scrise aici, s-a adus la cunoștință întregii omeniri că Antonia Thornton, Lady Fairbourne de Thornleigh, i-a făcut lui

Simon Launceston, Lord Launceston de Abbotsden, onoarea de a consimți să fie soția lui, spuse el, apoi o privi lung. Asta visa el să se întâmple, sau e unul dintre lucrurile acelea pe care ar fi trebuit să mi le aduc aminte ori să le aflu de la cineva?

Naiba să-l ia pe Simon cu mintea lui aeriană cu tot! Probabil că acesta era anunțul pe care uitase să-l trimită ziarelor din Londra. Antonia ar fi dat orice să nu trebuiască să explice așa ceva, dar nu avea încotro.

— Da, eram ca și căsătoriți, recunoscu ea, dar am decis foarte repede că n-am fi fericiți împreună. Așa că ne-am despărțit și el a plecat de la Thornleigh.

— Cred că totul s-a întâmplat cu viteza luminii, comentă Adam ironic. Voi mi-ați spus că de abia ne-am întors cu vaporul, eu și Lord Launceston, acum vreo două luni din India. Memoria mea actuală se rezumă la ultimele trei săptămâni câte au trecut de la Macclesfield, de unde trag concluzia că între timp l-ai întâlnit pe Simon, v-ați îndrăgostit, v-ați despărțit, apoi te-am cerut eu de soție și ai acceptat – totul în mai puțin de cinci săptămâni.

— Așa cum ai înșirat acum lucrurile, sună într-adevăr îngrozitor, bâigui Antonia, înroșindu-se ca racul, dar… lucrurile s-au întâmplat cam în felul ăsta.

— Eu ce făceam când se petrecea toată povestea asta siropoasă? o iscodi el în continuare pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Erai chiar aici, răspunse ea pe un ton nesigur, mă linișteai și mă sfătuiai de câte ori eram supărată.

— Dumnezeule, ce persoană plicticoasă, dar plină de virtute mai eram, zise el pe un ton aparent liniștit, dar Antonia percepu o nuanță care o sperie. Știi ceva, mă resemnasem atât de tare cu gândul că sunt amnezic, încât am uitat cât de puține știu și cât de prost am fost informat despre cele mai importante evenimente din viața mea. Mi-ai acceptat cererea în căsătorie pentru că îți eram la îndemână în vreun plan de a-l face gelos pe Lordul Launceston? Sau ca să dovedești că nu boceai după el? Oricum, nu-mi convine deloc să fiu singurul de la Thornleigh care nu știe ce știe toată lumea că s-a petrecut. Își lăsă cartea deoparte, se ridică și se duse în partea cealaltă a pavilionului, fără să-i mai arunce vreo privire. Acum nu mă mai mir de ce ne feream să ne atingem. Pentru că relația noastră nu a avut timp să crească. Se întoarse spre ea, iar privirea lui furioasă era o mărturie a

faptului că oamenii slabi nu pot face averi în câțiva ani. Ți-a fost greu să te prefaci că-ți place să te atingă un bărbat, când de fapt tu erai cu mintea la celălalt? Antonia scoase un țipăt, dar Adam continuă nestingherit: Și mă întreb oare câte nu știu despre ce se întâmplă de fapt sub toată pojghița asta. Ignoranța este într-adevăr periculoasă. Suntem împreună toată ziua, dar habar n-am cum îți petreci nopțile. De aceea s-a întors Lord Launceston la Thornleigh, ca să te convingă să vă împăcați? Dacă da, îmi spui și mie ce argumente are și cât de mult îți fac plăcere?

Antonia îl privea cu ochii aproape scoși din orbite, iar după ce termină de vorbit sări de pe bancă și se înfipse bine pe picioare în fața lui, cu inima cât un purice.

— Adam, nu așa s-au petrecut lucrurile, rosti ea cu hotărâre. De când aveam patru ani ai fost singura persoană din viața mea pe care m-am putut baza. De abia când m-am îndrăgostit de Simon mi-am dat seama cât țin la tine de fapt. Nu am vrut să mă mărit cu tine ca să mă răzbun pe Simon. El plecase deja din viața mea. S-a întors aici doar din cauza accidentului tău și deoarece era într-adevăr îngrijorat pentru tine. Simon nu mi-a adresat nici măcar un singur cuvânt prin care să-mi dea de înțeles că mă mai vrea. L-ai văzut cu Judith. Ți se părea că arată ca un bărbat care jelește după altă femeie? În dorința ei aprigă de a-l convinge, își pusese palmele pe pieptul lui și îi simțea toată forța. Ar fi trebuit să-ți povestesc totul, urmă ea. Nu era însă ceva de laudă pentru mine și cu cât trecea timpul și ne apropiam mai tare unul de celălalt, cu atât mi se părea mai puțin relevant.

Gheața din privirea lui Adam începu să se topească; știa și ea cât de mult își dorea să o creadă. Își rezemă fruntea de umărul lui și își strecură degetele pe sub reverele hainei.

— Am vrut să mă mărit cu tine, șopti ea, pentru că am nevoie de tine.

Îi simți bătăile ritmice ale inimii. Adam oftă și o luă în brațe.

— Biata verișoară, se înmuie el, câte probleme și câtă suferință!

Spre groaza ei, începu să plângă fără să știe măcar de ce.

— Ai fost tot timpul așa de bun cu mine…

— Păi asta a fost problema, așa-i? zise el trist. Tot timpul mi-ai spus câtă nevoie ai avut de mine, dar o dată n-ai fi zis și tu ceva de dragoste.

Înțelegând în sfârșit ce îl supăra, își înălță capul și îl privi drept în ochi.

— Lui Simon i-am spus prea repede că îl iubesc. Dacă ți-aș fi spus și ție același lucru, atunci... cuvintele și-ar fi pierdut semnificația. Pe lângă asta, întotdeauna te-am iubit ca pe un frate. Mi s-a părut de-a dreptul incestuos să te doresc. Dar totul s-a schimbat în ziua aceea când am fost la Cuib. Acolo am descoperit că te iubesc un pic altfel, așa cum fiecare femeie își iubește bărbatul, continuă Antonia, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute. Te iubesc, Adam, fără nici o rezervă și fără limite. Și îmi doresc cu disperare să mă mărit cu tine. Îți jur că acesta este purul adevăr.

Adam o strânse cât putu de tare în brațe.

— Dumnezeule, Antonia, mi-am dorit atât de mult să te aud spunându-mi-o! Cel mai hidos coșmar al meu a fost că nu-mi puteam aduce aminte de sentimentele tale pentru mine și îmi era atât de teamă să te întreb, mărturisi el, apoi o sărută cu patimă, iar ea îi răspunse cu aceeași intensitate. Am bănuit că era ceva foarte cald și real între noi. Am avut un șoc când am citit anunțul acela de căsătorie. M-a făcut să mă îndoiesc de tot.

— Trebuia să-ți spun totul mai demult, dar nu am știut cum, surâse ea. Pe de altă parte, n-am fost singura care s-a ferit să vorbească despre dragoste.

Adam zâmbi cu amărăciune.

— Chiar și amnezic, tot am știut că te iubesc dintotdeauna. Este ca respiratul. E ceva ce nu se uită nicicum.

Antonia suspină fericită, bucurându-se de moment.

— E ca și cu motorul cu aburi.

— Ce anume? o privi el intrigat.

Zâmbi și se așeză pe bancă, apoi îl trase și pe el.

— Până n-a explodat, Malcolm n-a știut că motorul are nevoie de îmbunătățiri. La fel și cu noi doi. Credeam că eram fericiți, dar apoi ceva a mers rău, am făcut niște îmbunătățiri și acum sunt mai fericită ca oricând.

Adam râse din tot sufletul.

— Ești foarte talentată la analogii.

Fără să vrea, dădu peste cicatricea de la cap. Nu mai purta bandaj, iar zona cusută era aproape perfect acoperită de păr.

— Te doare capul? întrebă Antonia.

— Puțin, recunoscu el. Mă întreb dacă o să am toată viața dureri de cap de fiecare dată când mă agit.

— N-am știut niciodată că te aprinzi așa de repede. De acum înainte o să mă străduiesc să nu te mai provoc. Antonia clătină din cap, privindu-l gânditor. N-ai idee cât de tare mă bucur că m-ai provocat la discuție când te-am supărat, în loc să te prefaci într-o stană de piatră în care clocotește mânia. Simon se închidea în el ca o stridie și ăsta a fost principalul motiv pentru care m-am convins că nu ne-am înțelege.

— Da, îți dau dreptate. Pentru cineva care preferă lupta deschisă nu e deloc plăcut să n-ai cu cine să te cerți, se amuză el. Cred că avem chiar stiluri compatibile de făcut scandal, deși aș aprecia dacă nu le-am folosi prea des.

Deși situația nu mai era tensionată, Adam arăta tras la față și se vedea că îl doare capul. Antonia era la curent cu stările lui de moleșeală.

— Nu vrei să te întinzi puțin pe bancă să te relaxezi? Sunt destul de bună pe post de pernă.

— Mmm, o ofertă irezistibilă, murmură el. Își urcă picioarele pe banchetă și-și puse capul în poala ei, după care ațipi instantaneu.

Antonia era în culmea fericirii. Altercația fusese destul de violentă, dar acum se simțea mai apropiată de el ca oricând. Se iubeau și presimțea că în viitor aveau să se apropie și mai mult. Apoi aveau să se căsătorească și să facă dragoste, apoi avea să vină pe lume un copil...

Își sprijini capul de perete și ațipi și ea. Când se trezi, soarele își schimbase radical poziția. Adam dormea adânc, așa că se mulțumi să-i privească chipul, care avea încă trăsături de băiețaș neastâmpărat.

Deși nu era la fel de răpitor ca Simon, ei i se părea irezistibil. Se aplecă și-l sărută pe frunte.

Adam o simți imediat și deschise ochii. Privirea i se opri pe chipul ei, iar expresia lui fu întâi de confuzie, apoi de șoc.

— Tony? întrebă, extrem de nesigur pe el.

Antonia avu nevoie de câteva secunde să priceapă ce însemna asta, după care simți un fior prin tot corpul. După accident, se prezentase ca „Antonia“, iar el o chemase doar cu numele acesta. Dar înainte de accident, fusese aproape întotdeauna „Tony“ pentru vărul ei.

— Adam, întrebă ea cu vocea tremurată de emoție, îți aduci aminte ce s-a întâmplat?

Adam părea năucit în continuare; se ridică, se îndepărtă la o distanță considerabilă de ea, apoi își duse mâna la cap.

— Ce naiba… făcu el când își atinse cicatricea. Se uită în jur, apoi se uită lung la ea. Cum adică dacă știu ce s-a întâmplat?

— Adică dacă mai știi de explozie și de rana de la cap. Văzând că nu pricepea mai nimic, Antonia insistă: Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești?

El se ridică și începu să se plimbe încruntat.

— Eram în drum spre Macclesfield să mă întâlnesc cu un inginer, Malcolm, zise, frecându-și din nou cicatricea. Îmi aduc aminte că v-am întrebat de dimineață dacă vreți să mergeți cu mine, iar Judith a acceptat pentru amândouă. Dădu din cap dezorientat. Asta s-a întâmplat în dimineața asta? Nu mi-e clar. Nu știu dacă am mai plecat la Macclesfield. Nu că mi-aș aminti cum am ajuns aici, zâmbi el cu jumătate de gură, sau cum am aterizat în poala ta, deși asta mi-a făcut mare plăcere.

— Am fost la Macclesfield, motorul cu aburi al lui Malcolm a explodat, iar tu ai fost inconștient două zile și jumătate. Când te-ai trezit, toate amintirile personale fuseseră șterse cu buretele, dar aparent încă puteai să înțelegi noțiunile abstracte, îi făcu ea rezumatul. Asta a fost acum trei săptămâni. Nu mai știi ce s-a petrecut?

— Nu pot să cred! Am pierdut trei săptămâni din viață? se miră el din cale afară. Ce bizar.

— Doctorul care te-a îngrijit, Kinlock îl cheamă, a spus că este aproape sigur că memoria îți va reveni total și brusc. Dacă stau bine să mă gândesc, parcă a menționat că s-ar putea ca declicul să aibă loc în somn. A mai spus și că este posibil să nu-ți aduci aminte intervalul dintre accident și revenirea memoriei.

Cât timp Adam digeră aceste informații, Antonia începu să se frământe. Prima ei reacție fusese să se bucure, însă acum își dădu seama că săptămânile în care fuseseră îndrăgostiți se șterseseră din memoria lui.

Se vedea limpede că își schimbase subtil comportamentul; nuanțele acelea de intimitate dispăruseră. Săruturile și toate acele promisiuni nu mai existau pentru el.

Începu să mediteze la ce era de făcut. Trebuia să o ia de la capăt, însă era posibil ca el să nu-și mai aducă aminte nici măcar momentele de tandrețe din ultimele trei săptămâni.

Dar tot era mai bine acum, când își recuperase trecutul. În aceste condiții, misiunea de a-l readuce aproape de ea era mult mai plăcută.

— Deși îmi este greu să cred că mi-a dispărut o parte însemnată din viață, dovada mi-a rămas inscripționată în creștet, spuse Adam, pipăindu-și din nou cicatricea. Am ratat ceva important? întrebă el, citind mulțumirea de pe chipul Antoniei. Mi se pare că ești mai fericită decât înainte. S-a întors Simon și te-a convins să vă reînnoiți jurămintele fierbinți? Altă idee despre ce-ar putea să te înveselească n-am.

— Of, o să fie mai complicat decât am crezut, replică ea cu tristețe. Sunt așa veselă pentru că noi doi am fost logodiți în ultimele trei săptămâni și asta mi-a priit de minune.

Adam îngheță.

— Nu se poate. Păi și Judith?

Antonia se holbă la el.

— Ce legătură are Judith?

— Nu puteam să te cer de nevastă, zise Adam cu asprime, pentru că eu sunt logodit cu Judith.

Tânăra femeie simți un junghi în inimă.

— Cum să fiți logodiți? N-ați zis nici unul nimic.

— Așa am convenit, chiar înainte ca tu și Simon să rupeți logodna. După aceea, când am văzut cât de nefericită erai, am decis să nu-ți spunem, explică el, remarcându-i și acum tristețea și confuzia.

— Dar dacă așa conveniserăți, ea de ce nu a pomenit niciodată nimic? replică ea, cu mintea la perioada în care avusese loc accidentul.

Simțea că se sufocă de supărare. Cum de putuse Judith să facă așa ceva? Probabil că se temuse la rândul ei pentru soarta lui Adam, dar ea oricum nu își exprima sentimentele în public. Într-adevăr, îl îngrijise cu o devoțiune aparte.

Deodată își aduse aminte de mutra pe care o făcuse Judith când îi spusese că s-a logodit cu Adam. Fusese mai mult decât surprinsă și consternată de logodna aceea în pripă. Se îngălbenise la față. Nici nu era de mirare, de vreme ce îl iubea pe Adam! Iar de vorbit nu vorbise pentru că probabil i se păruse că n-ar mai fi avut nici un rost.

Își îngropă fața în palme, cutremurată de această turnură a evenimentelor.

— Dumnezeu să ne aibă în pază! bolborosi ea.

Îl simți pe Adam așezându-i-se alături. O luă de umeri, dar nu ca un iubit, ci ca un frate.

— Tony, trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

Doar crudul adevăr mai putea să-i izbăvească.

— Am fost tare supărată când ai avut accidentul, începu ea cu vocea tremurândă. Nu-mi venea să cred că aș putea să te pierd. Simon mă părăsise definitiv, iar tu spuseseși odată, destul de serios, că te-ai însura oricând cu mine. Așa că m-am hotărât să accept. Își îndreptă spatele, dar rămase cu privirea în pământ. Când ți-ai revenit din comă, ți-am spus că eram logodiți. N-ai comentat nimic, poate pentru că ți se părea ceva vag cunoscut. Îți dai seama că dacă m-ai fi respins nu aș fi insistat, dar păreai… foarte mulțumit, spuse Antonia cu privirea fixată asupra mâinilor împreunate din poală. Așa că în ultimele trei săptămâni am fost logodiți, adăugă în timp ce-și făcu în sfârșit curaj să-l privească în ochi. Adam, nu te uita așa la mine! strigă ea.

Adam se ridică și începu să se plimbe nervos.

— Ce încurcătura naibii! bombăni el. Biata Judith…

Da, săraca Judith. Antonia remarcă imediat că primul lui gând fusese la Judith, cu care voia să se însoare. Dacă nu ar fi iubit-o pe Judith, cu siguranță l-ar fi convins să se îndrăgostească de ea. Acum nu se mai putea face nimic; îi era devotat lui Judith.

Judith, prietena ei cea mai bună, pe care o torturase fără nici cea mai mică intenție. Își aduse aminte în treacăt de faptul că o văzuse în brațele lui Simon, dar acum bănuia că lucrurile nu stăteau cum își imaginase atunci. De fapt, Judith chiar îi confirmase că nu fusese nimic.

— Adam, te rog să nu te superi pe mine, îl imploră ea. Nu aș face niciodată nimic să vă rănesc, pe tine sau pe Judith.

Chipul i se mai destinse puțin, dar era tot încordat.

— Nu sunt supărat pe tine. Sunt multe lucruri pe care pot da vina. Poate nu trebuia să ținem secret că ne-am logodit, poate că ar fi trebuit să spună ceva după ce am fost rănit. Atunci nu s-ar mai fi ajuns în situația asta, oftă el. Ar fi chiar amuzant dacă nu ne-ar fi afectat pe toți. Știi cumva unde o pot găsi pe Judith? Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Sigur, răspunse automat Antonia, încă marcată de ultimele vești. Legătura dintre ea și Adam nu avea să se rupă indiferent de evoluția lucrurilor, dar de acum încolo Judith avea să fie pe primul loc în inima lui. Pe Judith avea el s-o prețuiască, s-o protejeze și să o iubească. Cred că e în casă, îl informă ea; mai era un lucru pe care trebuia să-l afle acum Adam. Și Simon este la Thornleigh. A venit din Londra imediat cum a aflat de accident.

— Am înțeles, replică el foarte scurt, apoi plecă spre conac.

Antonia îl urmări cu privirea până când silueta lui robustă dispăru după niște tufe. Parcă avea un cuțit înfipt drept în inimă. Dumnezeu o pedepsea pentru toate faptele premeditate și egoiste pe care le comisese vreodată. Oare dragostea chiar putea să dispară odată cu memoria unui om?

Da, era adevărat că pentru câteva zile Adam o iubise. Dacă ar fi avut înțelepciunea să-l iubească și ea mai de mult, acum ar fi fost al ei. Știa acest lucru la fel de bine cum cunoștea toate dealurile și văile de la Thornleigh. Acum însă, dragostea lui nu mai exista. Într-un fel, nici nu existase vreodată. Din nefericire, dragostea ei pentru el era cât se poate de reală și vie. Briza plăcută începu să-i mângâie chipul și închise ochii, încercând în zadar să-și stăvilească lacrimile.

Lord Launceston era un om organizat, așa că dedicase niște ore bune pentru a întocmi o listă. Pentru el era cea mai bună metodă prin care putea să-și facă ordine în minte. După ce le înșirase pe toate pe hârtie, îi dădu foc; nu era genul de listă pe care cineva ar lăsa-o în văzul tuturor.

Rămase cu privirea pierdută spre cenușa din șemineu, rememorând încă o dată toate punctele pro și contra care nu făcuseră decât să-i confirme ceea ce deja știa. Era îndrăgostit de Judith Winslow. Nu crezuse niciodată că ar putea fi nestatornic, dar uite că era. Sau poate frumusețea uluitoare a Antoniei fusese momentan umbrită de calitățile mai subtile ale lui Judith, la fel cum Soarele pune în evidență Luna.

O plăcuse încă de la început pe Judith, îi admirase inteligența și perspicacitatea. După momentul acela plin de pasiune de lângă pârâu își dăduse seama că de fapt era mai mult de atât. Era ciudat cum un instinct animalic putea avea o influență atât de mare asupra sentimentelor unui om.

Zâmbi ironic în sinea lui; tare îi mai plăcea să facă pe filozoful. Dragostea era un mister pe care numai poeții se puteau încumeta să-l explice.

Poate că Judith nu fusese la fel de impresionată de acel sărut, dar compania lui părea să-i facă plăcere. Aveau minți asemănătoare, emoții pe care le percepeau la fel. Poate acum, când Adam și Antonia erau deja în drum spre altar, ar fi fost momentul ca Judith să se

gândească și ea la măritiș.

Averea lui Simon nu era la fel de mare ca a lui Adam și era conștient că avea multe defecte de caracter, dar ar fi putut să-i ofere un trai confortabil, precum și statutul de femeie măritată, ca să nu mai vorbim de dragoste. Poate că în timp ar fi început să-l iubească. Poate nu chiar la fel de mult cât o iubea el, dar măcar puțin.

Gata, se decisese. Acum mai trebuia să o găsească și să-i spună.

capitolul 12

Judith se afla în salonaș cu un ziar în față, interesată de rubrica „Sosiri-plecări vapoare“. Nu mai dura mult și trebuia să părăsească Thornleigh, așa că era timpul să-și facă un plan.

Auzi niște pași grăbiți. Își ridică privirea și îl zări pe Adam. Expresia de pe chipul lui spunea tot. În săptămânile care urmaseră exploziei fusese întotdeauna politicos și prietenos cu ea, dar niciodată nu o privise *așa ca acum*. Acum o recunoștea.

— Ți-ai revenit! exclamă ea.

— Da, am ațipit în pavilionul din grădină, iar când m-am trezit mi-am amintit tot, mai puțin ce s-a întâmplat cu puțin înaintea exploziei. Și nimic din ce s-a întâmplat după. Antonia era cu mine și mi-a povestit tot. Absolut tot, spuse el privind-o fix. Cred că ți-a fost îngrozitor de greu să mă vezi cu ea. De ce nu i-ai spus despre noi?

— Cum aș fi putut să-i spun, când tu nici nu mai știai cine sunt? gesticulă ea neputincioasă. În afară de cuvântul meu, nu mai exista nici o dovadă a logodnei noastre.

— Da, și ar fi fost cuvântul tău împotriva cuvântului Antoniei, zâmbi strâmb Adam. Absurd. Repezita mea verișoară mi-a spus că a decis să-mi accepte oferta, fără să știe că nu mai era de actualitate. Făcu o mică pauză, apoi îi aruncă o privire iscoditoare. S-a întâmplat ceva în ultimele trei săptămâni care să te facă să vrei rupem logodna?

Nu, absolut nimic. A, exceptând faptul că se îndrăgostise de un bărbat pe care nu-l putea avea.

Îi cercetă cu aviditate chipul, observându-i imediat bunătatea pe care o remarcase atunci când îl întâlnise prima oară la Londra, când el adusese un cadou pentru o femeie pe care nici măcar nu o cunoștea. Adam i-ar fi un soț tare bun. Judith încă își dorea copii, voia să se bucure de siguranța și tovărășia pe care le implica un mariaj, de tot ce putea el să-i ofere.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea cu vocea stinsă, apucându-l de mână ca pe un colac de salvare. Gândul că trebuia să plece de la Thornleigh să dea piept cu lumea de una singură o îngrozea. Își dorea viața pe care putea el să i-o ofere. Îl dorea și pe el, pentru bunătatea și grija lui protectoare. Sper să mă mai vrei.

Adam îi luă palma și i-o sărută.

— Atunci continuăm de unde am rămas?

— Așa facem, da, spuse ea răspicat. Tandrețea gestului lui îi prindea tare bine. Avusese nevoie disperată de puțină căldură sufletească. Nu trebuia să afle niciodată de pasiunea ei stupidă pentru un alt bărbat. Dar Antonia ce părere are? se interesă cu jumătate de gură.

— Este destul de supărată, răspunse Adam coborându-și privirea spre palmele lor îngemănate. Când i-am spus că eram deja logodit cu tine, s-a albit la față și au început să o roadă mustrările de conștiință.

Judith o înțelegea pe prietena și stăpâna ei. Când iubea, Antonia se dăruia complet. Indiferent de motive, la fel făcuse și cu Adam.

Avea de luat o decizie grea. Trebuia să-l fi întrebat și ea pe Adam dacă voia să continue logodna. Îi văzuse împreună pe Adam și Antonia, văzuse legătura aceea intensă și autentică dintre ei. Dar poate că și legătura aceea dispăruse, laolaltă cu celelalte amintiri din perioada de după accident.

În acel moment, în încăpere își făcu apariția Lord Launceston. Îi văzu imediat pe Judith și Adam ținându-se de mână și tresări violent. Își dăduse seama ce se întâmplase.

Imediat, chipul i se închistă.

— Ți-a revenit memoria, Adam? întrebă el pe un ton rece.

— Da, acum câteva minute. Nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat de la explozie încoace, dar Antonia mi-a relatat tot, oricât de improbabil mi s-ar părea. Dădu drumul palmei lui Judith și își fixă prietenul cu privirea. Sper că nu ți-am pricinuit o suferință prea mare cu logodna aceea absurdă dintre Antonia și mine. A fost o nebunie de moment, acum s-a sfârșit. N-am vrut să mă amestec între voi.

— Știu, zise Simon, aruncând o privire către fosta lui complice. De vreme ce așa-zisa logodnă a fost un șoc pentru mine și Judith, am tras de comun acord concluzia că Antonia a acționat impulsiv, pe baza afecțiunii care exista între voi. Deși aparent calm, simțea în sinea lui că o lua razna. Toate gândurile și emoțiile se băteau cap în cap. De când pusese piciorul în cameră își dăduse seama că Adam și Judith erau iarăși împreună. Ar fi trebuit să se bucure. Nu asta își dorise Judith, nu pentru asta complotaseră ei în taină? Se forță să se convingă de faptul că era un prilej de bucurie și reuși să schițeze un zâmbet. Cel mai important este că ți-ai revenit complet, zise el punându-și o mână pe umărul lui Adam. A fost o perioadă interesantă, deși n-aș spune că aș vrea s-o retrăiesc.

Judith se grăbi să intervină. Pe chipul ei nu se putea citi nici o emoție.

— S-ar putea ca Antonia să fie încă în pavilion. Poate ar fi bine să te duci la ea.

Da, era firesc ca Judith să vrea să rămână singură cu Adam. Simon se felicită în gând că nu venise mai repede. Dacă Adam l-ar fi surprins pe el în timp ce îi cerea logodnica de soție, atunci într-adevăr situația ar fi depășit orice limită a penibilului.

— Când am întrebat-o pe Antonia de ce mi-a acceptat cererea în căsătorie, mi-a mărturisit că era convinsă că ai părăsit-o definitiv, se simți Adam obligat să adauge. În nici un caz nu i-ar fi trecut prin cap să se mărite cu altul dacă ar fi știut că te vei întoarce la ea.

Aparent, Adam și Judith erau convinși că locul lui era lângă Antonia. El, unul, era prea stupefiat ca să mai poată emite vreo părere.

Încercă să se adune. Măcar atât putea face pentru prietenii lui – să se retragă. Trebuia să găsească un motiv civilizat să părăsească biblioteca, deși sincer nu avea nici un chef.

Se simțea ca o epavă, nu mai știa nici unde să se ducă sau pentru ce să se mai deranjeze să se miște. O cunoștea pe Judith Winslow doar de câteva săptămâni. Cum era posibil ca dintr-odată să-i fie așa de dor, când nici măcar nu știuse vreodată că are nevoie de ea?

Se îndreptă complet buimăcit spre pavilion. O găsi pe Antonia chircită pe banchetă ca un copil, cu genunchii la gură și fața scăldată de lacrimi. De fapt, arăta exact așa cum se simțea el.

Antonia îi aruncă o privire încruntată, suspectându-l că venise să-i țină o predică.

— A fost greu? se interesă el așezându-se pe locul de alături.

Îi zâmbi strâmb.

— Îngrozitor. Am încurcat teribil lucrurile. Ca să se pună capac, ar mai trebui ca Judith să nu-mi mai vorbească niciodată.

— Da, ea a picat cel mai prost din toată loteria asta a inimilor, dar nu mi s-a părut deloc furioasă. L-a recăpătat pe Adam și nu e răzbunătoare din fire. Se opri, de teamă să nu spună prea multe despre Judith și să se dea de gol. Ea se simte bine, dar tu...?

Antonia își ascunse fața între genunchi.

— Mă simt ca o proastă. Am crezut că pot ascunde doar o minusculă parte de adevăr, și uite ce repercusiuni dezastruoase am produs.

Simon se înmuie când o văzu atât de deprimată.

— Nu trebuie să fii așa de dură cu tine. Nici viața, nici reputația nimănui nu au fost iremediabil afectate. În afară de Adam, nici unul dintre noi nu a jucat cinstit.

Antonia tresări și își ridică iar capul.

— Ce vrei să spui?

— După accidentul lui Adam, am vorbit cu Judith înainte de a veni la Thornleigh. Mi-a mărturisit că se logodise cu Adam și că între timp susțineai și tu că ești logodită cu el. Am încercat să găsim o explicație, iar apoi ne-am hotărât de comun acord să facem ceva pentru a te convinge să te răzgândești. Dacă tot începuse, acum avea să-i spună tot adevărul pentru a se descătușa. Când am venit aici și ți-am spus că acceptasem faptul că nu ne potrivim, am mințit, spuse el.

— Ai fost foarte convingător, observă ea contrariată.

— Da, și eu am fost surprins de cât de bine pot să mă prefac. Intenționasem să mă întorc oricum la Thornleigh după o perioadă pe care o consideram eu suficientă să te calmezi. Întâmplarea, sau mai bine zis accidentul lui Adam a făcut să sosesc mai devreme.

Explicația lordului Launceston clarifica unele lucruri; de pildă, sărutul acela nu fusese decât un efort disperat de a o face pe Antonia geloasă. În alte circumstanțe chiar ar fi funcționat.

— Am impresia că strategia asta subtilă a fost ideea lui Judith, zise Antonia. Un asemenea scenariu aiuritor nu poate fi produs de o minte de bărbat.

— Poate că femeile cunosc mai bine natura umană și pot prezice mai bine reacția celorlalți, zâmbi Simon.

— Să știi că nu ești departe de adevăr. Sunt sigură că Judith mă cunoaște suficient de bine cât să știe dinainte cum o să mă comport într-o anumită situație, replică Antonia, în timp ce-i admira trăsăturile armonioase ale chipului. Venirea lui Simon la Thornleigh ar fi pus capăt logodnei ei cu Adam, exact așa cum bănuise Judith, doar că în ecuație mai intervenise un fapt minor – se îndrăgostise de vărul ei. Nu, era prea deprimant să se mai gândească la toate acestea. Întotdeauna m-am întrebat, spuse ea schimbând cu brutalitate subiectul, cum de ai o ținută perfectă tot timpul, când este evident că nu ai nici o legătura cu moda.

Simon tresări și o privi contrariat, iar Antonia se înroși brusc la față.

— Iartă-mă. Sunt plecată puțin cu sorcova acum.

— Una dintre calitățile tale excepționale este spontaneitatea, remarcă el pe un ton amuzat.

Antonia pufni nemulțumită.

— Da, totodată și cel mai mare defect al meu.

— Nu pot să te contrazic.

Tânăra femeie îi zâmbi cu sinceritate. În urmă cu câteva minute n-ar fi crezut că mai putea s-o facă. Adevărul era că Simon ocupa locul al doilea în preferințele ei, evident după Adam.

— Ca să-ți răspund la întrebarea legată de stilul meu vestimentar, reveni el la subiect, lucrurile stau în felul următor: Atunci când m-am întors în Anglia, sora mea mai mare mi-a mărturisit că s-a resemnat cu gândul că n-o să învăț niciodată să fiu în pas cu moda. Apoi a ținut să-mi spună că nu poate permite capului familiei să umble îmbrăcat ca un vicar prost plătit de la țară, după care m-a informat că mi-a găsit valetul perfect, asta în cazul în care Stinson putea fi convins să lucreze pentru mine.

— Dar ce anume îl face așa deosebit? se interesă Antonia.

Conversația cu Simon începuse să aibă un efect benefic asupra stării ei sufletești.

— Faptul că este un artist autentic. Majoritatea valeților de prim rang își doresc ca stăpânii lor să fie văzuți și admirați, pentru că asta îi scoate și pe ei în evidență. Sora mea știa că sunt slabe șanse să-mi petrec timpul în cercurile mondene, așa că majoritatea valeților buni n-ar fi catadicsit să-și piardă timpul cu mine. Dar Stinson crede în artă pur și simplu.

— Deci atâta vreme cât tu arăți perfect, își dădu Antonia cu presupusul, satisfacția lui personală e atât de mare, încât nu mai are nevoie și de admirația și recunoașterea celor din jur?

— Exact. Mai întâi m-a intervievat el pe mine, zâmbi Simon. Sora mea a venit împreună cu el la hotelul unde stăteam în Londra. M-a pus să stau în mijlocul camerei în picioare și a dat vreo două-trei ture în jurul meu, bombănind ceva în barbă. După aceea s-a dus direct la dulap și a început să tragă de haine cu vârful degetelor, de parcă tocmai fuseseră pescuite din Tamisa, râzând și pufnind disprețuitor încontinuu.

— Dumnezeule! chicoti Antonia. Aș fi vrut să fiu și eu acolo. Și i-ai permis să facă așa ceva?

— N-o cunoști pe soră-mea. Dar oricum, și eu mă distram copios. După ce m-a pus să jur că n-o să-mi mai cumpăr haine decât de la magazinele aprobate de el, că n-o să mai port în viața mea ceva decât după ce-și dă el acordul și în general că n-am să ies din vorba lui, a acceptat în sfârșit să lucreze pentru mine. În nici două ore aveam comandată la Weston o garderobă complet nouă.

— Dar să știi că eforturile i-au fost răsplătite, zise ea admirativ, în timp ce îl studia din cap până în picioare – zvelt, elegant, formă perfectă a capului, pulpe perfect conturate.

— Da, bine, replică Simon cu indiferență. Deci pun pe mine hainele pe care mi le dă el. Pare că e fericit, iar eu nu trebuie să-mi bat capul niciodată cu ce să mă îmbrac. Aranjamentul perfect.

— Îți mulțumesc că m-ai înveselit, nu mă mai simt așa execrabil acum, spuse ea cu afecțiune.

Își dădu seama în sfârșit că stătea într-o poziție deloc feminină, așa că își coborî picioarele de pe banchetă și începu să-și îndrepte rochia șifonată.

— Nu mi se pare că arăți execrabil. Ești chiar foarte drăguță.

Antonia îi aruncă o privire timidă și nesigură.

— Simon, cumva îmi faci curte?

— Nu prea știu ce fac, bolborosi el luat pe nepregătite. După o tăcere destul de lungă, observă: Mi s-a părut că erai foarte fericită cu Adam.

— Eram. Acel Adam nu mai există. Probabil a intrat în acțiune justiția divină, spuse ea în timp ce-și aranja leneș părul. Crezi că noi doi am putea să ne înțelegem bine până la urmă? N-ar trebui să te întreb așa ceva. Dacă sunt probleme, atunci sigur vina îmi aparține. Tu ești mult mai împăciuitor.

— Ești mult prea critică față de tine însăți, replică el cu blândețe.

I se părea atât de fragilă și drăgălașă, că îi venea s-o ia în brațe. Mai ezită o secundă, apoi trecu la fapte.

Antonia se cuibări cu plăcere la pieptul lui. O consola gândul că Simon nu plecase de la Thornleigh pentru că o disprețuia. Fusese doar o altă exemplificare a modului complet diferit în care abordau aceeași problemă.

— Am învățat multe în ultimele săptămâni, spuse ea cu vocea stinsă. De acum înainte nu o să te mai deranjez cu aceleași greșeli.

— Mi-ai făcut o declarație foarte neromantică, dacă pot s-o numesc

așa, constată el râzând.

— Am renunțat la romantism, declară ea, dându-și capul pe spate și țintuindu-l cu ochii aceia de culoarea scorțișoarei.

Poate că Adam și Simon se deosebeau din multe puncte de vedere, dar neîndoielnic amândoi aveau suflete curate și bune.

Antonia își dorea tare mult să fie iubită, dar avea nevoie și de bunătate în viața ei.

— Ai vrea să o luăm de la capăt, profitând că suntem mai maturi și mai înțelepți acum?

De ce nu? Ajunseseră în același punct. Simon nu mai era orbit de pasiune, dar simțea un amestec foarte puternic de tandrețe și dorință. În vreme ce nici o altă femeie în afară de Judith nu se mai putea ridica la nivelul spiritual pe care și l-ar fi dorit, Antonia era singura care ar fi reușit să i se strecoare în suflet atât de adânc. În afară de asta, oricum ținea la ea, chestiune care atârna greu în balanță.

— Încă mai am telescopul și nu mai cunosc pe nimeni care s-ar bucura de el în afară de tine.

Pe chipul perfect al Antoniei se putea citi atât îndoiala, cât și dorința.

Simon râse din nou.

— Ce astronom ar putea rezista în fața unei femei cu așa o zestre? zise el sărutând-o pe creștet. Cred că n-am ce-i face și trebuie să ne căsătorim.

— Îți mulțumesc, Simon, spuse ea, rezemându-și capul pe umărul lui.

Fusese o cerere în căsătorie cam neobișnuită, dar la urma urmei toată ziua fusese astfel.

După ce termină de vorbit și clarifică lucrurile cu Judith, Adam se duse să călărească pe dealuri. Trebuia să-și limpezească mintea și să se destindă. Se simțea gata să cedeze nervos, de parcă l-ar fi pocnit ceva mare și greu drept în moalele capului.

După ce goni până se simți sleit de puteri, încetini la o viteză acceptabilă. I se părea cea mai mare ironie să reușească să obțină singurul lucru pe care îl dorise cu adevărat vreodată, dar să nu-și mai aducă aminte absolut nimic.

Căsătoria cu Antonia era mai mult decât un vis pentru el. Fusese obsesia lui, deși știuse că șansele lui erau aproape egale cu zero. Iar

apoi, printr-un concurs de împrejurări teribil de complicat, Antonia decisese să facă acest pas.

Mai mult, fusese fericită. Păstrase o singură amintire de atunci – se trezise în pavilionul din grădină, iar ea era aplecată peste el și îi zâmbea. Apoi îl sărutase pe frunte, iar trupul ei vibrase.

El însă era confuz și dezorientat, și până să se dezmeticească momentul trecuse. Învățase din propria experiență cât de periculos era să se afle în preajma verișoarei lui. Dacă ar fi înțeles pe moment, n-ar fi sărit ca ars să fugă de lângă ea.

I-ar fi fost atât de simplu să o tragă puțin mai aproape și să o sărute, și totul ar fi decurs normal… Îl durea stomacul de supărare că ratase singura ocazie pe care o avusese vreodată.

În mod inevitabil se duse drept la Cuib. Nu avea nici un chef și nici răbdare să stea să admire cerul, așa că începu să se fâțâie încolo și-ncoace, cu mintea la dățile când venise acolo cu Antonia. Ultima dată vizitaseră acel loc când o consolase după cearta cu Simon.

Fusese extrem de supărată. Rămase gânditor cu privirea spre peticul de iarbă, dar gândul nu-i fugi la imaginea ei devastată de atunci, ci la cum ar fi fost să facă dragoste cu ea chiar acolo. Și-o închipui foarte limpede râzând fericită, privindu-l în culmea extazului, cu minunatul ei păr auriu strălucind. Imaginea era atât de reală, încât îi simțea buzele și pielea catifelată.

Își mută privirea. Nu mai putea suporta. Era același vis pe care îl avusese de mii de ori în anii în care preferase să plece în exil. Îl avusese și când zăcuse cu febră sau când nu putuse să doarmă din cauza caniculei în vreo gaură împuțită de la Tropice. Asta visase – Anglia și Antonia.

Îi era mai bine dacă se mișca, așa că se întoarse la cal și o porni din nou pe cărările înguste pe care le știa de când era copil. Acum, fără putință de tăgadă, îi era devotat lui Judith, o femeie pe care o stima și la care ținea. N-ar fi putut niciodată să o trădeze.

Probabil că Antonia se împăcase deja cu Simon, cu bărbatul care avea de o mie de ori mai multe de oferit decât el: onoare, un titlu nobiliar, plus o frumusețe dumnezeiască, inteligență și personalitate.

Pentru el conta mai mult ca Antonia să fie fericită. Dacă Simon era cel care putea să-i asigure asta, ar fi fost primul care să-i felicite.

Dar putea spera, ca o răsplată pentru toate momentele dificile prin care trecuse și pentru comportamentul lui ireproșabil, măcar la câteva

clipe în care Antonia să se uite la el ca și cum l-ar fi iubit?

Adam se întoarse la casă abia la lăsarea serii. Intră în hol chiar când majordomul se saluta cu un musafir, un bărbat plin de energie cu părul albit înainte de vreme și cu accent scoțian.

Străinul îl recunoscu, dar Adam habar nu avea cine era. După un schimb scurt de replici află circumstanțele în care se întâlniseră și faptul că doctorul Kinlock se oprise la Thornleigh în drum spre Londra la invitația Antoniei. Peste alte câteva minute se aflau în salon, iar medicul se apucase deja să-l consulte pe fostul lui pacient.

Examinarea se limită la o privire fugitivă la cicatricea de la cap („S-a vindecat frumos. Aveți un cap de elefant, domnule Yorke"), după care urmase un interogatoriu amănunțit despre perioada în care fusese amnezic și despre cum își recăpătase memoria. În momentul în care îl văzu că începea să-și ia și notițe, Adam nu mai suportă.

— Pot să vă pun și eu niște întrebări acum?

— Sigur, răspunse Kinlock cu un zâmbet dezarmant. Îmi cer scuze că mă arăt atât de bucuros că pot afla așa multe lucruri utile dintr-o experiență pe care dumneavoastră personal o considerați groaznic de traumatizantă, dar amnezia este o afecțiune rar întâlnită, care pe mine mă fascinează. Ridică foarte multe întrebări despre rolul memoriei vizavi de personalitatea și identitatea individului, zise el, lăsându-și caietul deoparte. Vă rog întrebați-mă, o să încerc să vă răspund cât mai bine.

— Există efecte pe termen lung cauzate de o rană la cap? O să-mi aduc aminte vreodată cele trei săptămâni scurse între accident și momentul în care mi-am revenit?

— Având în vedere amploarea recuperării, înclin să cred că nu veți avea probleme fizice deosebite în viitor. În cel mai rău caz preconizez niște dureri de cap, spuse medicul, apoi se opri să ia o gură de ceai, pentru că deja i se uscase gâtul de cât vorbise. Cât despre cele trei săptămâni pierdute, există șanse mari să vă reamintiți măcar o parte. Este posibil să vă aduceți aminte absolut tot, mai puțin perioada chiar de dinainte și de după accident, dar nu vă pot garanta acest lucru.

Adam dădu din cap, mulțumit de răspuns. După ce îl convinseră pe doctorul Kinlock că orele erau prea înaintate pentru a-și continua călătoria și că Lady Antonia ar fi interpretat plecarea lui ca pe o ofensă, Adam și majordomul îl conduseră pe musafir către camera de oaspeți.

Apoi se duse în camera lui. Măcar putea să spere că la un moment dat avea să-și amintească o mică parte din ceea ce pierduse deja.

Judith se dusese în camera ei când Adam plecase să călărească, așa că nu avu ocazia să se vadă deloc cu Antonia decât înainte de cină. Tocmai își dădea cu puțină pudră pe obrajii palizi, când auzi o ciocănitură în ușă.

Stăpâna ei era îmbrăcată cu sariul pe care i-l adusese Adam din India, iar părul auriu și-l prinsese într-un coc în creștet și îl înfășurase apoi cu un ornament asortat. Era uluitor de frumoasă.

Antonia făcu doar un pas în cameră. Era vizibil încordată, iar pe chip i se citea incertitudinea.

— Judith, îți datorez cele mai fierbinți scuze. O să mă poți ierta?

Judith își strânse în pumn amuleta de la gât. Cu o lună înainte ar fi fost bucuroasă la gândul că urma să se mărite cu Adam Yorke. Mai mult decât bucuroasă, ar fi fost șocată de norocul care dăduse peste ea.

Explozia și apoi acțiunile necugetate ale Antoniei reușiseră să-i risipească însă toată fericirea. De acum încolo avea să regrete toată viața acele trei săptămâni.

Fără Antonia nu i-ar fi cunoscut nici pe Adam, nici pe Simon. Ar fi rămas o simplă guvernantă, închistată într-o existență searbădă într-o casă oarecare. Camera elegantă în care stătea acum, rochia cu care era îmbrăcată – toate acestea se datorau Antoniei. I le dăruise pur și simplu, cerându-i în schimb doar prietenia.

— Culegem ce semănăm, așa scrie în Biblie. Tu ai semănat iubire și generozitate. Cum aș putea să te răsplătesc altfel? spuse ea încet. Nu ai pentru ce să-ți ceri iertare.

— Mulțumesc mult, șopti Antonia, cu vocea ușor tremurată.

— Te-ai împăcat cu Simon? întrebă Judith, luându-se fără să vrea singură în brațe, în așteptarea răspunsului pe care îl intuise deja.

Antonia încuviință din cap.

— Este cel mai incredibil om pe care îl cunosc. Oricât de ciudat ar părea, a trecut cu vederea toate prostiile pe care le-am făcut și vrea să o luăm de la capăt. Încă n-am priceput exact de ce.

Judith vedea limpede motivul. Antonia era atât de plină de viață și drăgălașă, încât ce bărbat ar fi putut rezista acestei combinații fatale?

Aruncă o privire spre ceasul de pe bufet.

— Cred că ar trebui să mergem jos. Ar trebui să sărbătorim, adăugă

ea cu o strângere de inimă. Nu e minunat că amândouă ne-am găsit bărbatul ideal?

Antonia îngheță pentru o fracțiune de secundă.

— Da, îngăimă ea în timp ce se întorsese să iasă pe ușă, amândouă am obținut exact ce am vrut.

La masă se servi șampanie și se discutară planurile de nuntă. Invitatul de onoare, doctorul Ian Kinlock, petrecu o seară memorabilă, deși în sinea lui se miră un pic de felul în care se aleseseră cuplurile.

Cum de îl părăsise frumoasa Lady Antonia pe vărul ei în favoarea celui care o egala în frumusețe, lordul Launceston? Avusese oare rana de la cap un rol în decizia luată de Adam Yorke de a o alege pe micuța și drăguța însoțitoare a tinerei aristocrate?

Deși tactul nu se numărase niciodată printre calitățile lui, doctorul nu avu curajul să-i întrebe. Avea tot timpul să mediteze la discrepanța dintre cele văzute și cele ascunse în drum spre Londra.

La Thornleigh cunoscuse patru oameni minunați, care țineau mult unii la alții. Asta văzuse. Atunci oare de ce era convins până în măduva oaselor că toți patru erau extrem de nefericiți?

capitolul 13

Viața la Thornleigh intră pe un nou făgaș. Simon era ocupat cu transformarea căsuței într-un observator. Judith și Adam vizitaseră o proprietate de vânzare la Buxton, iar acum discutau întruna de avantajele și dezavantajele mutării acolo.

Planurile de nuntă fuseseră finalizate. Ambele cupluri urmau să se căsătorească la Thornleigh – Adam și Judith peste patru săptămâni, Simon și Antonia în câteva zile.

Deoarece accesul britanicilor pe Continent era interzis, nimeni nu-și planificase o lună de miere exotică. După nunta celor doi Launceston, Adam și soția lui aveau să plece în Ținutul Lacurilor, iar Simon urma să-și ducă mireasa în vizită la familia lui, în Kent.

Aparent totul mergea ca pe roate. Sub această pojghiță însă, Judith avea din ce în ce mai tare sentimentul că era pe cale să facă o greșeală imensă. Încercase să se amăgească spunându-și că nu era așa, dar sentimentul o copleși atât de vertiginos, încât nu se mai putea gândi la nimic altceva, nu mai putea nici să doarmă. Nervii ei se întinseră la maximum, iar cu două săptămâni înainte de nuntă cedară.

Antonia și Simon plecaseră pentru o zi la mătușa ei, Lady Forrester, iar Judith și Adam rămăseseră singuri la Thornleigh. Contextul ar fi fost problematic pentru reputația tinerei femei, dar Judith era văduvă, nu mai era chiar o fetișcană și oricum mai aveau atât de puțin timp până la nuntă, încât și cel mai îndârjit cârcotaș n-ar fi avut prea multe de comentat.

După o cină tihnită se retraseră în sala de muzică, iar Adam o rugă să-i cânte la harpă. Melodiile curgeau lin sub degetele ei fermecate; toate emoțiile i se descătușaseră și ieșeau la suprafață pe ritmuri pline de dor. În momentul în care se opri din cântat, Judith avea lacrimi în ochi și se simțea mai vulnerabilă ca oricând.

După ce ultima notă se stinse, Adam se ridică și se duse lângă ea, apoi scoase o cutiuță din buzunar.

— Pentru tine, Judith. Am apucat să trimit piatra la Londra înainte de accident. Am vrut să ți-l ofer cu ocazia logodnei, dar după aceea mi-a ieșit din minte și am uitat complet de el până astăzi, când a sosit cu poșta. În cutie se afla un inel cu o piatră prețioasă albastră fixată pe o montură simplă din argint. Judith ridică bijuteria, care începu să strălucească la lumina lumânării, și scoase un suspin de admirație.

Este un safir stelat, explică el. L-am cumpărat din Ceylon, laolaltă cu alte nestemate neșlefuite. M-am gândit că o să-ți placă.

Judith îi privi cu atenție chipul bronzat și simpatic, admirându-i în tăcere ținuta elegantă. Își mai spuse încă o dată în gând cât de norocoasă era. De când își recăpătase memoria parcă totul fusese superficial între ei, dar spera ca în timp să ajungă din nou la sentimentele pe care le nutrise pentru el înainte de accident.

Speranța aceea muri însă subit în momentul când surprinse privirea lui Adam, în care deslușì fără putință de tăgadă adevărul atât de dureros. Deși dorința lui de a o face fericită fusese sinceră, în adâncul ochilor verzi-cenușii mocnea suferința. O recunoscu imediat, pentru că o împărtășea și ea.

Șarada pe care o trăia de trei săptămâni se destrămă brusc, îndoielile, temerile și toată logica greșită se dezintegrară instantaneu. Acum *știa* ce are de făcut. Îi întinse inelul înapoi.

— Îmi pare rău, zise ea pe un ton stins. Nu mă pot mărita cu tine. Am greșit de prima oară când ți-am acceptat propunerea.

Îl văzu ca prin ceață cum tresări puternic când simți inelul rece în palmă.

— De ce, Judith? Am greșit eu cu ceva?

Dintr-odată, văzându-l atât de consternat, nu mai fu atât de sigură. Încă putea să se răzgândească, încă putea să accepte căldura și tandrețea calmă dintre ei, încă putea să se mărite cu un om bogat. Singurul preț pe care-l avea de plătit era să se urască pe sine toată viața.

Se trase într-o parte; avea nevoie de spațiu. Dacă i-ar fi simțit atingerea, s-ar fi răzgândit iar.

— Nu ai greșit cu nimic, spuse ea de la o distanță sigură, în timp ce-și frământa mâinile. Avusese o viață dură și învățase să dea piept cu cele mai neplăcute situații, dar aceasta le întrecea pe toate. Tu nu simți cât de bizar este totul aici, la Thornleigh? Suntem atât de grijulii unii cu alții, de parcă ar fi murit cineva. Nimeni nu vorbește, nimeni nu-l ascultă cu adevărat pe celălalt când vorbește. Antonia și Simon își aleg fiecare cuvânt de frică să nu se ia iar la harță, iar tu și ea nici nu vă mai priviți măcar. Simon nu mi se adresează niciodată, iar tu ești atât de bun cu mine încât nu mai suport, gemu ea, implorându-l parcă din priviri să o înțeleagă. Toată lumea e drăguță și se poartă ireproșabil, nimeni nu e sincer. *Nu* este normal!

Adam puse inelul la loc în cutiuță și îl lăsă pe masă cu mișcări de robot.

— Îmi cer scuze, probabil sunt prea bătut în cap, dar tot nu înțeleg ce vrei să spui, rosti el pe un ton la fel de grav ca gesturile lui și cu o expresie de totală consternare.

Judith își acoperi fața în palme, încercând să-și limpezească mintea.

— Adam, noi doi am convenit să ne căsătorim, am făcut planuri de viitor, fără să fi menționat măcar o singură dată cuvântul „dragoste“. Știu că între noi există prietenie, respect și un interes sincer. Însă adevăratul motiv pentru care am convenit să ne căsătorim, continuă ea, privindu-l direct în ochi, a fost că am decis, fiecare în sinea lui, să ne mulțumim cu ce putem, nu cu ce am dori de fapt. Adam avu o tentativă involuntară să se apropie de ea, dar Judith îi făcu semn să se oprească. Te rog, lasă-mă să termin. Ai iubit-o pe Antonia și ai crezut că nu o poți avea. Te-am înțeles și ți-am oferit un umăr pe care să-ți verși tot năduful, iar drept mulțumire te-ai decis să-mi propui o viață la care nici nu îndrăzneam să visez. Nu sunt nici frumoasă, nici tânără, nici bogată, așa că nu am nimic de oferit unui bărbat. Prin urmare m-am simțit foarte onorată și recunoscătoare că cineva ca tine m-ar dori.

Nu susțin că motivele noastre au fost greșite. Deși nici unul din noi nu era îndrăgostit de celălalt, la început măcar eram sinceri. Acum nici măcar sinceri nu mai suntem, iar fără dragoste și onestitate, chiar că ar fi un lucru absolut oribil să ne căsătorim. Se frecă ușor cu dosul palmei la ochi, apoi continuă pe un ton de ar fi mutat și pietrele din loc: M-am mai măritat o dată pentru că am crezut că oricum nu pot spera la mai mult, iar acum era să fac aproape aceeași greșeală. Ești un om mult mai bun și mai onest decât a fost Edwin Winslow, și țin mult mai mult la tine decât am ținut la el. Poate că chiar te iubesc, dar nu suficient. Nu așa cum ar trebui.

Adam se lăsă greu în fotoliu, masându-și absent cicatricea. Judith îl privi cu coada ochiului și inima i se mai frânse o dată.

— E un lucru atât de rău să te mulțumești cu ceva ce este posibil? întrebă el în cele din urmă. Este mai bine să visezi la luna de pe cer? Eu mi-am pierdut jumătate de viață tânjind după ceva ce nu pot avea. Gata, nu mai vreau. Poate că nu sunt în stare să-ți ofer dragostea aceea romantică după care se dau în vânt femeile, dar îți jur că ți-aș putea oferi orice altceva.

La auzul acestor vorbe, Judith se prăbuși pe scaunul din fața clavecinului și izbucni în hohote de plâns. Nu crezuse că avea să-i fie atât de greu, dar simțea până în măduva oaselor că nu se înșela.

— Adam, de ce să nu visezi la mai mult? spuse, vrând cu tot dinadinsul să-l convingă. Dacă o iubești pe Antonia, du-te și luptă pentru ea! Te înjosești dacă renunți fără să încerci.

— De ce crezi că s-ar mărita Antonia cu verișorul ei bastard? E drept că sunt un bastard bogat, însă asta este cam tot ce am de spus în apărarea mea, iar Antonia nu are nevoie de cineva bogat, oftă el mutându-și privirea în altă parte. Sunt ca un frate pentru ea, și mă simt recunoscător pentru asta.

Lui Judith îi venea să înjure.

— Adam, cea mai mare barieră între tine și Antonia e gândirea ta. Ai încercat vreodată – din tot sufletul, cu toată ființa, cât ai putut tu – să o cucerești? Din punctul meu de vedere, te-ai predat din start. Și pentru că te-ai purtat ca un laș, cred că nu numai tu ai avut de suferit, ci și ea.

Adam încremeni, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva întrecuse măsura.

— Mi se pare că ai uitat că Antonia îl iubește foarte mult pe Simon, replică el acid. Până și Apollo ar avea oarece probleme să iasă victorios dintr-o asemenea confruntare.

Judith clătină din cap în semn că nu.

— La început a fost îndrăgostită de Simon. Orice femeie se îndrăgostește de el când îl vede prima oară. Amintindu-și de chipeșul lord tăcu puțin, apoi continuă cu înverșunare: Sunt sigură că acum ține suficient de mult la el cât să-l ia de soț, dar am mari îndoieli că îl iubește la fel de mult cum te iubește pe tine. Tu nu-ți aduci aminte cele trei săptămâni în care ați fost logodiți, dar eu da. Și îți jur, Antonia nu se purta deloc ca și cum ai fi fost fratele ei.

Adam se încordă și se aplecă spre ea.

— Cum era? Mi-am scotocit mintea, dar nici nu mai știu dacă erau amintiri sau vise.

— Eu, una, nu am mai văzut-o pe Antonia mai fericită ca atunci, murmură Judith, încercând să definească acel „ceva“ pe care îl detectase întotdeauna între ei. Iar tu nu-ți căutai scuze și nici nu te comportai atât de umil. Ți-a spus că urmează să vă căsătoriți imediat cum te-ai trezit din comă. Ți-a fost suficient să știi acest lucru ca să

devii mult mai încrezător în tine și să te porți foarte relaxat cu ea; lucrul acesta eu nu l-am văzut între voi decât atunci. Poate că amnezia te-a eliberat de convingerea că dacă ai fost un copil ilegitim înseamnă că ești o persoană inferioară.

Adam se ridică și începu să se plimbe prin cameră, încordat de lupta care se dădea în sufletul lui. Judith îl urmări în tăcere, știind cât de greu și dureros era pentru el.

— Chiar și un bastard trebuie să aibă onoare, iar Simon este prietenul meu cel mai bun. N-aș face decât să distrug această prietenie, fie că reușesc să o cuceresc, fie că nu.

Judith se simți datoare să răspundă, chiar dacă replica lui fusese mai mult o constatare.

— Tragedia unui triunghi amoros este că nu poate fi rezolvat decât cu prețul suferinței unuia. În cel mai rău caz suferă toți. Dacă Antonia te iubește pe tine, dar se mărită cu Simon, atunci doar el va fi fericit, dar numai la început, pentru că în timp se va simți din ce în ce mai rău văzând că dragostea nu îi este împărtășită. În cel mai bun caz, când Antonia te iubește și se mărită cu tine, doi oameni din trei sunt fericiți cu siguranță.

Adam rămăsese în penumbră într-unul dintre colțurile camerei, dar încă îi putea zări zâmbetul amar.

— Prin urmare onoarea se poate reduce la o chestiune de cifre? Dacă de un lucru beneficiază mai mulți oameni, asta înseamnă că acțiunea este corectă?

Judith scutură din cap; era epuizată. Deja nu mai depindea decât de el să acționeze.

— Onoarea poate fi definită în multe feluri. Mai știi ce spunea Shakespeare? „Iar mai presus de-orice: nu te minți pe tine însuți./Și de-aci urmează, ca noaptea după zi,/că nimănui nu vei putea să-i fii de rea-credință./ Drum bun. Și binecuvântarea mea rodească-n tine sfaturile-acestea“[18], recită Judith, apoi se îndreptă către ușă. Te rog să nu te minți, Adam. Te rog.

Puse mâna pe clanță să deschidă ușa, dar în acel moment el începu să vorbească.

— Îmi spui că încerc să mă mint singur și că nu am curajul de a lupta pentru ce îmi doresc. La fel faci și tu când susții că nu ai nimic de oferit unui bărbat.

Judith se întoarse spre el, iar privirile li se intersectară preț de o

clipă, în care se concentrară toată afecțiunea și tot respectul care existau între ei.

— Aș vrea ca lucrurile să fi stat altfel, mai șopti ea timorată, apoi plecă, înainte ca hotărârea ei să se clatine din temelii.

Sosise vremea să plece de la Thornleigh. Judith nu mai avea nici un motiv să rămână. Până la urmă aveau să-și rezolve triunghiul amoros, dar ea nu se simțea în stare să asiste la desfășurarea evenimentelor.

Era convinsă că dacă Adam ar fi făcut măcar o tentativă de a o cuceri, Antonia s-ar fi întors la el și ar fi renunțat la Simon. Dacă așa s-ar fi petrecut lucrurile, atunci Simon, adică cel pe care îl iubea Judith, ar fi fost singurul care ar fi avut de suferit. Nu putea rămâne să-l vadă în starea aceea. Singura motivație pentru care își permisese să intervină în relația lor era faptul că ținea cu adevărat la Antonia și Adam.

Se ruga din tot sufletul ca Simon să-și poată găsi pe altcineva care să-l facă fericit, chiar dacă el n-ar mai fi putut să iubească o femeie la fel de mult cum o iubise pe Antonia.

Cutremurată, Judith făcu un efort supraomenesc să uite de toate acestea și să se concentreze la ce avea de făcut. Mai întâi comandă ca trăsura să fie pregătită pentru a doua zi dimineață la ora cinci. Majordomul o privi surprins, dar nu comentă; ordinul îi fu ascultat la fel de repede ca și cum ar fi fost dat de Antonia.

Apoi se apucă de împachetat. Camerista care se ocupa de ea și de Antonia își luase liber, dar nu conta. Pentru această călătorie, Judith era singura care putea decide ce lua cu ea și ce lăsa în urmă. Constată cu mirare că acumulase o grămadă de lucruri în doar doi ani. Îi era greu să aleagă dintre atâtea obiecte, dar nu imposibil. Avea de gând să închirieze o diligență din Macclesfield care să o ducă la Liverpool, deci avea loc destul pentru bagaje.

Încercă să se grăbească. Trebuia să-și ia o mare parte din cărți, dar nu avea nevoie de prea multe rochii sofisticate dacă ajungea în vreo colonie. Își aminti că voia să se ducă în Statele Unite și n-ar fi vrut să-i ofenseze pe nativi.

Pentru că de câteva luni se gândise să plece, avusese suficient timp să strângă ceva bani. Restul agoniselii avea să și-l transfere după ce se stabilea într-un loc. Antonia îi oferise un salariu foarte generos, așa că putuse să economisească mult, cât să-i ajungă o bună bucată de vreme

fără să mai aibă un alt venit.

Cel mai greu îi era să scrie biletul de rămas-bun. Lui Adam deja îi spusese destul. Ar fi vrut să-i scrie ceva lui Simon, dar ce să-i fi spus lui? Că se simțea privilegiată că îl cunoscuse, că zilele acelea în care puseseră la cale micul complot fuseseră cele mai fericite din viața ei și că avea să-l iubească până închidea ochii? Imposibil. Mai rău, jalnic.

Până la urmă îi scrise doar Antoniei, spunându-i că rupsese logodna cu Adam și că trebuia să plece imediat pentru a evita o situație jenantă. Era timpul să-și îndeplinească visul de a vizita Lumea Nouă. Începu prin a-i mulțumi din suflet pentru tot ce făcuse pentru ea și urându-i casă de piatră.

Nu îi spuse cu care bărbat ar fi trebuit să se mărite, deoarece nici ea nu era sigură.

Adam rămase singur în sala de muzică, meditând la vorbele lui Judith. În cele din urmă se mută în bibliotecă, unde putea să-și toarne un pahar de brandy care să-l mai calmeze.

În ultimele două săptămâni fusese absorbit de gânduri sumbre, așa că nu prea băgase de seamă ce făceau ceilalți. Singura lui grijă fusese să-i evite pe Antonia și Simon când erau împreună. Judith avusese dreptate. Toți se purtaseră cu mănuși, nici unul nu fusese sincer.

Acum își dădea seama că de când își recăpătase memoria nu purtase nici măcar o singură discuție interesantă. Nici cu Antonia, vara lui. Nici cu Simon, prietenul lui. Nici măcar cu Judith, logodnica lui. Toți evitaseră să interacționeze cu ceilalți și toți se comportaseră ca un grup de fantome politicoase.

Acuzația lui Judith cum că era un laș îl durea, dar nu o putea combate. Într-adevăr, de frică nu se dusese la Antonia să-și declare dragostea. Înainte să plece din Anglia îi fusese imposibil, iar după ce se întorsese nu-și putuse face curaj.

La început se gândise că poate era prea devreme, că aveau nevoie de timp să se reacomodeze unul cu celălalt. Iar apoi, bum, deja se făcuse prea târziu.

Dar dacă era să-i dea crezare lui Judith, vreme de câteva săptămâni fusese diferit, complet eliberat de lanțurile care îl țineau legat de trecut. Își aduse vag aminte că Antonia îi povestise despre faptul că era un copil ilegitim. Într-adevăr, să afle pur și simplu că era

un bastard nu se compara cu toate amintirile acelea din copilărie, când suferise enorm din cauza asta.

Îi era ușor să priceapă de ce se comportase atât de diferit, fără a fi marcat de cicatricea aceea imensă din sufletul lui. La fel de ușor de înțeles îi era și faptul că după ce își recăpătase memoria revenise la vechea mentalitate și se purtase de fiecare dată ca un bastard nesigur pe el, și nu ca omul de afaceri de succes ce devenise între timp.

Încercă din răsputeri să invoce imaginile cu Antonia care îl tot bântuiau de când îi revenise memoria. Alungă toate visele recurente pe care le avusese de-a lungul anilor și se concentră asupra a ceea ce mai rămânea, vrând să înțeleagă dacă erau amintiri autentice. Oare chiar fusese cu Antonia la Cuib și trăise o pasiune la fel de intensă ca aceea din visele lui? Oare în pavilion chiar îi jurase că îl iubește fără nici o rezervă și fără limite și că cel mai mult își dorea să se mărite cu el?

Nu era sigur. Dar dacă lucrurile acestea chiar se petrecuseră și nu erau doar plăsmuiri ale imaginației sau halucinații date de lovitura la cap, atunci poate că Antonia chiar îl iubea mai mult decât ca pe un frate. Poate chiar mai mult decât îl iubea pe Simon. Dacă minunea se petrecuse, atunci era dator să treacă la acțiune, nu să stea cu mâinile în sân în timp ce ea se mărita cu bărbatul greșit. Erau însă foarte multe lucruri care puteau merge prost, iar consecințele unui eșec ar fi putut fi devastatoare.

Chiar dacă îl iubea, avea și ea o onoare de apărat și nu-și putea permite să rupă pentru a doua oară logodna cu Simon. Cel mai bun lucru la care putea spera Adam era să o cucerească pe Antonia cu prețul trădării celui mai bun prieten.

Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să o piardă definitiv. Nu l-ar mai fi putut privi ca pe fratele și prietenul ei și nici Simon nu ar mai fi avut ochi să-l vadă. Nici nu putea concepe că ar fi putut ajunge să se dueleze cu Simon, dar și acest lucru era la fel de probabil să se întâmple.

Lui Adam nu-i plăcea să rişte. Când fusese în Asia se văzuse nevoit să o facă, pentru că altfel nu ar fi avut nici o șansă să obțină ce își dorea. Nu îi venise greu să-și rişte viața pentru a aduna averea, când știuse că premiul pus în joc era câștigarea inimii Antoniei.

Fusese un laș când se gândise mai mult la ea decât la viața și la averea lui. Dar acum trebuia să rişte absolut totul pe o singură mână.

Avea o singură șansă, iar dacă pierdea… Dumnezeu să-l aibă în pază!

Rămase toată noaptea gândindu-se la Judith, la el. Dar cel mai mult se gândi la Antonia.

Antonia păși ușurată în sanctuarul ei. Întotdeauna îi plăcuseră și o liniștiseră mirosurile și culorile din cămară, și de aceea se ascunsese aici de îndată ce se întorseseră la Thornleigh. Vizitele la Lady Forrester o epuizau psihic de fiecare dată, darămite acum, când fusese să-și prezinte viitorul soț.

Nu se întâmplase mare lucru. Mătușa Lettie se arătase bucuroasă că în sfârșit capricioasa ei nepoțică se mărita și fusese de-a dreptul fermecată de Lord Launceston. Ce mai încolo și-ncoace, bătrâna vrăjitoare chiar flirtase cu el.

Din fericire, Simon nu se dădea în vânt după asemenea „tratații“. Și-așa nu-i convenea să le vadă pe toate femeile cum leșinau când își făcea el apariția, ce-ar mai fi fost dacă le-ar mai fi și încurajat...

Antonia nu se simțise deloc în largul ei, știind că trebuia să se comporte ca o viitoare mireasă în culmea fericirii. Nu i se părea normal să se bucure, când de fapt ea și-l dorea pe Adam.

Măcar se înțelegea bine cu Simon. De când își reînnoiseră logodna, nu se mai ciondăniseră absolut deloc.

Din păcate însă, nici nu se mai relaxa și nici nu se mai simțea atât de bine în prezența lui. Totuși, existau speranțe că lucrurile aveau să se amelioreze.

Cămara se afla în cel mai îndepărtat colț al bucătăriei. În după-amiezile de vară era absolut divin să stai acolo și să nu te deranjeze nimeni. Când era mică, își închipuia că se afla într-o cavernă orientală plină de culori, mirosuri și gusturi bogate. Aceasta era cea mai veche parte a casei, cu dale de piatră pe jos, un tavan din grinzi și cu ferestruici mici și drăguțe.

Încăperea era plină de bufete și rafturi pe care se aflau murături, fructe macerate în brandy, tot felul de băuturi alcoolice preparate în casă și multe alte alimente conservate. În centru se afla o masă mare din lemn masiv, iar într-un colț trona un uscător mare de fructe. De grinzi erau agățate ierburi frumos mirositoare, iar într-un cufăr încuiat cu cheia se aflau borcănașe cu mirodenii scumpe.

Într-adevăr, plăcerea de a te putea bucura de roadele bucății tale de pământ era mare. Antonia și menajera petrecuseră multe ore

fericite în care discutaseră despre rețete, gusturi și despre ce își mai doreau să încerce în bucătărie pe viitor. Era singura activitate gospodărească pentru care arătase un real interes.

Își găsi un pretext să mai rămână acolo. Se apucă să facă inventarul să vadă dacă nu cumva lipsea ceva. Se opri în dreptul unui raft și luă o sticlă de oțet de zmeură. Dacă mai ținea bine minte, era bun pentru tuse și dureri în gât, dar și pentru gătit.

Antonia contempla culoarea bogată a oțetului roșu când auzi niște pași care se apropiau. Recunoscu mersul și se crispă.

Încercă să se relaxeze. Până acum se descurcase de minune să îl evite pe Adam, dar era sigură că nu va putea să îl ignore o viață întreagă.

— Ai venit să furi niște piersici confiate, Adam? îl întâmpină ea, toată un zâmbet. În copilărie se furișau tot timpul să atenteze la comorile ascunse acolo. Fructele confiate erau preferatele lui.

— Azi nu, zise el închizând ușa în urma lui. De data asta pe tine te căutam, iar doamna Heaver mi-a zis că te-a zărit venind tiptil încoace.

I se părea că Adam este un pic altfel. Era ușor stânjenită de prezența lui extrem de masculină.

— Cum să vin tiptil când e casa mea? protestă ea în glumă, vrând să mențină discuția la un nivel neserios.

— Tiptil se cheamă când te străduiești să nu fii văzut, îi explică Adam. Că veni vorba de străduință, ce mai face Lady Forrester?

— Se străduiește ca de obicei, zise mâhnită Antonia.

Haina pe care o purta Adam îi scotea în evidență umerii lați, iar soarele după-amiezii i se juca prin părul care acum părea aproape blond. Tânăra femeie se răsuci pe călcâie, dorindu-și să nu fi remarcat aceste lucruri, apoi schiță un zâmbet politicos:

— I-a plăcut de Simon, dar voia să știe când mai dai pe acolo. Zicea că se aștepta la mai multă recunoștință din partea ta.

— Ia te uită! Nici nu mi-ar trecut prin cap că Lady Forrester își dorește s-o mai caut. Și eu care credeam că nu mă înghite. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, ea nu înghite pe nimeni. Într-un fel e un democrat perfect, spuse el, fixând-o intens cu privirea. Știi cumva unde e Simon?

Antonia răsuflă ușurată. Asta însemna că Adam avea să plece repede.

— S-a dus la căsuță să verifice stadiul lucrărilor de amenajare a

observatorului. Speră ca mâine sau poimâine să înceapă să-și asambleze telescopul.

— Bun așa. Asta o să-l țină ocupat ceva vreme. Trebuie să stăm de vorbă și nu vreau să fim întrerupți, zise el pe când traversa cămara ca un leu în căutarea cinei. Dar înainte să încep să zic ce am de zis, vreau să fac un lucru care să mă ajute să-mi reîmprospătez memoria.

Îi luă sticla de oțet din mâinile tremurânde și o puse pe un raft, apoi o trase în brațele lui. Surprinsă și indignată, își semeți capul spre el, dar până să apuce să protesteze, Adam îi și acoperise gura cu a sa.

Antonia scoase un icnet. Sărutul lui nu era deloc inocent sau frățesc. Era pasional și senzual și revendicativ. Era profund revoltată de purtarea lui, dar propriul trup parcă n-o mai asculta pe ea, ci trecuse brusc în subordinea lui.

De când Adam devenise iar cel de dinainte, îl ținuse cât de departe putuse de ea. Încercase în zadar să uite pasiunea și momentele de intimitate dintre ei. Acum însă își simțea fiecare terminație nervoasă pulsând în ritmul acela plin de ardoare și erotism care părea că în curând avea să explodeze.

Deși mintea îi spunea că joacă un joc greșit și periculos, îl sărută și ea. Își puse mâinile pe după grumazul lui și se lipi de el, tânjind să-i simtă căldura corpului. Îi venea să se prelingă pe lespezile reci și să-l tragă și pe el după ea. Ar fi vrut să meargă mai departe, să finalizeze acum acea idilă pasageră de la Cuib, când crezuseră că îi aștepta o viață plină de vise realizabile.

Își dădu vag seama că mai avea extrem de puțin până să depășească acel punct fără întoarcere. Trebui să se concentreze și să se supună la un efort imens pentru a se desprinde de el.

Speriată, se dădu în spate până când se lipi de bufet.

— Adam, ai înnebunit? întrebă ea, cu pieptul încă tresăltându-i de agitație, dar și de dorință.

— Nu. Am vrut doar să mă conving de faptul că nu m-a înșelat memoria și că s-a mai întâmplat și când eram amnezic, zise el.

Nu încercă să se țină după ea sau să o convingă, iar Antonia îi fu profund îndatorată pentru asta. Îl aținti cu privirea.

— Și care era ipoteza pe care voiai s-o verifici?

— Că s-ar putea să fii îndrăgostită de mine, zise el sprijinindu-se de masă, de parcă s-ar fi pregătit de un discurs. Judith te suspecta că ești, dar trebuia să mă asigur.

— Ești nebun, se răsti ea. De ce ar fi spus Judith așa o trăsnaie?

Adam zâmbi fără veselie.

— Acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care a pus capăt logodnei noastre.

— Judith a rupt logodna? Simțurile Antoniei erau încă afectate de distanța mică dintre ei, așa că îi trebuiră mai multe clipe să-i înțeleagă spusele. Adam, îmi pare tare rău. Dar serios, râse ea forțat, nu cred că Simon s-ar bucura să afle că vrei să te consolezi în brațele viitoarei lui mirese.

— Nici nu intenționam să fac așa ceva, spuse el ridicând din sprâncene. Voiam doar să mă lămuresc înainte de a te cere de soție.

— Dacă nu ești nebun, atunci sigur ești beat, gemu Antonia, care mai avea puțin și izbucnea în plâns. Sau vrei să mă necăjești, ceea ce reușești cu brio.

Spre groaza ei, vocea i se spărsese. Voia să se însoare cu ea. El chiar voia să se însoare cu ea! Dar de ce o cerea tocmai acum, când era prea târziu?

— N-am fost mai serios în viața mea, declară Adam solemn. Tony, uită-te la mine. Își ridică privirea spre el, aproape fără să vrea. O scruta atât de intens, încât se simțea hipnotizată. Te iubesc, spuse el încet. Te iubesc de când aveam șapte ani, iar iubirea pentru tine mi-a modelat întreaga viață. Am tăcut prea mult, dar acum am decis să-ți vorbesc. Mă rog să nu fie prea târziu.

Vorbele lui sunau ca un ecou îndepărtat al propriilor ei gânduri; simți un nod în capul pieptului. I se păruse ei că arăta altfel, și nu se înșelase. Ce doi Adam se contopiseră într-unul singur astăzi – vărul prietenos și străinul acela dinamic și imprevizibil erau unul și aceeași persoană.

— Nu știu ce să spun, murmură cu vocea stinsă.

Adam schiță o grimasă amuzată.

— Cred că în astfel de situații se spune „totul s-a întâmplat atât de repede“. Poate că așa e, deși n-ar trebui. Deci mi-am adus aminte bine de ce s-a petrecut atunci la Cuib? o iscodi, foarte atent la reacția ei. Antonia se înroși, aducându-și aminte de prima lor zvâcnire de pasiune. Iar atunci, la pavilionul din grădină, continuă el, cred că s-a întâmplat chiar înainte să-mi revină memoria. Cred că mi-ai zis ceva despre cum m-ai iubi tu orice-ar fi și cât de mult ai vrea să te măriți cu mine. S-a întâmplat așa sau mi-am imaginat?

Antonia se simțea ca în fața unei prăpăstii, gata să cadă de acolo.

— Nu a fost o închipuire, șopti ea, ferindu-și ochii.

— Și ai vorbit serios? o întrebă el pe un ton mai blând, dar tot insistent. Sau vorbele acelea erau doar pentru Adam amnezicul?

— Eu… am vorbit serios. Gata, i se dărâmase și ultimul zid de apărare, stătea în fața lui complet demascată – toată durerea și furia pe care le îngropase atât de adânc în suflet cu opt ani înainte ieșiseră la suprafață. Își ridică iar privirea spre el. Dar dacă m-ai iubit întotdeauna, cum de ai plecat așa cum ai plecat în India, fără să-mi sufli o vorbă, fără să-ți iei rămas-bun? se răsti ea furioasă. Nu așa te porți cu un prieten sau cu sora ta. Dacă mă iubeai, așa cum pretinzi acum, nu ai nici o scuză.

Chipul lui Adam se schimonosi de durere.

— Nu am avut de ales, iar motivul pentru care am plecat a fost tocmai acela că te iubeam.

— Dar de ce nu m-ai cerut atunci de nevastă, în loc să pleci în India? țipă ea. Eu am crezut întotdeauna, de când eram copii, că într-o zi ne vom căsători. Nu mi s-a părut necesar să și vorbesc despre asta, pentru că era de la sine înțeles și absolut inevitabil că așa se va întâmpla, mai spuse, după care se opri să se reculeagă. Dar apoi ai fugit din țară mâncând pământul. Atunci mi-am dat seama cât te tare mă înșelasem asupra sentimentelor pe care le aveai pentru mine.

— Tu credeai că o să ne căsătorim într-o zi? o privi el mirat, cu ochii sticlind. Așa credeam și eu când eram mici. De abia mai târziu, când am crescut, am înțeles diferențele sociale dintre noi și am început să cred că mariajul era imposibil și că tot timpul mă considerași fratele tău.

— După ce ai plecat a trebuit să mă gândesc la tine ca la un frate, pentru că altfel nu aș mai fi putut să-mi văd de viața mea, izbucni Antonia. Credeai că o să stau să te aștept răbdătoare ca Penelopa? Ea măcar era deja măritată cu Ulise, dar tu nu mi-ai făcut niciodată nici o declarație, nu mi-ai pomenit măcar o dată, așa, în treacăt, nimic despre iubire, nici față în față, nici în scrisori după ce ai plecat. Proastă să fi fost să stau și să sper! M-ai tratat ca pe o soră, iar eu te-am tratat ca pe un frate!

— Dar nu se putea vorbi despre așa ceva, zise el sec, încercând să se adune. Ar fi vrut să-i sărute lacrimile din ochii aceia atât de frumoși, dar mai erau multe de spus. Avea deja confirmarea pasiunii care

existase între ei. Acum trebuia să-i convingă și mintea, înainte de a-i cuceri inima. Se cocoță pe masă și se prinse cu palmele de margine. Mai ții minte că tatăl tău voia să-mi cumpere un loc în armată? La încuviințarea ei tăcută, urmă: Chiar înainte să termin școala la Cambridge, o rudă băgăcioasă și enervantă i-a spus lui Spenston că noi doi ne comportăm mai mult decât indecent. Că te purtai prea libertin și că îți micșorai vădit șansele de a-ți găsi pe cineva de rangul tău, în timp ce eu aveam pretenții mult prea mari față de nivelul meu. Așa că Spenston m-a chemat să discute cu mine, să vadă dacă zvonul era adevărat sau nu.

Antonia îl privea șocată.

— De ce nu i-ai mărturisit atunci ce simțeai pentru mine și de ce nu i-ai cerut permisiunea să mă curtezi?

— Ba exact asta am făcut, răspunse el cu asprime. Știam o metodă mai sigură decât să-i cer direct voie să ne căsătorim. Tu aveai doar șaptesprezece ani și trebuia să cunoști cât de cât lumea înainte de a lua o decizie, iar eu trebuia să fac ceva să-mi dovedesc că te merit. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care credeam că armata este răspunsul. Era calea cea mai sigură pentru un tânăr fără bani. Dacă aș fi reușit cumva să mă remarc fără să fiu și omorât între timp, atunci diferențele dintre noi s-ar mai fi împuținat.

— Tata nu mi-a spus niciodată că m-ai cerut de nevastă, zise Antonia contrariată. Dar sunt sigură că a fost de acord. Voi doi vă înțelegeați tot timpul de minune. Erai ca un fiu pentru el.

— Nu! strigă Adam, simțind încă gustul amar de atunci. Spenston m-a adunat de pe străzi în amintirea legăturii pe care o avea cu tatăl meu și pentru a-și consolida imaginea publică de persoană caritabilă și generoasă. M-a lăsat să trăiesc în casa ta doar de dragul tău și probabil pentru a-și mai diminua din mustrările de conștiință pentru modul oribil în care te neglija. Însă nu am fost niciodată ca un fiu pentru el, iar el nu mi-a fost niciodată ca un tată. Deși trecuseră atâția ani, Adam încă suferea când își amintea de discuția aceea cu tatăl Antoniei. Contele m-a întrebat dacă era vreo urmă de adevăr în zvonul că aspiram la mâna ta. Când i-am spus că da, m-a mustruluit cu o severitate fără pereche. Era șocat și îngrozit de tupeul pe care îl avusesem să-mi doresc pe cineva cu un rang atât de înalt, eu care eram un biet copil ilegitim.

Antonia sări în apărarea tatălui ei.

— Ba să știi că tata era ultimul om de pe pământ care să te condamne pentru că te-ai născut așa! El credea cu toată tăria că toți suntem egali în fața lui Dumnezeu și și-a petrecut întreaga viață luptând pentru oamenii de rând.

— Poate că Spenston muncea pentru oamenii de rând, dar cu siguranță nu s-a considerat niciodată ca făcând parte dintre ei, răspunse ironic Adam. Ba din contră, marele liberal din partidul Whig mi-a explicat extrem de clar cât de scandalizat era de nerecunoștința pe care i-o arătam și de cât de jalnice erau aspirațiile mele. Mi-a aruncat direct în față că nu va permite ca singura copilă a celui de-al nouălea conte de Spenston să se coboare la nivelul unui bastard sărac lipit pământului, bun de nimic.

— Nu, nu cred că a fost atât de crud cu tine, nu cred, icni ea oripilată.

— Ba exact așa a zis, ba chiar mai rău. Să nu crezi că l-am învinovățit pentru asta, oftă Adam după ce-și mai domoli indignarea. E normal ca un tată să-și dorească o căsătorie bună pentru fiica lui, iar tu nu erai orice fiică. Erai una dintre cele mai bogate și mai frumoase moștenitoare din Anglia. Nici măcar un duce de sânge regal n-ar fi fost suficient de bun pentru tine.

Antonia avea ochii în lacrimi.

— Cred că ți-a fost îngrozitor de greu, șopti ea. De ce nu mi-ai spus?

— Cum aș fi putut să-ți spun? replică el contrariat. Spenston avea dreptate. Aspirațiile mele erau jalnice, dar fusesem prea naiv și prea îndrăgostit să-mi dau seama că eram și prost. Te-am adorat din clipa în care te-am cunoscut, iar tu m-ai primit ca pe un văr de preț, chiar dacă eram un coate-goale, negru tot de funingine. După discuția cu tatăl tău mi-am dat seama în sfârșit cât de nevrednic eram să-ți cer mâna.

— Ești mai vrednic decât mine din foarte multe puncte de vedere, spuse ea, strângând din pumni. Ești cel mai înțelept și bun și generos om pe care îl cunosc.

— Erai singura care gândea așa, o înștiință el fără menajamente. Toți ceilalți știau foarte clar unde mi-e locul pe scara socială. Aici, la Thornleigh, la reuniunile familiei Thornton, la Rugby și Cambridge, întotdeauna avusesem parte de mici înțepături, mai mult sau mai puțin subtile, prin care mi se reamintea permanent că sunt doar tolerat. Iar ție nu ți-am spus pentru că știam că vei încerca să-mi iei apărarea, și al naibii să fiu dacă voiam să te las pe tine să te lupți în

locul meu. Pe deasupra, oricum n-ai fi putut să intervii ca să schimbi *ce* eram.

— Încetează să mai vorbești despre tine ca și cum ai fi vreun lepros! țipă Antonia. Nu mai suport! Abia acum își dădea sema cât de nesimțitoare fusese și cât de mult trebuie să fi suferit el.

O durea la fel de tare să descopere că tatăl pe care îl idolatrizase putuse fi atât de crud. Vărul ei era tolerant, însă ea nu putea să-l ierte. Cum de *îndrăznise* tatăl ei, care nu avea niciodată timp pentru fiica lui, să o gonească de lângă ea pe singura persoană care îi era alături!

Adam tocmai schițase o nouă imagine asupra trecutului care o ajuta să înțeleagă totul mai bine.

— Te-a forțat tata să pleci din Anglia ca să nu mai fii în preajma mea?

— Într-un fel. Nu m-a răpit și dus pe corabie, dar m-a pus să jur că nu voi mai încerca să te văd sau să te contactez vreodată. Amuzant, nu crezi? În ciuda caracterului meu meschin, îi era de ajuns cuvântul meu, zâmbi el amar. I-am propus un târg. Am refuzat să-i promit că nu te voi mai contacta, dar i-am spus că dacă îmi poate găsi un post la Compania Indiilor de Est și îmi dă banii cu care intenționa să-mi cumpere locul acela în armată, o să plec în India, iar de acolo nu o să-ți scriu nimic care să te împiedice să-ți găsești un soț potrivit.

— Înțeleg, zise ea, înghițind cu greu. De aceea erau scrisorile tale atât de neutre?

Adam încuviință din cap.

— Aș fi putut să-l sfidez, dar rămân la părerea că avea dreptate. Indiferent de motivele pentru care mă luase sub aripa lui ocrotitoare, îi datoram foarte mult. Ar fi fost foarte urât din partea mea să îi curtez singura fiică în ciuda dorinței lui. Oftă și își trecu mâna prin păr, ciufulindu-se bine. Înțelegerea noastră mai conținea o clauză. În privința obârșiei mele ilegitime nu aveam ce să fac, dar aveam ce să fac pentru a nu mai fi un sărăntoc. I-am spus tatălui tău că nu te-aș cere în căsătorie decât dacă aș avea o avere egală cu a ta. Spenston s-a distrat un pic când m-a auzit, știind că șansele să-mi ating scopul înainte să te măriți tu cu altul erau infinitezimale. A mai presupus că dacă mă apuc de comerț o să-ți înăbuș din start orice atracție romantică pentru mine. I s-a părut un târg foarte rezonabil din punctul lui de vedere, așa că a acceptat.

— De aceea ai muncit atât de mult în India? întrebă ea în șoaptă.

— Era singura mea speranță. Era mai bine să fiu un comerciant bogat născut din flori decât un soldat sărac născut din flori. Am profitat de orice ocazie ca să strâng suma cu care am început. Mi-am asumat riscuri, întotdeauna am mers pe varianta cu cele mai puține șanse, tocmai pentru a avea un câștig substanțial în cazul în care nu mă înșelase intuiția. Iar de câte ori primeam câte o scrisoare de la tine, se crispă el, mă întrebam dacă nu cumva îmi vei menționa în treacăt și că urmează să te măriți.

Chinurile îndurate de el depășeau puterea de înțelegere a Antoniei. Probabil că trecuse prin focul iadului, mai ales când mersese la primele ei baluri, unde se bucurase de o mare atenție. Îi trimisese des vești, mici scrisorele amuzante despre ce mai făcea și cine o mai curta, mai ales din dorința de a se lăuda cu faptul că ceilalți bărbați o doreau, iar el nu.

— Așadar, când ți-am scris că m-am logodit cu Lord Ramsay…?

— Spuneai că vreți să faceți nunta repede, așa că în momentul în care a ajuns scrisoarea la mine credeam că sunteți deja căsătoriți. Am ieșit în oraș în noaptea aia și am băut ca porcul până n-am mai știut de mine.

Antonia își mușcă buza; își imagina ce fusese în sufletul lui.

— Adam, îmi pare atât de rău! Nu am știut că te fac să suferi, murmură ea. Mi-a luat și mie destul de mult să mă deprind cu gândul că n-o să avem nicicând o relație romantică altfel decât în visele mele. Cred că ți-am trimis de abia după un an scrisoarea în care te anunțam că m-am hotărât să anulez nunta.

— Zece luni, două săptămâni și trei zile, precizează el. Nu a fost vina ta, Tony. De unde să fi știut? Eu încercam să-mi respect promisiunea. Am reușit să supraviețuiesc privind filozofic toată treaba. În cazul în care, după cum încercam eu să cred, eram meniți să fim împreună, atunci sigur aș fi reușit dacă munceam suficient. Cu cât rămâneai tu nemăritată mai mult și cu cât mă îmbogățeam eu mai tare, cu atât mă simțeam mai aproape de obiectiv. Când mi-am atins țelul cu averea, am venit acasă, surâse el glacial. Mi s-a părut de rău augur să constat că acum erai baroneasă. Distanța dintre noi era la fel de mare. Apoi a apărut Simon și toate eforturile mele s-au dus pe apa sâmbetei.

Antonia icni. În vâltoarea depănării amintirilor, uitase complet de existența lordului Launceston.

— Adam, nu trebuia să-mi spui nimic din toate astea. Sunt logodită

cu Simon.

— Îl iubești pe el sau pe mine? o iscodi săgetând-o cu privirea.

Antonia se lipi iar de bufet, prinsă ca într-o capcană. Povestea lui Adam îi readusese la viață toate visurile romantice din adolescență, ba mai mult chiar, și pasiunea pe care o descoperise recent.

Își dăduse însă cuvântul față de Simon, lui trebuia să-i fie loială; în plus ținea mult la el.

— Te iubesc, zise ea cu inima sfâșiată, dar nu pot să fiu atât de crudă încât să rup a doua oară logodna.

— Mie mi se pare că ai fi mai crudă dacă te-ai mărita cu el și m-ai iubi pe mine, rosti el implacabil. Judith a rupt logodna cu mine spunându-mi că pe termen lung e mai bine să fii onest decât nobil. Simon este prietenul meu și aș face aproape orice pentru el, dar nu pot să stau deoparte și să-l las să se însoare cu tine, nu fără să mă lupt cu el. Decizia este a ta, Tony. Pe care din noi doi îl vrei?

Antonia își îngropă fața în mâini.

— Nu știu! Mi se pare un act de egoism să mă mărit cu tine.

— Pentru că e mai virtuos să suferi decât să faci ce vrei? Nu uita, virtutea ta mă condamnă pe mine la suferință, îi atrase el atenția. Dacă ai iubi pe altcineva ar mai fi cum ar mai fi, dar nu asta spui.

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie, dar nu scoase nici un sunet. Prea multe se întâmplaseră. Aflase de dragostea pe care i-o purta Adam și cât de multe îndurase pentru a fi cu ea, descoperise că tatăl ei perfect avea și el partea lui de ipocrizie, iar acum trebuia să ia o hotărâre care ar fi frânt inima unuia din bărbații la care ținea cel mai mult.

Adam avea dreptate. Din pricina vinovăției care îi apăsa pe suflet înclina să ia hotărârea prin care să se pedepsească, dar uita că în felul acesta l-ar fi pedepsit și pe el.

Vocea lui baritonală și catifelată îi scurtă suferința.

— Poate că tu nu știi ce vrei, dar eu știu. Uită-te la mine, Tony.

Antonia își înălță capul și îl privi drept în ochii lui verzi.

— Vrei un soț pentru care să fii centrul universului. Nu-ți dorești un bărbat care să fie mai preocupat de politică, jocuri de noroc, societate sau orice altceva. Nu neg că Simon te iubește, dar în același timp el iubește și ideile și provocările. Nu vei fi niciodată pe primul loc pentru el, așa cum ai fi pentru mine. Te iubesc și în fiecare clipă din viață m-am străduit să ți-o demonstrez, spuse Adam, apoi întinse

mâna spre ea. Vino.

Simțindu-se atrasă ca de un magnet, făcu un pas înainte. Decizia era a ei, dar Adam își încorda toată forța fizică, mentală și emoțională pentru a o convinge că el era alegerea potrivită.

Îl voia – of, Dumnezeule, cât de mult îl voia! Adam, bărbatul care o cunoștea cel mai bine, avea dreptate. Își dorea un soț pentru care să însemne totul, nu care să o dea jos de pe piedestalul pe care merita să stea, așa cum făcuseră părinții ei.

La Simon ura talentul de a se închide în sine și de a o exclude automat în momentele acelea. Nu voia să se întrebe cu disperare în fiecare zi dacă îi greșise cu ceva și să-și irosească fiecare minut din viață încercând să-i intre în grații.

Universul se restrânse în jurul gândurilor Antoniei și gestului lui Adam. Degetele lui erau delicate și puternice în același timp.

Antonia rămase cu privirea pironită asupra mâinii lui puternice. Își dădu seama că adevăratul motiv pentru care nu se măritase până acum era că își dorise un bărbat care să o iubească mereu, chiar și când erau în toiul unei gâlcevi. Chiar și când timpul își va fi pus amprenta pe chipul ei, furându-i frumusețea.

Știa, mai presus de orice îndoială, că Adam îi oferea acest tip de dragoste.

Iar ea era centrul vieții lui și el era centrul vieții ei. Fusese întotdeauna vărul în care avusese încredere și la care apelase de fiecare dată, omul care fusese ca o piatră de temelie în viața ei, chiar când fusese în celălalt capăt al lumii. Dacă ar fi știut că și el o iubea, atunci nu s-ar fi despărțit niciodată. Și-ar fi sfidat tatăl, l-ar fi urmat bucuroasă în India.

Motivele onorabile pentru a rămâne logodită cu Simon era mărunte și irelevante. Adam era singurul care conta, care îi oferea dragoste, căldură și protecție. Adam, cel pe care îl iubea.

Pe când în sufletul ei se dădea o luptă între ce voia și ce credea că o să facă, mai făcu un pas spre Adam, apoi încă unul, după care se aruncă în brațele lui, atrasă de el așa cum busola caută nordul.

Îl prinse pe după gât și se întinse să îl sărute. În momentul în care buzele li se atinseră, orice urmă de îndoială dispăru. Era făcuți unul pentru celălalt, erau unul jumătatea celuilalt. Fusese oarbă că nu văzuse asta mai devreme.

— Dumnezeule, Tony, te iubesc atât de mult, îi șopti el strângând-o

cu fervoare. M-am temut îngrozitor că n-o să te pot face să te răzgândești.

Rămaseră o vreme pierduți în amintiri, promisiuni și vorbe de iubire, țesute ca o vrajă în jurul lor. În cele din urmă mintea Antoniei fugi spre ce urma să se întâmple.

— Mă duc să-l caut pe Simon, spuse ea cu un zâmbet forțat. Nu prea știu cum să-i spun că-i dau papucii a doua oară.

— Hai că acum ai experiență, o tachină el. Ai fost logodită cu Lord Ramsay, cu Simon, cu mine în perioada amnezică și ai rupt-o cu toți.

— Adică acum o să fiu logodită a cincea oară? râse Antonia.

— Nu, răspunse el cu hotărâre, prinzând-o de talie. Gata cu logodnele. O să ne căsătorim și gata, cât mai repede cu putință.

Își așează capul pe pieptul lui și îi ascultă inima bătând, vrând să mai amâne puțin momentul când trebuia să plece. Îi era groază de confruntarea cu Simon.

În afară de asta, urma să aibă de înfruntat privirile dezaprobatoare ale rudelor și persoanelor din înalta societate. Lady Antonia Thornton, baroneasă de Fairbourne cu drepturi depline, avea să fie considerată de gura lumii drept o idioată capricioasă.

Dar nu-i păsa. Știa că nici o bârfă și blamul unanim nu ar fi făcut-o să-și regrete decizia.

Dintr-odată însă, ateriză cu picioarele pe pământ. Ușa cămării se deschise. Antonia aruncă o privire peste umărul lui Adam și se opri asupra expresiei mirate de pe chipul lui Simon Launceston.

---

[18] *‘To thine own self be true. And it must follow, as the night the day, Thou canst not then be false to any man.* – Polonius către fiul lui, Laertes. *Hamlet,* actul I, scena 3 (n.tr.)

capitolul 14

Suspinul Antoniei îl alertă și pe Adam. Se întoarse și îl zări pe lordul Launceston stând în ușă, cu chipul împietrit. Tocmai își văzuse viitoarea mireasă în brațele prietenului său cel mai bun.

— Pot să întreb ce se întâmplă? întrebă el pe același ton inexpresiv.

Adam o prinse protector pe Antonia de talie.

— Până acum jumătate de oră nu se întâmpla nimic pe la spatele tău, zise el cu fermitate. Poți să dai toată vina pe mine. Eu sunt cel care am făcut-o să se răzgândească, și nu mi-a fost deloc ușor să o conving. Tony tocmai venea să te caute să-ți spună. Îmi pare rău că a trebuit să afli așa.

Privirea lui Simon se îndreptă spre Antonia.

— Vrei să te căsătorești cu Adam?

Ea încuviință, mușcându-și buzele.

— Da. Știu că purtarea mea este josnică, dar… eu și cu Adam suntem făcuți unul pentru celălalt.

— Judith știe? se interesă Simon, pe un ton și mai amenințător.

Adam îi aruncă o privire bănuitoare. Lord Launceston fusese surprins să-i găsească așa, dar nu dădea nici un semn că ar fi fost furios sau că ar fi suferit. Mai degrabă părea interesat de efectul asupra lui Judith.

— A rupt logodna cu mine aseară, spunându-mi că toți patru ne-am pierdut într-o mlaștină a confuziei și a minciunii. Vorbele ei m-au făcut să-mi dau seama că trebuia să-mi mărturisesc iubirea pentru Tony.

— Asta explică multe, murmură Simon, cu gândurile abătute în altă parte; apoi zâmbi cu ironie. Știu că acum ar trebui să fac o scenă, dar eu chiar am venit să vă spun ceva important. Acum câteva minute am căutat-o pe Judith, gândindu-mă că ar vrea să vadă cum se asamblează un telescop. Majordomul mi-a spus că a plecat la ora cinci dimineața cu trăsura, având un număr impresionant de bagaje. Am rugat o servitoare să se ducă în camera ei și s-a întors cu acest plic, spuse el, înmânându-i-l Antoniei. Doamna Heaver a zis că te găsesc aici, așa că ți l-am adus, pentru că ție îți este destinat.

Mirată, Antonia rupse plicul. Citi la repezeală conținutul, apoi zise cu răsuflarea tăiată:

— Judith a plecat de la Thornleigh și se îndreaptă spre America.

— Poftim? exclamă Simon și, uitând de orice maniere, îi smulse biletul din mână. Își ridică privirea buimacă spre prietenul său, care observă imediat că se albise la față. Ce s-a întâmplat? De ce a plecat atât de brusc și de ce vrea să se ducă atât de departe?

— Nu sunt sigur. Judith nu mi-a spus nimic de asta, zise Adam, încercând să-și aducă aminte exact ce vorbiseră. A spus că motivul pentru care ne-am decis să ne căsătorim a fost că amândoi voiam să ne mulțumim cu ce aveam la îndemână în loc să ne străduim să obținem ce voiam cu adevărat. A ghicit că o iubeam pe Antonia. În mod indirect, cred că mi-a sugerat că și ea era îndrăgostită de altcineva. Ar trebui să știi mai multe decât mine, încheie el strâmbându-se.

În ochii albaștri ai lui Simon se zări o străfulgerare, apoi se întoarse și porni spre ușă fără să mai spună nimic.

— Unde pleci? îl întrebă Antonia, mai mult decât debusolată.

— După Judith, unde altundeva, îi replică Simon peste umăr.

— Așteaptă! rosti Adam pe un ton poruncitor. O iubești?

— Da, dar nu am vrut niciodată să recunosc pentru că era logodită cu tine, explică lordul aruncându-i o privire tristă Antoniei. Nu pot să te acuz de nestatornicie când și eu am făcut același lucru.

— Slavă cerului! exclamă ea, apoi traversă camera și îl îmbrățișă. Ai făcut minuni pentru conștiința mea încărcată. De multe ori m-am gândit că te-ai potrivi mult mai bine cu Judith. Dar ea te iubește?

Simon își pironi ochii asupra scrisorii pe care o ținea în mână.

— Nu știu. Judith nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar simți ceva deosebit pentru mine. Nu e un gând prea încurajator…

— Cred că te înșeli, interveni Adam. Judith era convinsă că și tu, și eu eram îndrăgostiți de Tony. Poate că de aceea a și plecat, n-a putut să rămână în continuare atât de aproape de tine.

— Sper să ai dreptate, zise Lord Launceston posomorât. Vreau să o cer de soție, chiar dacă va trebui să mă duc până în America după ea.

— Să nu pleci așa, aiurea! îl sfătui Antonia. Trebuie să ne gândim unde s-ar fi putut duce, așa o să o găsești mai repede.

— Ai dreptate, recunoscu Simon, scuturând din cap. Nu… nu gândesc prea limpede acum. Adam și Antonia făcură schimb de priviri. Probabil că era îndrăgostit până peste cap, din moment ce nu mai putea asimila informațiile ca de obicei. Adam, tu știi programul vapoarelor, reluă el. Unde putea să se ducă?

— Liverpool, răspunse Adam instantaneu. Este mai aproape decât Bristol, iar de acolo pleacă majoritatea vapoarelor spre Atlanticul de Nord. Dar ar trebui să ne grăbim.

— Noi? întrebă amuzat Simon.

— Păi da. O să te ajutăm să o cauți, răspunse Adam, iar Antonia confirmă din priviri. Nici eu, nici Antonia nu o să ne putem gândi la viitor în tihnă decât după ce situația se clarifică pentru toată lumea. Nimic nu ne-ar putea face mai fericiți decât să vă vedem pe tine și pe Judith împreună.

— Dar dacă mă refuză? întrebă Simon pierdut, din nou cu ochii spre scrisoare.

— N-o să te refuze, răspunse cu fermitate Antonia. Îți promit. Doar o femeie care a fost iubită de Adam Yorke a fost suficient de nebună să-l refuze pe Simon Launceston.

Pânzele fură întinse și începură să zvâcnească sub bătaia vântului. Judith se întrebă dacă avea să-și mai vadă vreodată pământul natal. Își încleștă degetele în balustradă până când încheieturile i se albiră.

Poate că nu trebuia să fugă atât de departe. Nu se simțise niciodată mai legată de țara ei ca acum, când voia să lase în urmă tot ce cunoscuse de-o viață.

Se înfioră și își aranjă șalul pe umeri, gândindu-se la vântul rece care bătea pe deasupra apei. Avusese noroc să mai găsească bilet la *Lady Liberty*. Următorul vas către Boston pleca abia săptămâna viitoare. Dacă ar fi trebuit să aștepte atât de mult, probabil că nu s-ar fi putut abține și s-ar fi întors la Thornleigh. Ar fi vrut să știe cum se rezolvase situația dintre Antonia și pețitorii săi și care dintre ei stătea și suferea acum.

— În sfârșit plecăm, auzi dintr-odată o voce vioaie din apropiere. Mi-a ajuns cât am văzut din Lumea Veche. De abia aștept să ajung înapoi la Boston.

Judith se uită la doamna Maxwell, pasagera cu care împărțea cabina. Era o americancă plinuță și rumenă, văduvă, care se întorcea acasă după o vizită extrem de prelungită la rudele din Anglia. Era o făptură plăcută, chiar dacă ușor cam prea exuberantă.

— Dar mai întâi va trebui să ne oprim la Belfast, remarcă Judith.

— Doar pentru o zi, replică femeia binedispusă. Apoi ajung acasă. Mă întreb dacă nepotul meu cel mai mic mă mai ține minte. Fiica mea

și soțul ei au zis că trebuie să fiu nebună să călătoresc atât de departe singură. Dar după cum îmi place mie să spun, dacă vizitezi o țară străină atunci o să ți-o apreciezi pe a ta mai mult.

Lui Judith îi trecu prin cap că doamna Maxwell avea multe citate din propriile-i texte. Era însă o femeie bună la suflet și cu siguranță înstărită. Poate ar fi putut să o ajute să-și găsească o slujbă în Boston.

— Nu o să regretați decizia de a emigra în America, doamnă Winslow. Este o țară dedicată oamenilor care îndrăznesc să viseze, continuă cealaltă. Nu este ca în Anglia, unde există atât de multe reguli bătute în cuie că reușesc să te stoarcă de vlagă. Dându-și seama de gafă, adăugă spășită: N-am vrut să vă jignesc.

— Nu m-ați jignit, răspunse Judith amuzată.

Era imposibil să te simți ofensat de o asemenea critică inocentă. Se întrebă dacă oare toți americanii erau la fel de prietenoși și de vorbăreți. Dacă da, atunci Lumea Nouă avea să i se pară cam greu de suportat.

Zâmbetul îi pieri încetul cu încetul. Singurul vis pe care îl avusese vreodată fusese să se mărite cu Simon Launceston. Își întoarse privirea spre țărm, spre docurile care forfoteau de viață, dar totuși prea îndepărtate pentru a putea distinge ceva clar. Înghiți cu greu. Nu aspirase să devină Lady Launceston, nu despre asta fusese vorba. Ea îl dorea pe Simon ca om, nu titlul sau averea lui.

Visul acesta nu și-l putea împlini în America.

Cei trei ajunseră foarte târziu la Liverpool și petrecură ce mai rămăsese din noapte la un han din apropierea portului. În zori, după ce Adam îl descusu pe hangiu despre orarele navelor, se repeziră către docurile înghesuite chiar când activitatea din port prindea viață.

În fața lor se ridica o pădure de catarge, iar în planul îndepărtat al portului se zăreau și alte ambarcațiuni, care așteptau să se elibereze docul. Marinari și docheri strigau unii la alții în toate limbile pământului, iar pe deasupra lor pescărușii țipau după resturile de mâncare căzute pe jos. Aerul era înțepător, așa cum este peste tot unde pământul întâlnește marea.

Antonia și însoțitorii ei se strecurară cu greu printre baloturile de mărfuri și platformele de încărcare și ajunseră în cele din urmă pe chei. Toți muncitorii o priveau arogant, dar se simțea în siguranță cu cele două escorte ale sale.

Dacă nu ar fi fost într-o misiune urgentă, s-ar fi bucurat enorm de priveliștea inedită, însă anxietatea lui Simon era contagioasă. Ar fi fost mult mai simplu dacă o găseau pe Judith înainte să plece. O femeie minionă se putea face nevăzută foarte ușor într-o altă țară; iar dacă se decidea să nu trimită nici o scrisoare nimănui, era posibil să n-o mai găsească niciodată.

Adam nu mai fusese niciodată la Liverpool, dar trecuse prin numeroase alte porturi, deci știa ce e de făcut. Antonia era impresionată să-l vadă pe prințul comerțului în acțiune. Era o altă latură a bărbatului pe care îl iubea.

Într-un timp record ajunseseră într-un birou, iar un funcționar bătrân și plictisit primi un bacșiș substanțial să verifice listele cu pasageri. După cum înțelese Antonia, acesta era biroul de plecări-sosiri pentru navele străine.

Funcționarul parcurse lista cu nume cu o viteză înnebunitor de mică. Într-un final găsi o anume doamnă J. Winslow care cumpărase un bilet pe *Lady Liberty*, un vas american care se îndrepta spre Boston. Antonia răsuflă ușurată – până aici fusese ușor. Din fericire, Judith nu avusese nici un motiv să-și asume o identitate falsă.

— Spune-mi, când pleacă în cursă? întrebă nerăbdător lordul Launceston.

Funcționarul clipi des, semănând perfect cu o reptilă.

— A plecat ieri-seară, când era mareea înaltă.

Simon începu să înjure ca un birjar. Antoniei nu-i venea să creadă că un savant calm ar putea să aibă o asemenea ieșire în fața unei doamne, însă era o formă de manifestare a sentimentelor lui pentru Judith.

Adam îl mai descusu pe funcționar cu câteva întrebări scurte și la obiect, după care ieșiră toți din birou.

— *Lady Liberty* mai are o escală în Belfast.

Simon se lumină la față.

— Dar cât timp stă în port? Am timp să ajung?

— Așa cum se prezintă situația acum, nu. O să rămână acolo cam douăzeci și patru de ore, dar între timp de aici nu mai pleacă nici un alt vas către Belfast. O să aștepte poșta din Port Patrick, zise Adam în timp ce scruta cu mare atenție împrejurimile.

— Am putea închiria un vas care să ne ducă acolo în timp util? se interesă Simon, încercând să găsească o soluție.

— Nici unul dintre vasele mici pe care le-am putea închiria nu poate prinde din urmă o goeletă rapidă ca *Lady Liberty*, mai ales că are o zi avans, răspunse prietenul său, tot cu ochii în zare.

— După ce te uiți, Adam? vru Antonia să știe.

— Când am venit încoace, mi s-a părut că recunosc… Se opri cu un zâmbet larg pe față și o trase de braț. Hai să mergem. Cred că norocul este de partea noastră.

Se îndreptară nedumeriți către un doc unde era ancorat un vas numit *Star of India*. Antonia habar nu avea ce fel de ambarcațiune era. Se simțea foarte ignorantă.

Recunoscu în schimb privirea prietenoasă pe care o arunca înspre ei bruneta grăsuță de la proră. În timp ce urcau la bord, Antonia decise în sinea ei că nu era o femeie respectabilă. Ajunseră pe punte și de nicăieri apăru un marinar îmbrăcat îngrijit.

— Căpitanul Langdon este la bord? se interesă Adam. Spune-i, continuă el după ce marinarul încuviințase din cap, că îl caută Adam Yorke.

Marinarul tresări vizibil, apoi încuviință și dispăru sub punte. În mai puțin de un minut își făcu apariția un bărbat înalt și autoritar, cu un zâmbet larg care-i dezvăluia dinții albi, ce contrastau puternic cu tenul bronzat. Căpitanul Langdon era un bărbat atrăgător, dar părea totodată și machiavelic. Așa își imagina Antonia că trebuia să arate un pirat.

— Adam, prietene, ce surpriză nemaipomenită! Bine ai venit la bord, zise el întinzându-i mâna. Corabia mea îți aparține.

— Nu mai e a mea, rânji Adam, scuturându-i cu putere mâna.

Râseră amândoi, în timp ce Antonia îi studia cu mare interes. Căpitanul arăta a străin, deși și numele și accentul erau britanice. Să fi fost din părinți de rase diferite? Sigur nu avusese o viață ușoară într-o lume plină de bigoți.

După ce Adam făcu prezentările, căpitanul se aplecă și îi sărută mâna Antoniei.

— Sunteți logodită cu căpitanul Yorke? Ce păcat de frumusețea dumneavoastră să o irosiți așa, zise el afectat.

— Ba din contră, chicoti ea. Este cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut vreodată.

Căpitanul reveni la Adam.

— Hai, te invit pe tine și pe prietenii tăi să bem cafeaua de

dimineață. Este o vizită de curtoazie? îl întrebă el peste umăr pe când coborau sub punte.

— Nu, răspunse Adam, trecând de pe coridorul îngust într-o cabină spațioasă. Trebuie să ajungem cât mai repede cu putință la Belfast, pentru a găsi o prietenă care pleacă spre America la bordul altei nave. Poți să ne duci acolo? A plecat din Liverpool azi-noapte și vasul va rămâne doar o zi în Belfast, după care pleacă spre Boston.

— O să vă plătim cursa, indiferent cât ar costa, adăugă Simon, căruia nu-i mai păsa nici de bani.

Căpitanul Langdon făcu un gest de larghețe.

— Pentru un prieten ca Adam nu iau bani. De abia aștept să mergem, va fi o abatere interesantă de la curs. Am ajuns mai devreme, iar cargoul meu n-o să fie pregătit decât abia peste o săptămână. De fapt, chiar trebuia să părăsesc docul după ce am descărcat marfa. Să pornesc în căutarea unei doamne simpatice – e simpatică, sper – e mult mai interesant decât să mă duc să acostez în Mersey.

— Slavă cerului, răsuflă Simon ușurat. Și cât de repede putem pleca la drum?

— În cel mult o oră, dacă vrem să prindem mareea. Aveți nevoie de bagaje sau servitori la bord? întrebă căpitanul.

Camerista Antoniei și valetul-șef al lui Simon fură trimiși la han să aducă bagajul. Jumătate de oră mai târziu ridicaseră ancora. Din fericire, vasul avea la dispoziție câteva cabine de pasageri libere, așa că toată lumea putea sta confortabil.

Lord Launceston se plimba încontinuu pe puntea de la prora, iar Antonia își găsise un loc lângă balustradă la pupa, de unde putea admira nestingherită peisajul de la gura de vărsare a râului Mersey în Marea Irlandei. Spre ușurarea ei, nu avea rău de mare.

— Îmi e cam jenă că mă simt atât de bine într-o misiune de salvare, i se confesă ea lui Adam, care i se alăturase între timp.

— Facem și noi ce putem, nu ne-ar folosi la nimic dacă am sta să bocim, zise el, privind înspre Irlanda. E o senzație aparte când ești pe mare.

— Crezi c-o s-ajungem la timp în Belfast?

— Avem șanse destul de bune. *Star of India* e rapidă și suntem la mai puțin de o zi în urmă.

Antonia observă că se simțea foarte în largul lui. Își dăduse pălăria

jos de pe cap, iar vântul îi zburlea caraghios părul în timp ce mergea pe punte ca un adevărat lup de mare.

— Arăți tare bine, murmură ea, știind cât de nătâng îi sunaseră vorbele. Chiar ești căpitan de vas?

— Am fost la comanda câtorva vase, recunoscu el, dar n-am nici priceperea, nici experiența lui Ramesh Langdon.

— Dar dacă i-ai cere să ne ducă până la Boston, ne-ar duce, nu? întrebă Antonia, intrigată de legătura specială care îi unea pe cei doi. Ar fi fost interesată să afle mai multe despre viața de comerciant a vărului ei.

Adam își întoarse iar privirea către mare.

— Cred că da. Are impresia că-mi datorează mai mult decât îmi datorează de fapt.

— Care este povestea lui?

— Nimic spectaculos, zise el ridicând din umeri. I-am oferit o corabie când nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Ca fapt divers, chiar corabia asta. S-a descurcat foarte bine, am făcut bani frumoși împreună, iar în cele din urmă a cumpărat *Star of India* de la mine. Amândoi am avut de câștigat.

— Sunt sigură că este o variantă foarte simplificată a poveștii, dar știu că n-o să mai scot o vorbă de la tine. Ți-am mai spus de curând cât de mult te iubesc?

— În ultimele douăsprezece ore nu, o mustră el, punându-și mâna peste mâna ei care se odihnea pe balustradă. Chiar așa, bine că mi-am amintit, înainte să plecăm mi-am trimis servitorul la Londra să aducă două autorizații de căsătorie de la arhiepiscop. Ar trebui să fie gata până ne întoarcem la Thornleigh.

— Una pentru noi și cealaltă pentru Simon și Judith? întrebă Antonia încântată. Ți-a prins bine viața de comerciant, ești foarte eficient. Nu mai vreau să aștept nici o zi mai mult, adăugă după o scurtă pauză.

— Nici eu, dragostea mea, spuse el punându-i brațul pe după umeri.

Antonia era fericită. Refuza să creadă că lucrurile nu s-ar fi putut sfârși la fel de bine și pentru Simon și Judith.

Prima jumătate a călătoriei înaintară într-un ritm bun, dar apoi vântul slăbi în intensitate la vest de Insula Man; până și cel mai

priceput dintre marinari are nevoie de vânt. Când intrară în portul Belfast, *Star of India* avea o zi în urma lui *Lady Liberty,* dacă nu și mai mult.

— Crezi că am ajuns la timp? întrebă crispat Simon de la prora.

— Greu de spus, mormăi Adam, încercând să-i dea un răspuns diplomatic. Însă chiar dacă vasul ei a plecat deja, nu înseamnă că ai pierdut-o pentru totdeauna pe Judith. Precis e interesantă și geologia de pe cealaltă parte a Atlanticului, dacă te hotărăști să o urmezi.

Simon zâmbi neîncrezător.

— Da, dar nu pot să pretind că acum îmi stă mintea la geologie. Vezi cumva vasul?

Adam scruta zecile de nave ancorate în portul destul de mare.

— Sunt prea departe să le văd numele, dar lângă locul unde o să andocăm e o goeletă care ar putea fi chiar *Lady Liberty*. Totuși, nu-ți face speranțe prea mari. Americanii construiesc multe goelete.

Nu conta dacă Adam se înșela sau nu, căci goeleta se pregătea oricum de plecare. Nu avea rost să-i mai spună și asta, din moment ce nu putea să mai facă nimic pentru prietenul lui până nu andocau.

Judith, care nu văzuse prea multe porturi la viața ei, decise că acesta era la fel ca oricare altul. Portul din Belfast era mai mic decât cel din Liverpool, accentul docherilor era diferit, dar impresia generală era aceeași. Ardea de nerăbdare să plece mai repede. Odată ce lăsa insulele britanice în spate, poate i-ar fi fost mai lesne să înceapă să se gândească la viitor în loc să stea să jelească după trecut.

Doamna Maxwell își făcu din nou apariția lângă ea și ambele urmăriră ultimele pregătiri înainte de a porni la drum.

— Mai e puțin și o să scoată pasarela. Nu mai durează mult, zise americanca, cu ochii spre chei, după care încremeni. Ia te uită, continuă ea pe un ton reverențios, vine spre noi cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut de când mă știu.

Judith nici nu se obosi să-și întoarcă privirea. Vorbele acelea nu puteau avea vreun efect asupra unei femei care îl cunoscuse pe Simon Launceston.

Doamna Maxwell îi trase un ghiont, extrem de surescitată.

— Uitați-vă, vine chiar la bordul lui *Lady Liberty!* Jur că dacă merge la Boston, o să mă fac de râs acum, la bătrânețe, pentru că o să mă țin după el ca o cățelușă. Ce noroc am că nu-i fiică-mea aici să mă

vadă ce prostii fac!

— Femeile se fac întotdeauna de râs când vine vorba de bărbați. Așa e felul nostru, comentă Judith, aruncând curioasă o privire spre cel care o impresionase atât de mult pe vecina ei de cabină.

Îngheță. Nu, nu putea fi chiar Simon! Era imposibil!

Ba era chiar el. Lordul Launceston alergă pe pasarelă chiar înainte să fie scoasă, apoi se opri să studieze puntea.

Chiar dacă era aproape în celălalt capăt al vasului, Judith îi putu vedea strălucirea din ochii albaștri. Simon îi zâmbi atât de frumos, încât simți că avea să se topească toată.

Își înfipse degetele în balustradă ca să nu leșine de emoție, în timp ce fălcile i se încleștaseră. Nu mai era în stare să articuleze nici un sunet.

— Îl cunoașteți? o iscodi doamna Maxwell. Se uită chiar la dumneavoastră.

Judith dădu din cap buimacă. Îl văzu pe căpitanul navei îndreptându-se către Simon. Din crâmpeiele de discuție pe care le prinse înțelese că primul declara cu asprime că vasul tocmai se pregătea de plecare și că vizitatorul nepoftit trebuia să se dea jos, asta dacă nu cumva voia să vadă Bostonul și să achite biletul până acolo.

Singurele cuvinte ale lui Simon care ajunseră până la ea fură „zece minute“.

Îi strecură căpitanului ceva în palmă, iar americanul deveni brusc foarte politicos.

— Prea bine, aveți zece minute.

Simon deja se îndepărtase de el și se îndrepta cu pași mari către Judith, care rămăsese mută de uimire.

Doamna Maxwell îi mai dădu un ghiont care o trezi la realitate.

— Vreți, vă rog, să-mi faceți și mie cunoștință cu el? o imploră femeia.

Simon se opri chiar în fața lui Judith. Înalt, elegant și frumos de ți se tăia respirația. Așa fusese întotdeauna. Avea totuși ceva schimbat – expresia ochilor cu care o privea, ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă și dorită femeie din lume.

— Doamna Maxwell, lordul Launceston, zise ea cu vocea stinsă. Simon, dânsa este doamna Maxwell, cea cu care împart cabina.

Simon se întoarse spre doamna în vârstă și îi oferi unul dintre zâmbetele lui răvășitoare, apoi îi sărută mâna.

— Încântat. Pot să vă rog să ne scuzați câteva clipe? Am ceva extrem de important de discutat cu doamna Winslow.

Doamna Maxwell îi întoarse zâmbetul, apoi se îndepărtă ușor confuză până la o distanță sigură. Aproape sigură.

— Ce faci în Belfast? îl luă la rost Judith. Te-a rugat Antonia să vii după mine? Nu trebuia. Mă descurc și singură.

Simon scutură din cap.

— Am venit pentru că așa am vrut eu. Făcu o pauză, apoi îi spuse pe un ton mâhnit: Nu avem prea mult timp să stăm la discuții și oricum nu prea mă pricep la luat oamenii pe ocolite. Judith, te măriți cu mine?

Asta era marea problemă cu visele. Dacă nu erai atent se puteau transforma în halucinații. Lui Judith nu-i venea să creadă. Era imposibil. Sau dacă era posibil, sigur ceva era putred pe undeva.

— Mă ceri de soție pentru că Antonia a acceptat cererea lui Adam și eu sunt înlocuitoarea perfectă, fiind tot timpul în preajma ei? întrebă ea direct.

— Nu. Antonia se va mărita cu Adam, dar eu te cer de soție pentru că aș vrea foarte mult să te măriți cu mine, spuse el cu un zâmbet șovăitor. Nu prea mă descurc în materie de declarații de dragoste. Nici nu bănuiam că m-am îndrăgostit de tine până nu te-am sărutat atunci în grădină. Acum, când mă gândesc la ce-a fost, cred că în realitate căutam o scuză ca să pot să fac ceva ce îmi doream de mult timp. Dar chiar și după aceea mi-au mai trebuit câteva zile ca să mă lămuresc ce simt. Tocmai veneam să te cer de soție atunci când i-a revenit memoria lui Adam; fiind convins că îl preferai pe el, am decis să tac.

Părea prea frumos să fie adevărat. Judith îl privi adânc în ochi.

— Dar cu Antonia cum rămâne? Erai foarte îndrăgostit de ea.

Simon scutură din cap.

— A fost o pasiune trecătoare care m-a orbit pe moment. Antonia este o femeie nemaipomenită și frumoasă și cred că am fost îndrăgostit de ea cam cum aș fi fost la nouăsprezece ani, dacă pe vremea aceea n-aș fi stat cu nasul în cărți. Și ea a simțit exact același lucru pentru mine, așadar amândoi am confundat iubirea cu pasiunea aceasta trecătoare.

— Păreați atât de convinși amândoi, încât toată lumea și-a imaginat că nunta voastră este inevitabilă. Voi doi sunteți cei mai frumoși oameni pe care i-am văzut vreodată.

Simon se înroși.

— Antonia are o frumusețe teatrală care atrage instantaneu privirile când intră într-o încăpere. Tu ești la fel de minunată, dar frumusețea ta nu este atât de țipătoare, ci e mai bine savurată când e privită mai îndeaproape, spuse el, mângâindu-i un obraz. Vreau să-mi petrec restul zilelor cât mai aproape de tine, nu doar pentru că ești frumoasă, ci și pentru că împreună cu tine mă simt mai fericit și mai împlinit decât am fost vreodată în viață.

Minutele se scurgeau cu repeziciune. Căpitanul se apropie de ei cu pași mărunți.

Simon se grăbi se adauge:

— Îți mărturisesc că sunt tot timpul cu capul în nori și asta este o boală incurabilă, că o să te car toată viața după mine prin peșteri și observatoare astronomice, dar o să-ți fiu un soț bun. Vrei să te măriți cu mine?

Părea atât de serios, că era imposibil să-i pună vorbele la îndoială. Din niște motive absolut misterioase, Simon chiar o preferase pe ea.

— Da. Da, da, *da!* țipă Judith în culmea fericirii, apoi îi sări direct în brațe.

Probabil că asta învățase de la Antonia, se gândi ea în timp ce Simon o strângea la piept bucuros peste poate. Un asemenea gest desfrânat nu îi stătea deloc în fire văduvei Winslow.

Sau cine știe, poate că asemenea comportamente erau contagioase. Căpitanul dădea semne de nerăbdare, așa că Simon se aplecă puțin și o luă pe sus pe Judith, cu privirea aceea strengărească.

— Vreți să fiți primul care ne felicită? rânji el către căpitan. Doamna Winslow tocmai a fost de acord să mă facă cel mai norocos om din lume.

Judith se înroși toată și își ascunse fața în umărul lui, iar căpitanul se opri pe loc. Fără să vrea, pe sub mustățile stufoase răsări un zâmbet. Până și cei mai serioși oameni au o fărâmă de romantism îngropată pe undeva prin suflet.

— Rămâneți sau coborâți, doamnă Winslow? se răsti el.

— Cobor.

— Foarte bine. Du-te jos și ia bagajul doamnei Winslow, i se adresă căpitanul celui mai apropiat marinar. Și grăbește-te.

— Îi arăt eu ce trebuie să ia, sări și doamna Maxwell. Înainte să plece, se întoarse spre Judith. Îmi pare rău că nu mai am ocazia să-ți

arăt Bostonul, scumpo, dar ar fi trebuit să fii nebună să-l refuzi, șopti ea, apoi își dădu ochii peste cap, mimă un sărut în direcția ei și porni după marinar.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule căpitan, spuse Simon recunoscător. Drum bun.

Apoi porni țanțoș cu Judith în brațe, străbătu toată puntea și coborî pasarela, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru pe care îl făcea în fiecare zi.

Jos îi așteptau doi marinari cu tenul închis. Simon le făcu un semn, iar ei coborâră bagajele lui Judith de pe *Lady Liberty*.

Toată lumea dă buzna la parade, așa că în scurt timp de-a lungul cheiului se strânseseră o grămadă de marinari, hamali, docheri și alte categorii de muncitori din port, la care se adăuga jumătate din populația Belfastului. Toți zâmbeau, le făceau cu mâna și rosteau comentarii care ar fi făcut să roșească cel mai gros obraz.

Judith era și ea roșie ca racul la față, atât de roșie că se temea că n-o să mai revină niciodată la culoarea normală. Ar fi trebuit să-i spună lui Simon s-o lase jos, dar îi plăcea acest final frumos de poveste. Se simțea copilărește, extraordinar și absurd de îndrăgostită.

Când ajunseră la *Star of India,* iar Simon o urcă pe pasarelă, mulțimea de pe chei izbucni în aplauze și fluierături care probabil că se auziră până în Dublin. Pe punte, Simon o lăsă în sfârșit jos. Se întoarse și făcu cu mâna spre mulțime, apoi coborâră pe puntea inferioară.

Judith râdea în hohote.

— N-o să mai îndrăznesc niciodată să pun piciorul în Belfast!

— Având în vedere că nu-s prea priceput la gesturi romantice, am vrut să fac ceva de să nu uiți toată viața! zâmbi el strengărește.

— Sunt sigură că n-o să uit așa ceva!

O conduse către cabina mare în care așteptau Adam și Antonia. Adam își manifestă bucuria printr-un surâs, dar Antonia se repezi să-și îmbrățișeze prietena.

— Slavă Domnului că s-a rezolvat cu bine, zise ea fericită. Toți ne-am purtat atât de moral și nobil, încât nu am fi reușit să fim niciodată fericiți dacă nu erai tu. Nu știu cum am să te pot răsplăti vreodată pentru ce ai făcut pentru noi.

Judith arătă spre proaspătul ei logodnic.

— Mi-am primit răsplata deja, zise ea cu modestie, radiind toată de

fericire.

În timp ce Simon îi făcea cunoștință lui Judith cu căpitanul Lagdon, Antonia reveni la vărul ei și îl luă în brațe.

— Adam, e adevărat că uneori căpitanii de vase pot oficia căsătorii?

— Chiar nu știu. Vasul ar trebui să se afle în larg și mai sunt multe alte reguli care ar trebui respectate. Ar fi mai bine ca ceremonia să fie oficiată de un vicar, pentru a nu exista ulterior discuții cu privire la legitimitatea ei.

— Am putea să mai facem după aceea încă o ceremonie ca să fim siguri. La urma urmei, ne așteaptă deja autorizația la Thornleigh, spuse ea cu subînțeles. Dar dacă tot avem la dispoziție o corabie și un căpitan, de ce să nu ne căsătorim în drum spre Liverpool? Avem destule cabine la dispoziție.

Privirile li se intersectară; în acel moment, universul era restrâns la un zâmbet și la dorința care mocnea între ei.

— Ai dreptate, Tony, am așteptat destul, șopti el seducător, apoi se întoarse spre căpitanul Langdon. Nu plecăm? Cu cât ajungem mai repede în larg, cu atât mai bine.

Fără să-i mai pese de spectatori, Adam se aplecă încet și își sărută mireasa. Antonia îl sărută și ea, gândindu-se ce ciudat era ca iubitul perfect pe care îl visase să fi fost tot timpul lângă ea, ba ca tovarăș de joacă, ba ca prieten, ba ca sprijin la nevoie. Dacă n-ar fi fost acel accident aproape fatal și dacă Adam n-ar fi fost amnezic o perioadă, ar fi putut risca să nu-l vadă niciodată ca pe bărbatul pasional și devotat pe care și-l dorise.

Misterioase sunt căile Domnului.

Căpitanului Langdon i se păru tare plictisitor drumul de întoarcere, dar se resemnă. Ce șanse erau să ai la bord două perechi de proaspăt însurăței…

La clubul White’s, pariurile puse pe numele pretendenților cu care putea să se mărite fabuloasa și inaccesibila Lady Fairbourne fură anulate, pentru că nimeni nu pusese rămășag pe cel care reușise această performanță. Se căzu de acord că tipul în cauză nu dăduse dovadă de fairplay.

Vestea că Lord Launceston se căsătorise provocă un val de plânsete și vaiete în rândul tuturor femeilor care avuseseră norocul

să-l întâlnească. Deși se recunoștea cu jumătate de gură că domeniile de interes ale Înălțimii sale erau cam excentrice, toată lumea era de acord că însuși lordul Byron era mai prejos decât el.

James Malcolm avu un șoc când primi o scrisoare prin care i se aducea la cunoștință că Adam Yorke hotărâse să investească în compania lui. Inginerul nu se așteptase ca nababul să fie atât de tolerant, având în vedere că aproape fusese ucis de motorul lui cu aburi. Fără nici o îndoială, Yorke era un domn adevărat.

Scrisoare de intenție conținea un rând în care se preciza că accidentul îi adusese niște dividende nesperate – indiferent ce-o fi însemnat și asta.

Ian Kinlock nu se dădea în vânt după știrile mondene, așa că zări absolut din întâmplare niște nume care îi sunau cunoscute în gazeta cu care soția lui îi împachetase cina.

Din ziarul mototolit și plin de grăsime află că Lady Fairbourne de Thornleigh se căsătorise de curând cu Adam Yorke. În căsuța următoare era un alt anunț, de această dată referitor la lordul Launceston de Abbotsden care se căsătorise cu doamna Judith Winslow, cuplul urmând să locuiască în Kent și la Londra.

Vestea îl bucură nespus pe Kinlock, care-și petrecuse întreaga zi la spitalul Sfântul Bartolomeu. Își dădu capul pe spate și râse cu poftă; din păcate, n-avea să afle niciodată cum se petrecuseră lucrurile, dar simțise el că în cele din urmă fiecare avea să-și găsească fericirea lângă partenerul perfect.

Mătușa Antoniei, Lady Forrester, fu mai întâi șocată să afle din ziar vestea, după care căzu pe gânduri. Se întrebase uneori de-a lungul anilor dacă făcuse bine când îi spusese lordului Spenston despre legătura dubioasă dintre fiica lui și vărul ei.

Cu siguranță că pe atunci nu formau un cuplu potrivit, dar Adam Yorke era un băiat de treabă, deși se născuse într-o familie fără pic de moralitate și săracă lipită pământului. Antonia se schimbase tare mult după plecarea lui în India. El se întorsese nabab și cu o poziție mult avansată pe scara socială, așa că tot răul spre bine. Lady Forrester se declară direct răspunzătoare de fericirea lor.

Antonia le oferi telescopul lui Simon și Judith ca dar de nuntă, ținând să precizeze, cu logica ei invincibilă, că nu era genul de obiect pe care să-l poți face cadou oricui.